

Giới thiệu Cung Chiều Em Nhất

Thể loại: Hiện đại, sủng, ngọt ngào, đại thúc - loli

Converter: ngocquynh520

Editor: Linh Ngọc

Số chương: 75

Hạng Việt lớn hơn Hề Hi chín tuổi, hai người vốn có tình cảm trong sáng với nhau, sau này lại bị em gái bắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-1

Editor: Linh Ngọc

Tháng ba Vũ Lăng mưa phùn bay tán loạn, khí lạnh chưa tan, Hạng Việt lái xe dự định đi từ đường Tần Lĩnh vòng qua đường Nghiễm Minh. Lúc ấy vì chờ đèn giao thông nên giảm tốc độ xe, xe phía sau giống như không thấy xe anh chớp đèn, cuối cùng đã đụng phải, đầu xe và đuôi xe cùng vang lên một tiếng cộp, đụng vào nhau.

Bởi vì phản xạ có điều, nên thân thể Hạng Việt không tránh khỏi nhào về phía trước một chút, dây an toàn kéo anh về lại ghế ngồi. Cũng may lực không tính là lớn, xe phía sau thắng lại coi như đứng lúc, ngoại trừ ngực đập vào tay lái có chút đau bên ngoài, còn lại những chỗ khác không hề bị thương.

Hạng Việt cau mày cởi dây an toàn ra, sau đó xoa nhẹ hai cái chỗ bị đụng đau, rồi mở cửa bước xuống xe. Bên ngoài, vẫn còn mưa nhỏ, trong xe không có ô, để cho mưa bụi rơi vào trên người cũng rất khó chịu, phút chốc khuôn mặt đã bị mưa làm ướt hết.

Đụng vào anh chính là xe Maserati màu trắng nhỏ, lúc anh xuống xe, đối phương cũng mới từ từ đi xuống, là một cô gái trẻ tuổi ăn mặc thời thượng.

Sau đó...

"A, Hạng Việt!"

"Hề Hi?!"

Rất tốt đó chứ, không cần báo cảnh sát và những thứ khác, hai người hai gương mặt nhìn nhau, nhất thời không nói gì. Phát hiện đã có rất nhiều người vây xung quanh xem, có chút hơi phiền phức, trước hết chỉ có thể đổi chỗ khác thôi.

Mỗi người lên xe của mình, vừa lúc đèn xanh, Hạng Việt phía trước đảo tay lái thuận thể quẹo qua đường Nghiễm Minh, cách chỗ lúc này một quãng không xa mới dừng xe lại, sau đó lập tức gọi cô gái Hề Hi này giờ theo sát phía sau.

Có thể cảm thấy người quen sẽ không bị làm khó, cô gái này nhanh nhẹn, hăng hái hơn lúc này nhiều, vừa dừng xe mình lại đã thức thời bước xuống, bước nhẹ nhàng đến trước xe Hạng Việt, đặc biệt là tự giác mở cửa chiếc xe Lamborghini màu đen ngồi lên ghế trước.

"Em lấy được bằng lái?" Cô mới vừa đóng cửa ngồi xong, anh lập tức lạnh nhạt chất vấn, đồng thời đưa khăn tay tới.

Hề Hi cười hi hi, lấy khăn tay lau nước mưa trên mặt, miệng còn cố ý nói với anh, "Hôm nay thật khéo, anh trở về lúc nào thế, một chút tin tức cũng không có? Không phải nói muốn ở Mĩ ba năm sao, lúc này mới hai năm? Mang quà về cho em à?"

Chuyện vừa mới đụng xe không thêm nói, có thể có da mặt dày đến thế này sao.

Đĩ nhiên đối với Hạng Việt, lời nói của cô chính là biểu hiện điển hình của chột dạ.

Hề Hi là con gái nhà bạn anh, nhỏ hơn anh 9 tuổi, bởi vì tuổi tác chênh lệch, hai người cực ít chơi chung một chỗ, lại nói đến anh và anh trai của cô Hề Duy quen thân nhau hơn. Chỉ là lúc còn nhỏ nhận thức, miễn cưỡng cũng coi như là thanh mai trúc mã, tình nghĩa vẫn phải có, giống như em gái vậy. Đoán được chắc là cô không có bằng lái đây mà, hơn nữa vừa rồi bản thân còn chính mắt thấy được kỹ thuật lái xe của cô, nếu anh không quan tâm lương tâm của anh thực sự rất không yên, về tình về lý đều không thể nào nói được.

Biết tính tình tiểu nha đầu này chính là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nên cũng không nói lời vô ích với cô, trực tiếp lấy di động trong túi áo ra, ánh mắt Hề Hi lóe sáng, vốn đang để phòng anh, lại thấy tên hiện lên trong điện thoại là tên của anh hai mình, cô lập tức tay nhanh mắt lẹ đoạt lấy chiếc điện thoại,

trực tiếp tắt mát, trong lòng buồn bực không chịu được, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười, "Em lái xe không chú ý mới đụng xe của anh, thật sự không phải là cố ý, anh yên tâm, em đảm bảo sẽ giúp em sửa xe, toàn bộ đèn phía sau đều đổi thành đèn nhập khẩu, có chút chuyện thôi mà, vẫn báo cáo sao?"

Hạng Việt hơi mỉm cười, "Để anh xem bằng lái của em một chút."

Khuôn mặt Hề Hi cứng đờ, muốn pha trò, nhưng lại nhìn thấy trong mắt anh phản ánh sự trầm tĩnh... Biết rõ sẽ không qua được, nên chỉ yên lặng cúi đầu, ảm ức nói, "Vẫn chưa bắt được mà." Nói xong còn nhanh bổ sung thêm, "Nhưng mà em đã học ở trường lái xe cũng lâu rồi, mấy ngày nữa sẽ xin thi chính thức, hơn nữa em cũng không phải tùy tiện lái xe đi, mà là có việc gấp. rất gấp, rất vội, là việc quan trọng!" Về phần việc quan trọng đó là gì một chữ cũng không đề cập tới.

Hạng Việt cũng không phải là người truy hỏi, chỉ là không đồng ý nói, "Cho dù việc gấp cũng không nên không có bằng lái, như em vậy là bản thân không hề có trách nhiệm với người khác, Hề Hi, anh mong em có thể thức tỉnh sai lầm của mình thật tốt, hôm nay là vận khí em tốt nên đừng vào xe anh, nếu như người khác hoặc là người đi đường khác thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2

Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, làm không tốt có thể gây ra thảm kịch.

Hề Hi biết mình đuối lý, nên lúng túng không dám phản bác, quả thật cũng không phải là không dám, chủ yếu là sợ người đàn ông trước mặt này tố cáo với anh của cô. Nếu để cho anh hai nhà cô biết cô lên lái xe đi chắc chắn sẽ không tha cho cô! Ô ô ~ quả nhiên là hồ lạc bình nguyên bị khuyến khi (1)... ≥ <

(1) Đây là một thành ngữ ở Trung Quốc, dịch nghĩa là “hồ xuống đồng bằng bị chó khinh.”

“Em biết sai rồi, đảm bảo lần sau sẽ không mắc phải nữa, không dám nữa, Hạng Việt, anh tha em lần này thôi, có được không, có được không? Em năn nỉ anh ~ anh em mà biết em sẽ chết rất thảm ~” Đôi mắt mèo đen lấy nhìn, long lanh nước, giống như một giấy kẻ tiếp sẽ khóc lên, gương mặt con nít chực khóc, hai tay tạo thành hình chữ thập làm dáng vẻ đáng thương khẩn cầu, có vẻ vô hại lại thuần khiết.

Hạng Việt cũng biết Hề Hi đang uy hiếp mình, chỉ trách đứa trẻ này được nuông chiều từ bé, không sợ trời không sợ đất, duy chỉ rất kiêng kỵ anh hai, ở trước mặt anh hai Hề Duy lại ngoan ngoãn như mèo. Anh cũng không muốn làm khó cô, suy nghĩ một chút nói, “Em đi đâu thế, anh đưa em đi, xe không thể để đó, trở về rồi anh giúp em tìm người lái trở về cho.”

Hề Hi buồn buồn oh một tiếng, báo địa chỉ. Hạng Việt nhíu mày, “Em đến viện phúc lợi làm cái gì?”

“Không thể làm người tốt việc tốt sao!”

“Thái độ này của em...” Anh đầy ngụ ý nhìn về phía chiếc điện thoại bị cô cướp lấy. Hề Hi ho khan một tiếng, trên mặt hiện ra nụ cười nịnh nọt, ngoan ngoãn, khéo léo nói, “Em tham gia một xã đoàn, thứ sáu mỗi tuần sẽ tới viện dưỡng lão, viện mồ côi và viện phúc lợi là công ích. Tuần trước em đồng ý để mấy đứa bé ngồi xe thể thao, nên... em phải đi!” Lúc này cô mới ý thức được mình lộ quá nhiều, chợt dừng lại, chợt dạ dời ánh mắt, ha ha cười gượng hai tiếng.

Hạng Việt thật là tức giận, nghiêm mặt lạnh lùng mở miệng: “Vi thế mà em tự ý lái xe đi?” Thấy cô chu mỏ không nhìn mình, càng giận hơn, “Bản thân em còn chưa học xong đã muốn mang theo trẻ con đi hóng mát? Hề Hi, em quá vô pháp vô thiên, em xem mạng người là cái gì?! Cả gan làm loạn! Nếu như không phải là kỹ thuật em không tốt thì làm gì đụng anh, em còn không thèm nghĩ đến hậu quả! Chuyện này anh phải nói cho chú Hề, còn có Hề Duy!”

“Ai nha, anh nóng giận cái gì chứ.” Hề Hi có chút nóng nảy, thay mình biện giải, “Em là người không đáng tin cậy như vậy sao? Làm sao em có thể chở trẻ em đi hóng gió chứ? Chỉ là để bọn nó ngồi vào hứng thụ cảm giác này mà thôi, thực sự mà!” Sợ anh không tin, cô còn móc điện thoại mình ra mở tin nhắn lên để anh nhìn thấy cuộc trò chuyện của mình có lưu lại, “Anh xem, em và mấy đứa bạn đã nói xong rồi, bọn họ có bằng lái xe đều lái xe đi, ở đây còn ở đây nữa nè, em đã nói là, không dẫn trẻ em lên đường!”

Hạng Việt nhìn đôi mắt của cô, biết cô không nói dối, sắc mặt tốt hơn chút, nhưng mà vẫn quyết định trừng phạt nhẹ, nhàn nhạt nói, “Chỗ Hề Duy anh vẫn phải nói cho cậu ấy biết, còn chú Hề anh có thể giúp em gạt chú ấy.”

“Dựa vào cái gì chứ!” Hề Hi mất hứng, đôi mắt mèo con xinh đẹp như muốn phun lửa, “Em không phải chỉ đụng xe của anh một cái thôi sao, về phần anh thì sao! Còn mãi không chịu dứt đứng không?”

“Anh là vì tốt cho em!”

“Tốt cho em là muốn tố cái em sao, Hạng Việt anh là học sinh tiểu học à, có thể không ấu trĩ như vậy được không? Thật sự muốn tốt cho em thì cho em

một lần đi, em không có phạm sai lầm lớn, cái này xuất phát từ điểm tốt, để hoàn thành tâm nguyện của trẻ em mới bí hóa quá liều, không khen em thì thôi, còn muốn hại em, quả thực... Có tư tưởng xấu!!”

Sao mọi thứ lại lộn xộn lên thế này, Hạng Việt dờ khóc dờ cười, vỗ đầu quả dưa của cô, “Chuyện này anh đã quyết định, đừng nói nhảm, xe của em còn có cái gì không? Không có anh lái xe đây.”

Hề Hi tức giận cắn răng, trên gương mặt búp bê tinh xảo tràn đầy vẻ không phục. Nhưng cô rất rõ gọi là từ từ mà tính, vì thế bản thân cũng không làm loạn nữa, hừ một tiếng, nói anh chờ một chút. Sau đó đi xuống xe, một lát sau từ trong xe Maserati ôm hai thùng giấy ra ngoài, ngón tay còn móc hai túi đồ ăn lớn. Hạng Việt thấy vậy, xuống xe giúp cô, không gian trong xe anh có hạn, cũng mau mấy thứ này không nhiều, chen nhau cũng có thể để xuống, Hề Hi còn châm chọc, “Xe rôm này cốp sau cũng không có, mua nó để làm gì chứ, phong cách sao!”

Mọi người đều biết, Lamborghini không có cốp sau, nhưng mà phía trước có hộp, nhưng không gian cũng không lớn, đặt hộp vào nắp xe cong queo không ổn, thực sự không đẹp mắt.

Hạng Việt cười cười, biết trong lòng cô không thoải mái, cũng không tính toán với cô.

Trên đường, Hề Hi lý lẽ rõ ràng, “Em thừa nhận lần này mình cả gan làm loạn, nhưng em biết sửa sai trở thành một đứa trẻ tốt, anh lớn tuổi như vậy sao lại tính toán với đứa trẻ chứ?”

Anh không chút cử động: “Em nhớ kỷ sinh nhật em vào tháng giêng, đã mười tám tuổi rồi.” Ý chỉ đã thành niên.

“Nhưng anh hai mươi bảy!”

“Người trưởng thành phải chịu trách nhiệm”

“Có trách nhiệm không bao gồm bị tố cáo bậy!”

Tố cáo bậy? Hạng Việt cười cợt, vừa lúc phía trước là đèn đỏ, anh dùng xe nghiêng đầu nhìn cô, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn như con ếch, anh đưa ngón tay chọt một chút, “Anh hai em sẽ không làm gì em đâu, cùng lắm là phạt em chép sách. Để nhớ cho kỷ lần này, về sau sẽ không dám lái xe loạn nữa.

“Chép sách là từ nguyệt của em do anh tạo ra sao?” (눈_눈)~

“Như vậy mới ấn tượng sâu chứ.”

Hề Hi hét chỗ nói rồi, biết phân rõ phải trái cũng vô dụng, nên đổi thành lấy tình để cảm động, “Anh trai Việt à ~”

“Ngừng lại.” Hạng Việt giơ tay lên, “Nghìn vạn lần em đừng gọi anh là anh, cả người anh đều nổi da gà lên hết rồi.”

Từ nhỏ Hề Hi là một đứa bé lớn mật, rất có chủ kiến, lần đầu tiên bọn họ gặp nhau là lúc cô sáu tuổi, trưởng bối dặn cô phải gọi anh là anh trai, cô nói, “Con chỉ có một anh trai.” Cô chấp không thêm kêu, chỉ gọi tên anh, khi đó mẹ Hề Hi vẫn còn sống, chú Hề muốn đánh cô, vẫn là mẹ Hề Hi can lại. Nhiều năm như vậy, quả thực không thấy cô kêu người nào là anh trai cả, ngoại trừ anh ruột của cô Hề Duy.

Bây giờ tiểu nha đầu chủ động gọi anh là anh trai, Hạng Việt chết cũng không được tự nhiên, Hề Hi nở nụ cười, giả hoạt như con hồ ly nhỏ, “Không muốn em gọi là anh trai? Vậy anh đồng ý không tố cáo em đi! Nếu không em vẫn gọi anh ~ anh trai Việt ~ anh trai Việt ~ anh trai Việt ~” Tiếng sau càng uốn éo hơn tiếng trước, người nghe được lỗ tai cũng đã tê dại.

Hạng Việt vừa bực mình vừa buồn cười, chờ đèn xanh, một lần nữa khởi động xe, trong miệng còn không thêm đề ý đến, “Anh là người thích mềm không thích cứng.”

Hề Hi hiểu ra, lập tức thay thành bộ dạng khốc lóc, khỏ sở dưa giỡn nói, “Em biết sai rồi, em cũng không dám nữa, nể tình từ nhỏ hai chúng ta cùng nhau lớn lên, em kính trọng anh như vậy, anh tha cho em một lần đi

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Edit: Thanh Hưng

Suốt dọc đường từ đường Quảng Minh đến Viện phúc lợi Thái Dương, vô luận Hề Hi ngoan ngoãn lấy lòng như thế nào đều vô dụng, lần này Hạng Việt quyết tâm giáo huấn cô. Cổ tình anh còn không nói chuyện, một câu thích mềm không thích cứng, giống như là củ cà rốt treo ngược ở đằng trước con lừa, thấy được nhưng không ăn được, biết rất rõ ràng có khả năng bị lừa dối, rồi lại không đành lòng buông tha, Hề Hi cảm giác mình rất ngu xuẩn, vừa muốn nổi giận lại sợ còn có khoan nhượng, nếu như chính mình chọc giận người ta ngược lại sẽ thất bại trong gang tấc, thật là dây dưa không thôi.

Như vậy cũng có thể nhìn ra đối với anh trai Hề Duy, cô khá e sợ.

Xe từ từ lái ra khỏi nội thành, vừa trời mưa lại là thứ bảy, người trên đường dần dần trở nên thưa thớt, ra khỏi Nam thanhhuang Tam Hoàn, hai bên đường xuất hiện từng mảng lớn ruộng lúa mì xanh biếc. Khoảng cách thật không gần, Hạng Việt không dám tưởng tượng nếu như Hề Hi lái xe từ nội thành tới đây dọc theo đường đi sẽ xảy ra chuyện gì. Coi như mấy ngày nữa cô thuận lợi thì được bằng lái, tay mới bình thường cũng không dám lái xe xa như vậy, nói cô cả gan làm loạn thật không oan uổng cô.

"Này!"

"Hả?"

"Coi như tố cáo..... Có thể chờ qua ngày mai mới kiện tội em hay không?" Cũng không cần Hạng Việt hỏi tại sao, cô đã tự mình nói tiếp: "Ngày mai là ngày giỗ của mẹ em."

Mấy chữ đơn giản này đều hơn trên dưới một trăm câu cầu xin tha thứ trước kia của cô, Hạng Việt lặng yên trong một nháy mắt, không thể không đồng ý. Hề Hi không nói thêm gì nữa, tay chống cằm tựa vào cửa sổ xe cách lạ kính thủy tinh nhìn ra bên ngoài, bóng lưng đơn bạc nhìn qua có mấy phần cô đơn, làm cho trong lòng người tự dưng như có chút nhũn ra. Hạng Việt biết chuyện nhà cô, cảm thấy cô cũng không dễ dàng, cho dù có chút tùy hứng, từ nhỏ đã "gấu", nhưng nghiêm túc mà nói, số lần Hề Hi gây họa lại không nhiều, lần này, thật ra thì xuất phát điểm đúng là ý tốt, chỉ là người thiếu niên kích động lo việc linh tinh, không tính là tội ác tày trời.

Thời điểm Hạng Việt không tự chủ vì cô kiêu có, đột nhiên Hề Hi hô ngừng xe, anh không rõ chân tướng, vừa hỏi tại sao, vừa đập thắng xe.

"Có con chó rơi xuống hồ." Cô nói xong đã mở cửa xe chạy xuống, Hạng Việt thấy cô từ đường nhựa dọc theo sườn dốc đi vào đường đất, trong miệng nói: "Này gấu nhỏ!" Lại không yên lòng, chỉ có thể xuống xe cùng chạy tới. Đường đất không dễ đi, cô lại đi ổn thỏa, nhảy qua một cái hố nhỏ, theo đường mòn ở ruộng lúa mì bước nhanh vào trong, đến chỗ vũng bùn lại ngừng lại, một con chó Shiba đang bị vùi ở bên trong rầm rì không ra được.

Hạng Việt từ phía sau chạy tới, đầu tiên quét mắt nhìn bốn phía, rất không hiểu tại sao trong ruộng lúa mì có thể có cái vũng bùn như vậy tồn tại. Anh đánh giá chỗ vũng bùn này trước kia phải là một hồ nước, không lớn, đường kính chỉ dài có bốn, năm mét, xa như vậy, con chó nhỏ này màu vàng đất, may mà ánh mắt cô tốt, người bình thường đứng ở trên đường cái đoán chừng sẽ không nhìn được, cô ở trong xe đang chạy còn có thể nhìn thấy rõ ràng như vậy, không phục không được.

Hề Hi vén tay áo lên muốn đi xuống, Hạng Việt kéo cô: "Thế nào vội vội vàng vàng, chó cũng đã rơi vào, em không sợ mình cũng không ra được sao?"

Lời này thế nào giống được đáng duy nhất tại như mắng chửi người vậy! Hề Hi bủi bủi môi, giải thích nói: "Em không có ý định trực tiếp đi xuống, chỉ muốn thử nhìn một chút có thể từ bên cạnh kéo nó ra ngoài hay không." Liếc mắt cự ly cũng không tính là xa, nghiêng người, duỗi tay đoán chừng có thể đến.

"Chó này không biết có cắn người hay không, em dám trực tiếp sử dụng tay?" Hạng Việt tức giận: "Người lớn bao nhiêu rồi, trước khi làm việc có thể sử dụng đầu óc một chút hay không!"

Bị hoài nghi trí thông minh, Hề Hi có chút buồn bực, chỉ là cũng biết mình suy tính quá xúc động, tuy cô có một ít tính khí, nhưng cũng không phải là thật không biết gì, cho nên lúc trước Hạng Việt nói muốn cùng anh trai tố cáo, cô không có thật sự nói lời ác độc, hiện tại, cũng tương tự sẽ không trở mặt, chỉ le lưỡi một cái, hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?"

Hạng Việt than thở, rất không muốn chỉ vì chú chó Shiba này mà gặp nạn, hơn nữa trời còn mưa rơi lác đác, ít nhất áo khoác Hề Hi còn có cái mũ có thể đội, anh là bị xối trực tiếp. Chỉ là nhìn cô như vậy, cũng biết không lấy chó ra là không được. Từ nhỏ tiểu nha đầu này đã rất yêu thương động vật, nhìn thấy chó mèo lang thang đều muốn quan tâm một phen, cũng không kỳ thị chó mèo lang thang hay là chó mèo nhà, hiện tại cả người con này đều bị hăm sâu, nhất định là phải cứu.

Trực tiếp sử dụng tay để bắt dĩ nhiên không được, loại ruộng đất này có nhiều vi khuẩn nhất, ngộ nhỡ bị cắn vậy thì thật sự là được không bù nổi mất, lại nói bọn họ cũng không có công cụ gì, suy nghĩ một chút, tiện lợi nhất là đi tìm thôn dân bên cạnh nhờ giúp đỡ tương đối đáng tin, cùng lắm thì chính là bỏ ra ít tiền. Hề Hi đi cà nhắc nhìn về nơi xa xem xét, quả thật thấy được nhà ở, không tính là xa. Không có do dự, gật đầu nói: "Vậy chúng ta đi tìm người."

Hạng Việt thấy cô dường như thật sự trấn an chú chó vàng dưới vũng bùn đôi câu, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ giống như dỗ một đứa bé, cảm thấy buồn cười, vỗ vỗ trên đầu cô, hai người một trước một sau đi dọc theo đường mòn ở giữa ruộng lúa mì. Trên mặt đất trơn trượt, Hề Hi mới vừa rồi đi được rất ổn, vào lúc này lại lao đảo kém chút nữa thì ngã xuống, cũng may Hạng Việt chạy ở phía sau tay mất lạnh lệ trợ giúp rồi.

Trời mưa, lại là đầu mùa xuân, trên loại đường đất này con giun, thằn lằn, cóc nhái gì đều có, hiển nhiên tình yêu với động vật nhỏ của Hề Hi không bao gồm những con này, thấy con giun còn đỡ một chút, chỉ là "A" một tiếng, nhấc chân nhảy qua là xong chuyện, thấy cóc nhái thì thật sự bị dọa sợ, xoay người ôm lấy cánh tay Hạng Việt không dám đi về phía trước, bị sợ đến giống như cái gì. Hạng Việt buồn cười, cảm thấy nếu như lần sau cô lại "gấu" nữa, chỉ cần tìm mấy con này đoán chừng còn có tác dụng hơn Hề Duy.

Hai người đi gần mười phút trên đoạn đường nông thôn, đến gần ngõ cửa một gia đình, chủ nhà này là người rất nhiệt tình, nghe nói có con chó bị rơi vào bên trong vũng bùn, không nói hai lời lập tức bảo lạ trẻ con đi gọi hàng xóm đi cứu chó. Chờ cứu được chó ra, trước sau chỉ dùng mấy phút, Hề Hi nhìn con chó vàng nhỏ trước mặt, hỏi chủ đang cuốn sợi dây: "Đây là chó người trong thôn nuôi sao?" Chủ đó nói giọng Vũ Lăng, nói là: "Nhìn giống như chó nhà trưởng thôn, chó này cũng ngu, lại lỗ mãng chạy theo hướng này, nếu không phải là các người nhìn thấy, đoán chừng hai ngày cũng không có ai phát hiện ra!"

Hạng Việt hỏi: "Nơi này làm sao lại có một vũng bùn?"

Một người trẻ tuổi khác bên cạnh giải thích nói: "Những năm trước đây trong thôn đào hố to để chứa nước, tưới cây cũng dễ dàng, sau đó chính phủ lại chi tiền cho đào giếng nước, cái hố này lập tức vô dụng rồi, không có chủ, thời gian dài không ai trông nom là thành ao bùn."

Hạng Việt lại nói: "Chỗ này giữ lại khá nguy hiểm, nếu đứa bé rơi vào thì nguy rồi."

Chú lúc trước nói: "Mấy ngày nay trời mưa mới như vậy, chờ trời âm đường sẽ khô hơn, giống như đường đất một dạng, đứa bé trong thôn cũng biết nơi này không thể chơi, bình thường không ai tới đây."

Chờ lần nữa trở lại chỗ đậu xe, giày của hai người đã không thể nhìn rồi, đều là bùn. Hề Hi lấy ra khăn ướt từ trong túi, đầu tiên đưa cho Hạng Việt, sau đó tự mình ngồi chồm hổ xuống lau giày, cũng may mưa vẫn còn rơi, mặc dù nhỏ cũng có thể giúp đỡ rửa sạch giày.

Giày của Hạng Việt lại càng bẩn hơn, mới vừa rồi anh giúp đỡ nâng cây gỗ, chân đạp vào trong vũng bùn, ống quần cũng dơ bẩn. Hề Hi tự mình lau sạch rồi, lại đi qua giúp anh lau, Hạng Việt gạt ra nói không cần, Hề Hi liếc mắt: "Anh ngưng ngừng cái gì, em chỉ lau giày, không lau chỗ khác."

Lời nói này... Hạng Việt khóc cười đều không được, chân trái bị cô cố định lần nữa, anh đổi một cái khăn ướt khác lau sạch chân phải, lại nhìn thấy cô chăm chú đứng một chỗ giúp mình lau giày, từ trước đến sau đến gót giày da, bùn dính vào tay cũng không chê bẩn, lau xong, ngược đầu cười đến rức rồ: "Anh xem, sạch hơn anh lau!" Ánh mắt vẽ ra một đường cong đẹp mắt giống như mèo, má lúm đồng tiền ở khóe miệng vừa ngọt ngào vừa đáng yêu, đột nhiên Hạng Việt ý thức được, thật ra thì cô vẫn chỉ là một đứa bé mới vừa tròn mười tám tuổi.

Cái đứa bé tuổi này, đang ở giữa hai thời kỳ phản nghịch thịnh hành, con nhà giàu có tiền làm chuyện lo lắng nhiều không kể xiết, so sánh với nhau, thật ra thì cô vẫn không tính là thật sự làm cho người thanhhuong ta nhức đầu, cho dù không có bằng lái rất không nên, nhưng nếu như cuối tuần cô thuận lợi lấy được bằng lái, cũng không coi là bắn tên không đích*, ít nhất là nghiêm chỉnh học tập, trước đó nhìn cũng không giống bộ dạng tăng tốc độ, chỉ là thời điểm thắng xe có thể vừa ngưng tay lại khăn trương nên mới phạm sai lầm.

*Bắn tên không đích: ý chỉ lời nói, hành động không có mục đích rõ ràng, không sát thực tế.

Hai người lần nữa lái xe lên đường, trong lúc đó Hề Hi nhận hai cuộc điện thoại thúc giục, có thể là bạn bè gọi tới. Cô vẫn nói sắp tới sắp tới, thật ra thì chân chính đến lúc đó đã qua 20", Viện phúc lợi Thái Dương thật sự là cách nội thành rất xa.

Đây là một cô nhi viện, trước kia Hạng Việt từng tới nơi này quyên góp một khoản, cũng đã tới một hai lần, chỉ là đây cũng là chuyện nhiều năm trước. Hai bên cửa chính đỗ mấy chiếc xe riêng, đều là nhãn hiệu giá trị xa xỉ. Bảy, tám người trẻ tuổi đang đứng ở dưới mái hiên tránh mưa trò chuyện, hi hi ha ha, nam có nữ có.

Hề Hi nhảy xuống xe, đồng thời người bên kia thấy cô cũng vẫy vẫy tay, cô chạy tới nói mấy câu với bọn họ, sau đó thấy mấy người kia lại nhìn về phía mình. Hạng Việt nghĩ, tiểu nha đầu này khẳng định đang tố cáo anh.

Sau một lát, Hề Hi đi trở về, ghé vào trước cửa sổ xe thương lượng với anh: "Bọn họ đều có bằng lái, đợi lát nữa muốn mang bọn nhỏ ngồi trong xe đi một đoạn, không chạy xa, chỉ ở trên con đường này, anh xem, phụ cận cũng không có người nào, anh hôm nay giống như không vội, có thể ở lại cho mấy đứa bé ngồi xe chơi đùa hay không? Không lãng phí nhiều thời gian của anh đâu."

"Không phải là không đi ra đường?" Anh hỏi.

Hề Hi lần nữa lấy điện thoại di động ra, mở mục tin nhắn ra để cho anh nhìn ghi chép nói chuyện phiếm: "Em nói là em không đi ra, bọn họ có bằng lái có thể cho bọn nhỏ ngồi xe đi chơi!" Nói xong lại nhét di động trong túi: "Có được hay không?"

Có cái gì không được, anh cũng diện đàn lee quy doon không phải là không có lòng thương người, Hạng Việt gật đầu đồng ý, má lúm đồng tiền bên khóe miệng Hề Hi lập tức lộ ra, làm bầm câu: "Coi như anh có chút lương tâm." Sau đó bỏ chạy đi tìm bạn bè thương lượng, sau đó cô lại chạy quay lại, muốn ôm cái hòm. Dĩ nhiên Hạng Việt không thể nhìn cô tự bê những thứ này, chỉ có thể xuống xe bê giúp cô, để cho cô xách túi thực phẩm đi theo là được.

Bảy, tám người khác cũng đều cầm đồ của mình từ trong xe ra ngoài, có nhiều có ít, nhưng không có tay không. Hề Hi nói đây là mấy cái quà tặng lần trước tới đã đồng ý đưa cho Đồng Đông, lúc này Hạng Việt mới biết, Hề Hi và chín người bạn của mình chia nhóm mang theo bảy đứa bé, mỗi người chỉ phụ trách đứa bé trong tổ mình, Hề Hi phụ trách chính là mấy người Đồng Đông.

Đây cũng là mới mẻ: "Xã đoàn em tham gia này thật có ý tứ." Anh nói.

Hề Hi giương cằm nhỏ đắc chí: "Đó là đương nhiên, em là xã trưởng, hoạt động này là em tổ chức, mấy người bọn họ đều là bạn thân của em," lại kể tai anh nhỏ giọng nói, "Tiền nhiều người dốt, làm việc thiện dù sao cũng tốt hơn sống phóng túng nhiều."

Hạng Việt thật sự không nhịn được bật cười, nếu như không phải là trong tay ôm cái hòm, thật muốn xoa xoa đầu dứa của cô nhóc này!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Edit: Thanh Hưng

Mấy người bạn của Hề Hi và Hạng Việt cũng không tính là người xa lạ. Người có tiền có quyền ở Vũ Lăng nhiều như vậy, hàng năm trong nhà ai không làm chủ tổ chức mấy bữa tiệc? Hôn hợp với hôn, bạn bè lại hợp với bạn bè, buôn bán hợp với buôn bán, quan hệ giăng khắp nơi, coi như không có một người quen ở đây, cũng có thể lẫn lộn mà quen mặt, gặp được, giới thiệu tên họ, sau đó “Oh, thì ra là anh a”, búng tỉnh hiểu ra, kẻ vai sát cánh, thẳng thắn mà nói, không cần biết trong lòng nghĩ như thế nào, trên mặt luôn là không có trở ngại.

Như bây giờ, mọi người đều tự giới thiệu mình, không cần lãng phí đầu óc, Hạng Việt đã nhận biết được toàn bộ tám người trẻ tuổi trước mắt, đại não tự động xuất tình huống trong nhà bọn họ ra ngoài, nhát nhát nhập tọa, biết rõ tất cả.

Trong những người này Hề Hi là nhỏ tuổi nhất, cô đi học sớm hơn người khác, thời điểm tiểu học lại nhảy cấp, 18 tuổi đã là sinh viên đại học năm thứ hai, qua tháng chín năm nay là có thể bay lên đại học năm 3, những người khác tuy là bạn học cùng nhau, nhưng hoặc nhiều hoặc ít cũng lớn hơn cô hai ba tuổi. Tại đây, lại vấn đề cho cô lẫn lộn trở thành xã trường, không thể không nói nhân duyên của cô gái này rất được, về phần năng lực tổ chức cái gì..... Thôi đi, một đứa nhóc “gấu” như thế, không phải là người khác nhường cho, coi như là con nhà giàu được gia đình hun đúc ai lại có thể không có một chút năng lực tổ chức?

Ở trong hội, Hạng Việt cũng được coi như là danh nhân. Là “con nhà người ta” được đông đảo trường bồi nhắc tới nhiều nhất lúc giáo dục đứa bé nhà mình, nhân phẩm học vấn cái gì cũng đều ưu tú, tài đức vẹn toàn, chữ viết thạo luyện, văn văn... Tất cả lời ca ngợi dùng trên người của anh thanh hưng cũng không chê nhiều. Máy đứa trẻ giấy nhỏ hơn anh vài tuổi trước mắt này hầu như là nghe ca ngợi về anh mà lớn lên, cậu ba nhà họ Hạng từ nhỏ đã là học sinh hạng ưu, cuộc thi hàng năm chưa bao giờ xuống hạng ba, tinh thông Piano, sáo, đàn cổ, hội họa, thư pháp, đoạt vô số giải, vừa hiểu thuận lại hiểu lẽ, tao nhã lịch sự, rất có phong thái quân tử. Là kiểu ngạo trong mắt trường bồi, là con ác mộng trong mắt bạn cùng lứa tuổi.

Cũng may những năm gần đây anh thường ở nước ngoài, cho dù ở giới y học đạt được thành tựu không nhỏ, nhưng lực ảnh hưởng ở trong vòng (Hề Hi thế hệ này) không sâu giống như năm đó, khổ ép đám công tử bột nhiều lắm chính là nghe trường bồi trong nhà cầu nhau mấy câu thôi, cũng không để vào trong lòng, bình thường coi như thỉnh thoảng ở bữa tiệc nhìn thấy, không phải bạn cùng lứa tuổi lại cũng không phải là một vòng, người nào để ý anh! Cho nên đối với Hạng Việt, mấy người này trong lòng không có cái bài xích gì, ngược lại còn thật tò mò.

Viện trưởng viện mồ côi là một người phụ nữ trung niên, dung mạo rất phúc hậu, khi cười lên rất bình dị gần gũi, đón mấy người vào, trong miệng còn lẩm bẩm với Hề Hi: "Mới vừa rồi đi báo mấy người bọn họ đi vào trước, lại còn không nghe, nói muốn chờ cháu."

Hề Hi có chút kiểu ngạo cười ha ha: "Tất nhiên, không có cháu ở đây, bọn họ nào có người tâm phúc!"

Lời này thật sự là khoác lác vô sỉ, Hạ Y ở một bên hừ một tiếng: "Chúng tôi là lo lắng đứa nhóc cô không nhận ra đường." Cậu ta lại vừa nói, những người khác lập tức phụ họa, còn cùng nhau chọc cô. Một cô gái gọi là Tần Lạc Lạc dùng đầu đụng vào đầu của cô một cái, chế nhạo: "Cô ấy không phải không biết đường, là làm chuyện xấu bị “bê trên” bắt được!" Người “bê trên” này tự nhiên là chỉ Hạng Việt đang đi ở một bên.

Hạng Việt khóc cười đều không được, anh tự nhận vẫn còn rất trẻ, ngay cả 30 cũng chưa tới, không ngờ tại đây trong mắt đám người chừng hai mươi tuổi này cũng đã đạt đến vinh hạnh trường bồi đặc biệt, thật sự để cho người ta không biết làm sao. Trước tiên Hề Hi liếc mắt xem thường trừng tới đây, thật giống như đang giận Hạng Việt làm “bại hoại” danh tiếng của cô, sau đó tức giận làm mặt quỷ với thằng nhóc đáng ghét tương đối xinh đẹp Hạ Y: "Tôi là đứa bé thì anh là cái gì, lần trước anh ở trong núi lạc đường vẫn là tôi tìm được! Dân mù đường không có quyền cười nhạo tôi!"

Hạ Y trực tiếp đưa tay gõ đầu của cô: "Không lớn không nhỏ." Đoán chừng cậu ta cũng dùng chút hơi sức, Hề Hi che đầu “A” một tiếng, đau đến mặt cũng nhăn lại rồi. Gương mặt búp bê của cô dài ra, ngũ quan trắng nõn như bánh bao nhào vào một chỗ, vô cùng dễ thương. Một cô gái khác tên là Du Khả Dương để túi trong tay vào trong ngực nam sinh bên cạnh, ôm đầu Hề Hi vào trong ngực, vừa an ủi cô nhóc đáng thương bị ức hiếp, vừa khiển trách trừng Hạ Y: "Anh và đứa bé khi không chấp nhận nhiệt tình cái gì, cười nhạo anh hai câu thì sao, cô ấy lại cũng không phải là nói láo! Anh có bản lĩnh thì đừng luôn lạc đường a!"

"Đại Dương, cô đừng lo chuyện bao đồng, cẩn thận “vợ con” đáng thương của cô buồn bực a!" Khiếu Trương Trạch, nam sinh dáng dấp cao gầy thanh tú như que tăm dieendaanleequydoon khoa trương hô lên. Hề Hi từ trong ngực Du Khả Dương thò đầu ra, mắng cậu ta: "Anh ghen tỵ với tôi à, đáng tiếc Dương Dương không thích bác gái như anh vậy!"

"Hắc! Nhóc gấu này!" Trương Trạch vén tay áo lên muốn đánh người, Hề Hi le lưỡi tránh khỏi Du Khả Dương, trực tiếp chạy tới bên cạnh Hạng Việt, hai cái móng vuốt còn đặc biệt tự giác bắt lấy vạt áo khoác của anh, ngăn cản nhỏ làm mặt quỷ với Trương Trạch, vô cùng đắc ý, thật sự giống như Hạng Việt là trường bồi núi dựa. Hai tay Hạng Việt kéo va li, chỉ có thể mặc cho cô túm quần áo mình. Lại nói, Trương Trạch thật sự có một chút kiêng kỵ Hạng Việt, tay áo đã xắn lên nhưng cũng không tiến đến bắt người, chỉ trừng mắt giận: "Tránh phía sau người ta tính là hào hán cái gì!"

"Anh ngốc à! Tôi không tránh chẳng lẽ để cho anh đánh tôi?!" Hề Hi hừ hừ, suy nghĩ một chút lại châm chọc: "Anh là bạn thân của tôi, cái gì hào hán với không hào hán, đã xem nhiều lần “Thủy Hử truyện” đi, coi mình là Tôn Nhị Nương!" Cô nói xong, Tần Lạc Lạc và Du Khả Dương còn có một cô gái khác cùng nhau ríu rít nở nụ cười. Nam sinh cao lớn nhưng mỏng manh như tờ giấy đang thay Du Khả Dương cầm đồ Đào Bân hỏi: "Tôn Nhị Nương có quan hệ gì với tình huống hiện tại?" Điều cậu ta hỏi cũng là tiếng lòng của Hạng Việt, Hề Hi đứng lý hợp tình nói: "Nhân vật nữ trong Thủy Hử tôi chỉ nhớ bà ấy!"

"Tôi đi! Báo bối, cô như vậy khiến A Trạch làm sao mà chịu nổi!" Thẩm Gia ăn mặc đẹp đẽ nhất cũng đi theo tham gia náo nhiệt. Hề Hi hừ hừ, không để ý cậu ta, Trình Hạo cảm thấy mấy người này không đứng đắn, nhắc nhở: "Đừng chậm chạp nữa, cũng không nhìn một chút mấy giờ rồi."

Viện trưởng vẫn đứng ở một bên xem bọn họ huyên náo cười ha ha: "Không có việc gì, bọn trẻ bây giờ còn chưa có tan lớp!"

Hạng Việt hỏi: "Hôm nay thứ bảy vẫn đi học?"

Anh coi như là khuôn mặt mới lạ trong cái đoàn thể nhỏ này, mặc dù mấy năm trước Hạng Việt từng tới nơi này quyên góp, chỉ là viện trưởng này đã không phải là vị kia, cho nên hai người cũng không nhận ra. Nghe được anh hỏi, viện trưởng Triệu nói: "Là lớp học năng khiếu, một tuần lễ chỉ có thứ bảy chủ nhật lúc các thầy giáo nghỉ ngơi mới có thể tới đây dạy bọn họ về tranh đánh đàn miễn phí." Những lão sư kia, tự nhiên cũng là người tình nguyện có lòng thương người.

Hạng Việt nghe có chút thẫn thức, Hề Hi ở một bên nhỏ giọng nói: "Nơi này coi như tốt, anh không biết những người kia lúc chuẩn bị mở cô nhi viện, từng nói lớp học năng khiếu, ngay cả ăn cơm cũng thành vấn đề."

Đề tài một khi dính đến những thứ này, mọi người cũng không còn tâm tình chơi đùa rồi. Cho dù cuộc sống bọn họ cực tốt, nhưng cũng là ăn uống trong nhà, trước kia tiêu tiền như nước, truyện được đăng duy nhất tại, lại trải qua cuộc sống danh lợi, mặt mũi có quan hệ trực tiếp với tiền bạc, ai nghĩ muốn để dành tiền? Đừng nói để dành tiền, mình cũng thường không đủ xài! Dĩ nhiên, tìm người trong nhà lấy tiền sẽ bớt việc, dù sao cũng là làm người tốt chuyện tốt, lý do chính đáng, nhưng vấn đề là anh muốn một lần hai lần còn có thể, lâu dài là không thể nào, có câu châm ngôn nói, cứu cấp không cứu nghèo, cho dù anh là tỷ phú cũng không cứu vớt được hết người đáng thương trong thiên hạ.

*cứu cấp = cấp cứu

Cho nên các trường bối trong nhà sẽ ủng hộ anh làm việc thiện, lại sẽ không thật sự mặc anh tiêu xài vô độ, tiền có thể lấy ra thực sự là có hạn. Mười vạn trăm vạn thoát nhìn rất nhiều, thả vào hoàn cảnh lớn lại có vẻ đặc biệt như muối bỏ biển, nhất là tiền thuốc thang, quả thật hù chết người! Lão nhân phải làm giải phẫu nối mạch máu, bình thường trên thân thể của những đứa bé trong cô nhi viện cũng có chút không trọn vẹn, sứt môi a, kém thông minh a, khiếm thính a..... Vụn vặt linh tinh cộng lại cũng là con số rất kinh người.

Người cần giúp đỡ quá nhiều, một Vũ Lăng nhỏ, anh không đi tìm hiểu hoàn toàn không biết sẽ có nhiều nhóm trẻ nhỏ như vậy tồn tại. Lúc mới thành lập xã đoàn, Hề Hi cũng chỉ là linh quang chợt hiện, là kết quả của việc bị kích thích, nhìn cô tìm thành viên đã biết, đều là người có quan hệ thân thiết từ nhỏ, trong nhà vừa có tiền lại thích quần áo lụa là, không có một người nào nghiêm chỉnh thích làm người tốt chuyện tốt. Nhưng cũng không ngờ, đám người này lại thích không buông tay rồi. Tình yêu sự nghiệp làm một năm có thừa, trường bối trong nhà vui mừng thì vui mừng, nhưng muốn nhiều tiền hơn lại khó khăn, chín người bọn họ chỉ có thể dùng tiền tiêu vật của mình, trừ đi tiêu pha cần thiết mỗi tháng tụ tập cùng nhau nặn ra một hai ba trăm ngàn, đối với người bình thường xem ra thật không ít, đáng tiếc bọn họ phải giúp đỡ quá nhiều người, tiền ném ra ngay cả một tiếng vang cũng không có.

Mười một giờ đứng, những đứa bé kia tan lớp. Quy mô của viện phúc lợi Thái Dương không phải rất lớn, nơi này thu nhận và giúp đỡ hơn sáu mươi đứa bé, chín người bọn họ mỗi người trông nom bảy còn thừa ra ba, phân về trong đội ngũ của Hề Hi, Hạ Y và Tần Lạc Lạc.

Những đứa bé này lớn nhất mười một mười hai tuổi, nhỏ nhất mới vừa biết đi đường. Mà cái đứa trẻ nhỏ nhất lại có bệnh tim bẩm sinh, bình thường chăm sóc cô bé phải cực kỳ cẩn thận. Hề Hi để bé trai khoảng mười tuổi gọi là Đông Đông đi phân phát đồ cô mang tới, mấy bé củ cải vây quanh hai thùng giấy đứng thành một vòng, cũng không bắt đầu tranh đoạt, ngoan ngoãn khéo léo chờ Đông Đông thả đồ vật vào trong tay bọn chúng.

Hề Hi ôm Nha Nha nhỏ nhất truyện được edit bởi thanh hưng nói chuyện đùa chọc cô bé, trước tiên Hạng Việt nhìn mấy đứa bé trước mặt, phát hiện những đứa bé này hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút vấn đề, tỷ như Đông Đông, cậu bé là sứt môi, Nha Nha là bệnh tim bẩm sinh, cô gái nhỏ bốn năm tuổi gọi là Đóa Đóa cùng hai đứa nhỏ khác đều là trẻ khiếm thính, còn hai đứa bé khác lại là bệnh bại liệt, người cuối cùng là cô nhóc khoảng bảy • tám tuổi trên mặt có một cái bớt lớn gần như chiếm hết nửa gương mặt..... Lại nhìn đến những đứa bé khác cũng đều là thân thể tật bệnh phong phú, trong mấy chục đứa nhỏ nơi này hầu như không tìm được một đứa bé hoàn toàn khỏe mạnh bình thường.

Tâm tình Hạng Việt có chút nặng nề, khi anh thật sự đang ở trong loại không khí này thì rung động đến từ tâm linh mới có thể kinh người chưa từng có. Mấy năm trước anh tới nơi này thì viện phúc lợi mới vừa thành lập không bao lâu, số lượng đứa bé được thu nhận không tới mười, hiện tại, mới mấy năm ngắn ngủn đã hơn ra gấp mấy lần, chuyện này thực sự không phải là một tin tức làm cho người ta mừng rỡ.

Ở viện phúc lợi này, nhân duyên của mấy người Hề Hi cực tốt, bọn nhỏ đều rất thích bọn họ, luôn miệng nói chuyện líu ríu lạ không ngừng, nếu không nói chuyện cũng sẽ cười hi hi chen chúc chung một chỗ tham gia náo nhiệt, âm thanh mười mấy đứa bé ở trong một gian phòng cũng là không thể khinh thường.

Giao Nha Nha cho người chăm sóc đặc biệt của cô bé, Đông Đông lập tức lôi kéo tay áo Hề Hi hỏi: "Chị, xe, chị hôm nay có lái xe tới không?"

Hề Hi cười đến rục rịch: "Nhất định rồi, chị chưa bao giờ nuốt lời đâu! Hiện tại giúp các em thử quần áo trước, chờ ăn cơm trưa xong chị sẽ cho bọn em ngồi xe đi hóng gió!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Edit: Thanh Hưng

Lúc ra khỏi viện phúc lợi đã là năm giờ chiều rồi, sau khi lưu luyến không rời chia tay bọn nhỏ, Hề Hi cự tuyệt lời mời của bạn tốt, “có dụng ý khác” lần nữa ngồi lên xe Hạng Việt.

Hạng Việt cho là cô còn muốn tiếp tục ăn vạ cầu cạnh để anh không tố cáo chuyện lúc trước, không ngờ từ lúc xe khởi động đến bây giờ cũng sắp 20" rồi, thế nhưng cô nhóc này một chữ cũng không đề cập tới, chỉ lo cúi đầu chơi trò chơi trên điện thoại di động, thỉnh thoảng còn nói vài câu cửa miệng, cái gì “tôi đi, mẹ nó, ngất”..., chơi tương đối tập trung.

Đoán chừng cô đã chấp nhận, Hạng Việt vui vẻ cười nghĩ. Nhớ lại những đứa bé ở viện mồ côi kia, không nhận được hỏi: “Những đứa bé này em tính thế nào?” Người ta nói bác sĩ như cha mẹ, Hạng Việt thấy cho dù mình không vĩ đại như vậy, nhưng không đành lòng không quan tâm những đứa bé kia, coi như cái gì cũng không biết. Nhất là Nha Nha, đứa bé mới hơn một tuổi, cái gì cũng không hiểu, sinh mạng lại đã bắt đầu đến thời gian đếm ngược rồi.

Lúc này Hề Hi mới ngẩng đầu nhìn anh một cái, chậm chạp nói: “Không có tính toán gì.”

“Không có tính toán gì?” Anh kinh ngạc lặp lại.

Cô “Ừ” một tiếng: “Không đủ tiền, người cần giúp đỡ quá nhiều, giúp được người này lại không giúp được người kia. Anh cảm thấy Đồng Đồng bọn họ rất đáng thương, nhưng người đáng thương hơn, càng cần tiền cứu mạng hơn bọn chúng có quá nhiều, chúng em cũng không phải là chúa cứu thế.”

Còn nói: “Làm chuyện tốt là phải chi nhiều tiền, sâu gao giống như bọn em có thể cầm bao nhiêu tiền ra ngoài? Một năm trước em đã rút toàn bộ tiền gửi ngân hàng gần hai mươi năm bỏ vào. Năm ngoái Hạ Y cũng đã bán một chiếc xe của mình, kém chút nữa bị cha anh ta cắt đứt chân. Dương Dương, Lạc Lạc còn có Dao Dao cũng đã bán một số đồ trang sức của mình, bây giờ mọi người trong nhà không cho họ mua đồ đắt giá, bình thường tham gia xong bữa tiệc cũng sẽ lấy lại đồ trang sức, còn phải định kỳ kiểm tra quần áo của các cô ấy xem có ít đi không, nếu như ít đi thì phải giải thích. Đào Bân, Trương Trạch, Trình Hạo, Thẩm Gia, bọn họ người nào không bỏ tiền để dành ra? Trường bối sợ chúng em bán loạn một số thứ, toàn bộ nhà cửa, xe cộ, tiền bạc linh tinh trên danh nghĩa đều tịch thu rồi, trừ mỗi tháng cho một chút tiền tiêu vặt, cái khác đều không lấy được. Tiền tiêu vặt có thể có bao nhiêu, hiện tại mỗi tháng nhiều nhất bọn em có thể để ra 30 vạn, trong tình huống bình thường có thể bỏ ra hai mươi vạn em đã mừng lắm rồi, anh cũng biết, ai cũng có hội của mình, không thể nào vì làm chuyện tốt mà thật sự ném mất mũi của mình đi, sinh nhật bạn, tụ hội cái gì, cũng không thể không chi tiền chứ? Quần áo cũng không thể mặc cũ chứ? Đến lúc đó mình mất thể diện thì không sao, lại liên lụy người trong nhà cùng nhau mất thể diện mới thật là hồng bét.”

Lại nói cũng là lịch sử máu và nước mắt, việc làm người tốt chuyện tốt này, Hạng Việt nghe hết sức thổn thức.

Hề Hi nói đến những thứ này cũng có chút phiền não, trò chơi cũng không chơi nữa, chống cùi chò dọc theo kính cửa sổ, tay nâng cằm chăm chọc: “Những thứ quý từ thiện linh tinh kia đều là lừa bịp, báo lên một người cần giúp đỡ, chỉ là thăm tra một bộ kia đã đủ mệt, chờ bọn họ xác nhận tin tức xong lại xin cấp trên cái gì, người đã sớm đi, trong TV tuyên truyền rất nhiều tin tức tốt, thật ra thì cũng cứ như vậy, không tính các tổ chức từ thiện trong cả nước, tính riêng địa phương quản lý hiệu suất cũng rất thấp, anh nóng nảy thúc giục, người ta nói người cần giúp đỡ thật sự quá nhiều tiền bạc lại có hạn, anh gặp người khác cũng gặp, ném đạo lý lớn ra, anh còn nói được cái gì? Trừ phi trước truyền thông đưa tin tức gì dẫn tới sự chú ý của xã hội, vậy thì không cần lo, trong vòng 24 giờ khẳng định cấp tiền cho anh, xã hội bây giờ quá dị dạng.”

Còn nói: “Nha Nha là hai tháng trước tiếp nhận điều trị, giao tài liệu xin trợ giúp cho Hội Kim Cờ đã hơn một tháng đến bây giờ cũng không có kết quả, người cần giúp đỡ nhiều như vậy, bọn em cũng không thể mỗi lần đều gọi điện thoại cho Đài Truyền Hình chứ? Không thực tế. Anh nói tình huống như thế, nếu như Nha Nha mắc bệnh, tiền từ đâu ra? Viện phúc lợi? Thôi đi, viện phúc lợi có thể để cho bọn nhỏ ăn no mặc ấm, học chút kiến thức cũng đã không tệ rồi! Vậy cũng chỉ có thể dựa vào những người có lòng tốt quyên tiền, nhưng phần lớn những người có edit by Thanh Hưng lòng tốt trong xã hội lại muốn góp tiền vào quỹ lớn một chút như Hội Kim Cờ, Hội Kim Cờ lại đẩy một phần tiền đến khu vùng núi mờ trường học cái gì tranh thủ danh tiếng, tiền khác ai biết bọn họ dùng đến chỗ nào rồi? Mấy người tình nguyện giống như bọn em vậy cũng không phải là không có, nhưng tiền lại ít, bình thường quyên một hai trăm ngàn có ích lợi gì? So với số tiền thuốc thang không lồ trước mặt, hoàn toàn là muối bỏ biển! Bệnh viện thật xấu xa, trước kia bọn em cũng nghĩ tới để bệnh viện làm chuyện tốt, em đi, mười bệnh viện cũng chỉ có một hai bệnh viện vui lòng thu nhận điều trị miễn phí, còn chỉ giúp một người! Những người khác nhiều nhất cho một chút ưu đãi, ưu đãi có ích lợi gì, cuối cùng tính toán vẫn là phải chi thật nhiều tiền, quá xấu xa, khó trách anh muốn làm bác sĩ!”

Hạng Việt vốn đang rất cảm thán, nghe thế cũng không tình nguyện, tức giận nói: “Anh làm bác sĩ là bởi vì yêu thích nghề nghiệp này!” Gấu nhỏ cũng quá nông cạn, một ít tình cảm cao thượng cũng không có!

Hề Hi nhún nhún lỗ mũi, xem thường: “Dù sao em biết rõ anh thu phí rất cao, anh trai của em nói tiền lương hàng năm của anh nhiều gấp đôi anh ấy!” Tiền lương hàng năm này dĩ nhiên chỉ đơn thuần là tiền lương thu vào, không bao gồm doanh thu ngoài định mức (doanh thu không vào sổ sách hay gọi là “lậu” đấy ^_^).

Hạng Việt im lặng: “Anh kiếm được nhiều cũng là dựa vào bản lĩnh của mình làm ra tiền, anh của em là nhà tư bản, đen tối hơn anh nhiều, khoảng thời gian trước không phải lại mở nhà xướng? Đây là nghiền ép sức lao động điển hình!” Tôi thiếu bác sĩ là nghề nghiệp cứu người cao thượng.

Hề Hi rất hứng, chu mỏ nói: “Anh em còn lâu mới đen tối! Năm ngoái anh ấy chi rất nhiều tiền để cho em làm chuyện tốt! Nếu nói nhà tư bản, tư bản* trong nhà anh nhiều hơn nhà em rồi!”

*tư bản: mị nghĩ là tiền:D

Nếu như tiếp tục tranh luận cùng cô, đoán chừng thật không dứt ra được, không thể không vạch trần của cải. Hạng Việt cũng kinh ngạc mình lại cãi nhau cùng con nhóc này, cười cười trở lại chuyện chính: “Làm chuyện tốt quả thật cần phải có lực lượng, hăng quá hoá dở, người nhà các em lo lắng cũng đúng, nếu như không quản, đoán chừng thật đúng là có thể bán hết tất cả những gì có thể bán.”

Hề Hi bĩu môi: “Anh cho rằng bọn em ngốc à! Hạ Y có ba chiếc xe trên danh nghĩa, anh thử để cho anh ta bán chiếc thứ hai một chút, nhất định không vui! Ngay cả lấy tiền mừng tuổi tích trữ từ nhỏ cái gì ra cũng đau lòng.”

Trong lòng Hạng Việt nói, không phải ngốc, là kích động, chỉ là loại lòng chân thành của những người trẻ tuổi này thật sự là khó có được, bản thân của anh thật bội phục bọn họ. Thời điểm anh mới vừa hai mươi tuổi thật sự không lqđ nghĩ tới những thứ này, nhiều lắm là quyền chút tiền tiêu, cũng không để ý. Ngay tại lúc này, cũng chưa từng nghĩ chủ động đi quan tâm người khó khăn.

Suy nghĩ một chút: “Trước đó anh đã tiếp nhận lời mời của tổng viện quân khu, sẽ ở đó nhậm chức một đến ba năm. Tốt nhất nên sớm đưa Nha Nha đi chữa trị, tuổi cô bé còn nhỏ, thể chất yếu, chậm trễ sẽ không chữa nổi. Mấy đứa bé sút môi giống như Đồng Đồng cũng phải sớm phẫu thuật, quay về anh sẽ an bài những thứ này, chi phí anh cũng chi ra.” Năng lực của anh cũng có hạn, chỉ có thể làm hết khả năng.

Hề Hi cảm thấy người này thật hiểu chuyện, cô còn chưa diễn chuyện tình cảm đau khổ anh đã tự phát bỏ tiền xuất lực, khoe miệng lộ ra má lúm đồng tiền, cười hi hi lắm lời nói: “Anh cũng là người ngốc tiền nhiều a.” Nói xong trên ột bị một cái cốc đầu, cho dù có chút đau, chỉ là tâm tình cô rất tốt, cũng không chấp nhặt với anh, còn hào hứng bùng bùng hỏi công việc ở tổng viện quân khu.

Xe từ từ đi vào nội thành, mấy người Hạ Y tự mình lái xe sau khi lên tiếng chào tạm biệt lập tức tách ra. Buổi trưa ở viện phúc lợi không ăn gì, Hề Hi ôm bụng đáng thương oa oa kêu đói, Hạng Việt bắt đầu đi, chỉ có thể dẫn cô đi ăn cơm.

“Muốn ăn lẩu.”

Vì vậy xe chạy dọc theo đường Văn Hóa, lên đường Thương Thành, trên con đường kia có một quán lẩu Trùng Khánh chính gốc.

Hề Hi cũng sẽ không khách khí với Hạng Việt, cô cảm thực đơn gọi rất nhiều món ăn, khi chờ nồi nước sôi, hai người vẫn còn nói chuyện về viện mồ côi. Hạng Việt nói có thể thử xây dựng Hội Kim Cờ, quyền tiền từ xã hội. Hề Hi than thở: “Anh cho rằng em chưa từng nghĩ à! Người trong nhà không đồng ý, nói chuyện từ thiện như vậy làm không tốt sẽ gây rắc rối, hoàn duy nhất tại cảnh gia đình mấy người bọn em anh cũng biết, sống phóng túng trong nhà mặc kệ, nhưng đừng dính dáng đến chính sự, nhất là loại chuyện này sẽ sinh ra ảnh hưởng tới gia tộc. Em mới vừa nói, xã hội bây giờ rất dị dạng, nhị thể tổ giống như bọn em vậy coi như làm chuyện tốt đoán chừng cũng sẽ bị người ta nói thành làm bộ, coi như dùng toàn bộ tiền để từ thiện có thể vẫn có rất nhiều người chọn xương trong trứng gà, làm chuyện tốt còn phải gánh trách nhiệm, người trong nhà lại ngăn trở, cản gì chứ! Tất cả mọi người đều không vui, không bằng bọn em tự mình làm, không thẹn với lương tâm, có thể phải bình tĩnh. Thật ra thì tìm những người bác bác chú chú có tiền kia góp tiền cũng được, làm việc thiện nha, nhưng bọn em chỉ là đứa bé, người trong nhà không ủng hộ, bác bác chú chú khẳng định cũng sẽ không bỏ tiền.”

Cô nhấp một hớp nước dừa, nói tiếp: “Nói trắng ra là, bởi vì bọn em không có thực lực, không được người trong nhà công nhận, trưởng bối cảm thấy anh mù quáng can quấy, vậy anh chính là mù truyện được đăng duy nhất tại quảng can quấy, bọn họ cảm thấy bọn em bán xe bán đồ trang sức đều là hồ đồ, cái này thật ra thì cũng là tuân hoàn ác tính, trước kia là lqđ quần áo lụa là giống như cả đời cũng bị dính nhãn không đáng tin cậy! Làm chuyện tốt bọn họ khích lệ, nhưng để cho bọn họ yên tâm chi nhiều tiền ủng hộ làm thành chính sự, khó khăn! Bởi vì bọn họ sợ bọn em mù quáng gây sức ép, không dùng tiền ở trên chính đạo, cho dù đề nghị phải một người giám sát cũng không được. Lòng tin giữa những người thân với nhau có lúc còn không bằng giữa bạn bè giúp nhau không tiếc cả mạng sống.”

Hạng Việt không ngờ cô còn nhỏ tuổi cũng có thể nói được những lời như vậy, tuy có chút thiên lệch, vẫn là thực sự khó có được. Trong ấn tượng của anh, Hề Hi vẫn là một nhóc gấu, tùy hứng đáng yêu lại không thiếu khôn vặt, nhưng lúc này mới chính thức cảm thấy, cô gái nhỏ đã trưởng thành, có ý nghĩ của mình.

Anh vừa định nói gì, lại nghe Hề Hi bổ sung: “Tất nhiên là ngoại trừ anh của em ra, anh ấy rất tín nhiệm em đấy, nếu không năm ngoái cũng sẽ không lên lên bỏ tiền giúp em làm chuyện tốt, chỉ là lão già đương gia trong nhà của em, anh ấy cũng phải nghe lão đầu từ! Dù sao hiện tại cái đứa nhỏ đó cũng mười mấy tuổi rồi, không ổn định được lão già, người phụ nữ kia lại bên gối thổi một chút lời nói gì, vậy anh trai em không phải bị ép thành mảnh vụn à!”

Hạng Việt im lặng: “Em đối với chú Hề thành kiến quá sâu, ông ấy không phải người như vậy.”

Hề Hi mắt tròn trắng: “Ha, ông ta là người thế nào anh rõ ràng hay là em rõ ràng? Hừ, năm đó mẹ em chính là bị ông ta tức chết, tìm tiểu tam, sinh con hoang, danh tiếng rất tốt à!”

Điểm này Hạng Việt thật đúng là không có cách nào phản bác, trên thương trường Hề Bá Niên coi như là nhân vật hết sức quan trọng, danh tiếng cũng tốt, duy chỉ có chuyện con riêng này bị người lên lqđ án rất nhiều năm. Chỉ là mẹ Hề Hi khẳng định không phải là bị tức chết, điểm này Hạng Việt có thể bảo đảm, chỉ là quả thật Hề Bá Niên gián tiếp có trách nhiệm, cho nên những năm này Hề Hi coi cha như thù, hơn nữa sau khi vợ chết lại cưới tiểu tam, đón con riêng về, một loạt những điều này càng làm cho quan hệ giữa hai cha con cô căng thẳng hơn, thuốc bôi trơn có tác dụng ngược lại là con trai trưởng Hề Duy.

Về phần vị tiểu tam nhiều năm tiến dần từng bước kia, ngược lại Hạng Việt chưa từng nghe nói có cái danh tiếng không tốt gì, chỉ là người phụ nữ phá hư gia đình người khác, chung quy cũng không thể là rất đơn thuần vô tội được.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Edit: Thanh Hưng

Ăn cơm xong, đương nhiên là Hạng Việt muốn phụ trách đưa gấu nhỏ về nhà. Hề Hi báo một địa chỉ, chính xác là nhà trọ Thanh Niên rất nổi danh dành cho người độc thân, Hạng Việt kinh ngạc: “Em tự chuyển ra ngoài ớ?” Nhà cửa nơi đó đều là mô hình dành cho nhà ít người, lớn nhất cũng chỉ có hai phòng, dĩ nhiên người nhà họ Hề không thể nào bỏ khu nhà cấp cao để dọn tới nơi đó.

Hề Hi “Ừ” một tiếng, có chút hà hê mà nói: “Em 18 á..., là người lớn, chuyển ra gần một tháng rồi!”

Mười tám tuổi ở trong miệng cô giống như là một chuyện lớn cực kỳ đáng giá khoe khoang một dạng, khiến người đã hai mươi bảy lẻ tuổi như anh dờ khóc dở cười, Hạng Việt hỏi: “Sao anh em lại yên tâm cho em chuyển ra ớ?” Lấy ý muốn bảo hộ của Hề Duy đối với em gái, đây gần như là không thể nào.

Đôi lông mày thanh tú của Hề Hi giờ lên thật cao, giọng nói chuyện càng đặc ý hơn: “Dĩ nhiên anh em không yên lòng a, cho nên anh ấy và em cùng nhau chuyển ra á..., bọn em bây giờ ở đối diện, là hàng xóm!”

Cứ như vậy cũng được? Hạng Việt im lặng, tiếp theo quả trách cô: “Vậy em lại dám tùy tiện lái xe ra ngoài? Không sợ anh em phát hiện?”

Nhắc tới lái xe, Hề Hi tự biết đuối lý, cười nميم nói: “Anh ấy không ở nhà, phải ngày mai mới trở lại.”

Cái gì gọi là trong núi không có cọp, hầu tử xưng đại vương? Đây chính là có sẵn ví dụ thực tế!

Hạng Việt quả thật không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể hỏi: “Chiếc xe hôm nay em đi kia là của ai?” Ban ngày cũng không có chú ý hỏi, vào lúc này nhớ tới, cảm thấy khả năng đi từ trong nhà ra cực thấp, trong nhà họ Hề đều có người giúp việc ở 24h, mà chiếc Maserati nhỏ nhắn kia là kiểu dáng của nữ, Hề Duy không thể nào có loại xe đó.

Anh đang đoán không biết là cô từ chỗ nào mượn được, lại nghe Hề Hi đặc biệt kiêu ngạo nói: “Đương nhiên là xe của em nha!” Cô giải thích: “Anh em đưa cho lúc sinh nhật em, nói chờ em thi được bằng lái cũng không lo không có xe đi.”

Thấy cô đặc ý, Hạng Việt lạnh lạnh liếc cô một cái, nhàn nhạt nói: “Nếu như mà anh em biết em không có bằng lái lại dám lái xe lên đường, đoán chừng trong lòng muốn nôn chết.”

Cầm nhò của Hề Hi mới vừa nâng lên lập tức rút trở về, ánh mắt dao động, ha ha cười gượng.

Hạng Việt cũng không phải là lý lẽ không tha người, thấy cô như vậy thì không nói thêm gì, chỉ quyết định tình trạng này nhất định là phải tố cáo, không thể nhẹ nhàng bỏ mặc cô được. Nghĩ như vậy, lại nghe gấu nhỏ tội nghiệp hỏi: “Anh từ nước Mỹ về rồi cuộc có mang quà tặng cho em không nha? Buổi sáng em hỏi anh, anh lại dối đề tài, sẽ không phải là không có phần của em chứ?”

Đề tài này tạo ra khoảng cách..... Hạng Việt cũng là say, bất đắc dĩ liếc nhìn cô một cái: “Mang theo, ngay cả quà tặng sinh nhật em cũng có, hai phần, ngày mai đưa cho em”

Hề Hi lúc này mới thu hồi bộ dáng uất ức, nở nụ cười, má lúm đồng tiền ở khóe miệng thoát nhìn rất ngọt ngào, gương mặt đáng yêu ngọt ngào như vậy thật sự rất khó làm cho người ta không thích. Hạng Việt không nhịn được giờ tay lên vỗ vỗ đầu dùa của cô: “Đi thôi, trước tiên anh lái xe của em về.”

“Vậy còn xe của anh thì sao?”

“Trước đó ở đây, sau khi đưa em trở về anh lại đón taxi quay lại lấy.”

Hề Hi “Oh” một tiếng, không nói thêm lời, cài chặt dây an toàn, xe lập tức nổ máy. Trở lại đường Quảng Minh ra quảng trường nhỏ, lấy xe, Hạng Việt một đường trôi chảy đưa gấu nhỏ đến edit by Thanh Hưng dưới lầu ngôi nhà, đậu xe vào trong nhà để xe, Hề Hi nhận lấy chìa khóa xe, hỏi Hạng Việt: “Anh có muốn đi lên ngồi một chút không?”

Hạng Việt khoát tay nói không cần: “Ngày mai anh muốn đi thăm chú, em có trở về hay không?” Chú, đúng là chỉ cha cô Hề Bá Niên.

Hề Hi đầu lác như trống lác, gương mặt ghét bỏ: “Lão đầu đó có gì để nhìn, em còn lâu mới trở về nhìn một nhà ba người!” Lại nhắc nhở: “Đừng quên anh đã đồng ý em đấy, không được tố cáo tội trạng của em với lão đầu!”

Lăn qua lăn lại như vậy, lúc Hạng Việt về đến nhà đã gần mười giờ đêm. Mẹ Cát Phương Hoa ở dưới lầu xem ti vi, thấy con trai trở lại, vội vàng hỏi: “Ăn cơm chưa? Đi đâu vậy, tại sao trở về trễ như thế?” Bà năm nay đã hơn năm mươi sắp sáu mươi tuổi, là phu nhân nhà giàu nên được bảo dưỡng rất tốt, cả vóc người lẫn phong cách đều rất xuất chúng, nhìn qua giống như hơn bốn mươi tuổi, một chút cũng không có vẻ già.

Hạng Việt nói ăn rồi. Anh cởi áo khoác xuống, Cát Phương Hoa nhận lấy giúp đỡ treo lên trên giá áo trước cửa, lại nghe được con trai nói: “Hôm nay

gặp lại Hề Hi, bị cô ấy lôi kéo làm lái xe một ngày, đợi ở viện phúc lợi một ngày, buổi tối cùng nhau ăn cơm.”

“Hề Hi? O, con gặp con bé rồi hả? Đứa nhỏ này, mẹ cũng gần một tháng không gặp, cũng không biết cả ngày với cái gì!” Cát Phuong Hoa dẫn con trai đến ngồi trên sofa ở phòng khách, bà đi diendanleequydon phòng bếp bung tô cháo gà đã nấu sẵn ra ngoài: “Mẹ cố ý bảo chị Trần chuẩn bị, con đã ở nước ngoài lâu như vậy, gầy đi rất nhiều, gần đây ở nhà lâu mấy ngày, phải bồi bổ thật tốt.” Chị Trần là giúp việc của nhà họ Hạng, làm việc ở đây đã sắp hai mươi năm, được người nhà họ Hạng hết sức tôn trọng.

Hạng Việt cười cười với mẹ, nhận lấy bát cháo bắt đầu uống..., Cát Phuong Hoa nhìn gương mặt gầy gò của con trai than thở: “Mẹ sinh được ba đứa con, không một người nào để mẹ bớt lo, ban đầu con nói muốn học y, mẹ còn cao hứng hơn, nghĩ tới cuối cùng cũng có một đứa có thể làm bạn với mẹ, không ngờ quay đầu lại con vui mừng hơn hờ chạy ra nước ngoài! Những năm này con tính qua số lần về nhà chưa?”

Nghe được mẹ oán trách, Hạng Việt có chút bất đắc dĩ, một tay bung bát một tay ôm vai Cát Phuong Hoa, dụ dỗ nói: “Người xem con đây không phải trở lại rồi sao? Lần này trở về về sau con sẽ không đi nữa, mẹ à, thoải mái,“ lại chuyển hướng lên tiếng, “Đã trễ thế này, cha còn chưa trở lại?”

Cát Phuong Hoa biết con trai không thích mình cầu nhàu những thứ này, cũng sẽ không nhiều lời, nhìn đồng hồ để bàn lớn trong nhà một cái, nói: “Chú Hề con tìm ông ấy uống rượu, nói là có một cái hạng mục gì lqđ cần bàn bạc, thần thần bí bí. Không cần đề ý ông ấy, anh cả con cũng đi cùng, không lạc được. Đứng rồi, hôm nay Hề Hi và con đi viện phúc lợi nào?”

Hạng Việt nói Thái Dương, Cát Phuong Hoa “Oh” một tiếng: “Nhà kia sao, nhà kia còn có thể, nếu như là Di Hòa, mẹ lập tức gọi điện thoại mắng con bé.” Thấy con trai không hiểu, bà giải thích: “Lần trước Hề Hi đi Di Hòa, kém chút nữa bị lưu manh ăn hiếp, nếu không phải là mấy cậu nhóc Hạ Y, Đào Bàn đó liều mạng che chở, còn không biết mấy cô nữ sinh nhỏ đó sẽ xảy ra chuyện gì.”

Hạng Việt nghe vậy mặt tràn đầy kinh ngạc: “Viện phúc lợi còn có lưu manh?”

“Không phải trong viện mồ côi.” Cát Phuong Hoa giải thích: “Di Hòa là cô nhi viện tư nhân, ở tận cùng bên trong thôn Nam Hồ. Con cũng biết đô thị nông thôn rỗng rần lẩn lộn, mấy năm này càng ngày càng loạn, bên trong người ngoại địa nhiều, loại người gì cũng có, Hề Hi ba ngày hai bữa lại tới chỗ đó đưa tiền tặng đồ, cũng đều là học sinh, nhìn qua rất dễ bắt nạt, cũng không khó bị người theo dõi. Cho dù sau đó mấy trường bồi trong nhà đã tìm người giáo huấn những người đó một trận rồi, nhưng ai cũng không thể bảo đảm sẽ có đám người tiếp theo không có mắt kiểm chuyện hay không.”

Nói tới chỗ này lại không nhận được tán dương: “Chỉ là mấy đứa bé này cũng đều tốt, ban đầu chúng ta đều cảm thấy bọn họ lqđ ba ngày là hạ nhiệt, không thể nghĩ đến lại có thể kiên trì một năm. Năm ngoái lúc Hạ Y bán xe, Hạ Bằng Hải tức giận tựa như cái gì, sau đó gặp người lại không nhận được khoe khoang. Còn chú Hề của con nữa, nhà họ Tần, nhà họ Trương, nhà họ Đào, nhà họ Du, nhà họ Đồng, nhà họ Thâm, nhà họ Trình..... Bọn họ nhà nào không ở trước mắt mọi người đặc chí! Nhìn ê hết răng.”

Cái này cùng với phiên bản đen tối nghe được từ chỗ Hề Hi có thể nói không liên quan đến nhau, Hạng Việt hiếu kỳ hỏi: “Sao con lại nghe Hề Hi nói trường bồi trong nhà đều không ủng hộ?”

“Cũng không phải là không ủng hộ.” Cát Phuong Hoa ý bảo con trai tiếp tục uống canh, trong miệng nói: “Lúc ấy Hề Hi dẫn đầu, đứa nhỏ này từ nhỏ nhân duyên đã tốt rồi, ai cũng có thể vui edit by thanh hưng mừng ở chung một chỗ với con bé, không cần biết là lão đầu lớn tuổi hay là trẻ con đều thích con bé. Con bé nói muốn giúp người làm niềm vui, chúng ta không có ý kiến, chỉ là truyện được đăng duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn con bé tìm mấy cái đứa bé danh tiếng cũng không tốt, đều là ngôi sao tai họa nổi danh, ba ngày hai bữa lại náo một cuộc với trong nhà. Cô bé Tần Du Nhiên đó, hồi sơ trung (trung học cơ sở) đã nói yêu thương với giáo viên, mọi người đều biết, sau lại ra nước ngoài ba năm, lúc học đại học thân thể bà nội cô bé không tốt muốn gặp cháu gái, lão Tần mới đón khuê nữ quay về. Còn có Du Khả Dương, lúc cao trung (trường trung học phổ thông) là một vợ bé, đại học là bỏ tiền mà lên. Mấy thằng nhóc Đào Bàn càng vô pháp vô thiên, nhất là Hạ Y, đánh nhau đã thương người ta, kém chút nữa bị ngồi tù, cuối cùng mất bao nhiêu công phu mới giải quyết xong chuyện, con nói những đứa bé này có quá khứ thế kia, ai dám cho bọn họ nhiều tiền, nói là làm chuyện tốt, vạn nhất dùng tiền tại chỗ khác thì sao đây? Ném vài đồng tiền không sợ, chỉ sợ bọn họ phạm sai lầm.”

Trưởng bối lo lắng không phải không có lý, Hạng Việt nói đúng trọng tâm: “Hôm nay con gặp bọn họ, không nhìn ra một chút tính khí kiêu xa (kiêu ngạo + xa xỉ).” Cho dù đều là một thân hàng hiệu lái xe sang, nhưng thái độ lúc chung đụng với đứa bé lại không lừa được người.

Cát Phuong Hoa đồng ý: “Ai có thể nghĩ tới nhóc gấu trước kia lại có thể biến hóa lớn như vậy chứ! Mẹ nghe chú Hề của con nói, lại quan sát thêm một đoạn thời gian nữa, nếu bọn họ có thể kiên trì, thủy chung như một, chín nhà sẽ liên hiệp bỏ tiền làm quỹ từ thiện, để mấy đứa bé này xử lý.”

Thì ra là như vậy, Hạng Việt bừng tỉnh hiểu ra, anh đã nói chuyện tốt như vậy trưởng bối không nên không ủng hộ, vừa có thể nổi danh lại là sự nghiệp nghiêm chỉnh, nhà ai cũng không thiếu những tiền kia. Huống chi là chín gia tộc, muốn thành lập Hội Kim Cơ chỉ giống như làm thêm một đĩa đồ ăn, nói như vậy, quả nhiên Hề Hi vẫn là quá non nớt, nhìn chuyện không đủ thông suốt.

Nghĩ đến dáng vẻ gấu nhỏ lúc hiểu rõ chân tướng, tâm tình Hạng Việt thật tốt. Cát Phuong Hoa thấy con trai lqđ cười vui vẻ, giận anh một cái: “Chuyện như vậy con cũng đừng nói ra ngoài!”

Ngày hôm sau là chủ nhật, sáng sớm Hạng Việt thức dậy ra ngoài chạy bộ, lúc quay về phòng lại nhìn thấy điện thoại di động có hai cuộc gọi nhỡ, là Hề Hi gọi tới.

Anh có chút kinh ngạc, chưa kịp suy nghĩ nhiều đã vội vàng gọi lại, dù sao hiện tại mới bảy giờ sáng, sớm như vậy gọi tới nhất định là có việc gấp.

“Hạng Việt, anh mau tới, em sắp chết rồi ~” Điện thoại mới vừa thông, lập tức nghe được một câu như vậy, Hạng Việt bị dọa sợ, vừa hỏi lqđ chuyện gì vừa vội vàng không kịp tắm rửa, quần áo cũng không đổi, cầm chìa khóa xe đi xuống lầu.

Ở đầu điện thoại bên kia, Hề Hi không còn hơi sức nói: “Bụng của em đau ~” Trong giọng nói mang theo nước nớc.

Nghe nói là đau bụng, cảm xúc của Hạng Việt bị kéo căng, đau bụng nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ. Anh cũng không chậm trễ, lên tiếng chào hỏi với mẹ lập tức vội vàng lái xe ra cửa, điện thoại vẫn không treo, ở trên đường đã hỏi rõ chuyện gì xảy ra, bước đầu dự tính là viêm dạ dày cấp tính, nghĩ đến tối hôm qua cô ăn lung tung nổi lửa cay, ngay cả nguyên nhân bị bệnh cũng đã rõ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Edit: Thanh Hưng

Buổi sáng bảy giờ ngày chủ nhật, xe cô đi trên đường ít hơn ngày làm việc bình thường một chút. Hạng Việt vận khí không tệ, một đường đèn xanh, xe thông suốt thuận lợi, trên đường dừng xe ở tiệm thuốc 24 giờ mua dụng cụ truyền nước biển, đường glu-cô tiêm vào bình truyền dịch, thuốc linh tinh, khoảng hai mươi phút sau đi đến nhà trọ Thanh Niên.

Nhập mật mã vào trước cửa, tiến vào trong hành lang, đi thang máy đến tầng 12. Mỗi tầng là 2 phòng, Hạng Việt lee quyy doon dừng lại trước cửa phòng 1202, mở nắp khóa mật mã ra điền mật mã vào, cửa lạch cạch hai tiếng sau đó tự động mở ra.

Đi vào bên trong phòng, dõi tầm mắt nhìn, hai phòng cách biệt, kiểu cách trang trí là đặc trưng của cô gái nhỏ đáng yêu, từ rèm cửa sổ đến giấy dán tường còn có các loại đồ trang trí, khắp nơi đều lộ ra duy mỹ tinh xảo, hết sức xinh đẹp ấm áp.

Thảm trải nhà bằng nhung màu trắng từ cửa ra vào gần như trải rộng cả phòng khách, không dính một hạt bụi, đi giày là không thể dẫm lên được, cũng may trong tủ giày có đôi dép đàn ông, chắc là của Hề Duy, Hạng Việt lấy ra thay.

Hề Hi đang nằm co quắp trên giường lớn trong phòng ngủ, vấy ngủ sơi tơ màu hồng vì cô lăn qua lăn lại mà có chút xốc xếch, trời tháng ba còn có chút lạnh, trong phòng mở máy điều hòa không khí, đau bụng đỏ mồn hôi lạnh, trên người không đắp chăn, lăn vấy đầy lên, lộ ra bắp đùi thanhhuong tuyết trắng tinh tẻ, thân thể nằm nghiêng co ro, đầu chôn ở trong cánh tay, nghe tiếng động ngẩng đầu lên, thấy Hạng Việt giống như nhìn thấy tổ chức, mắt to long lanh, thật giống như một giấy kẻ tiếp sẽ rơi lệ đầy mặt, khá có ý vị đẹp để động lòng người.

“Em đau muốn chết ~” Hề Hi há mồm trước hết kẻ khổ, nước nớc giống như trẻ nhỏ khóc lóc. Hạng Việt thấy cô đau đến sắc mặt trắng bệch, đôi môi ngày hôm qua còn hồng hào cũng mất đi huyết sắc, rất đáng thương. Đi tới trước lấy chăn đắp trên eo cô che giấu địa phương lỗ ~ lỗ, lại đưa tay đặt lên bụng cô, dùng sức ấn vào, hỏi có đau hay không. Hề Hi nói đau, anh chuyển sang nơi khác lại ấn xuống một cái, như cũ đau, đổi ba cái địa phương đều là đau, Hạng Việt cười: “Làm sao em chỗ kia cũng đau? Nơi đó là ruột thừa, anh nhớ lúc em mười tuổi đã mổ ruột thừa rồi chứ?”

Hề Hi uất ức: “Em chính là đau, anh đừng hỏi, tiêm cho em nhanh lên một chút!” Nói xong là khóc, nước mắt lập tức rơi xuống.

Thấy cô thật sự khóc rồi, Hạng Việt cũng không tiện lại đùa giỡn, tìm ống tiêm, rút ra một phần đường glu-cô tiêm vào trong dịch truyền, sau đó tiêm thuốc vào bình, lại lấy ra dụng cụ truyền nước biển, xé túi lqd nhựa phía ngoài ra, một mặt cắm kim truyền dịch vào trong bình, thử điều chỉnh chảy xuống, làm xong, tìm ra thuốc dây, ở bên giường ngồi xuống: “Đưa tay.”

Hề Hi ngoan ngoãn đưa tay trái ra, người cô gầy, trên mu bàn tay không có chút thịt nào, mạch máu rõ ràng, dễ dàng cắm kim tiêm vào, chờ máu tràn lại, lập tức dán băng dính đã chuẩn bị xong vào mu bàn tay cố định kim tiêm.

Hề Hi đau bụng muốn chết, còn đau hơn hồi nãy nữa, thuốc nước chảy vào mạch máu, hiệu quả sẽ không nhanh như vậy. Cô khom lưng khóc, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống gò đầu, sau một lát, che miệng muốn ói, Hạng Việt cầm lấy giỏ rác để cho cô ói vào đó, chỉ là lúc trước cô đã ói qua hai lần, dạ dày sớm đã trống rỗng, vào lúc này cũng chỉ nôn ra được chút nước chua.

Nhìn cô vô cùng đau đớn, dù sao cũng có giao tình khoảng mười năm, giống như em gái, Hạng Việt cũng rất đau lòng, suy nghĩ một chút, hỏi: “Trong nhà anh em có rượu không?”

Hề Hi không biết lúc này anh hỏi rượu làm cái gì, nhưng mà vẫn là khản giọng trả lời nói có: “Nhà em cũng có, Lão Bạch Can, ở trong tủ lạnh.”

Hạng Việt cũng không hỏi tại sao trong nhà cô lại có thể có loại rượu Lão Bạch Can này, Hề Duy cũng sẽ không uống cái này. Anh đến tủ lạnh trong phòng bếp tìm được bình Lão Bạch Can còn chưa kịp mở nắp kia, lại từ trong tủ quầy tìm ra ba bốn ly thủy tinh, trở lại phòng ngủ, ý bảo Hề Hi nằm ngang, giải thích nói: “Anh giúp em làm giác hơi, cái này giảm đau nhanh, trong tay không có đồ dùng, chỉ có cái này thích hợp chút thôi.”

Mắt Hề Hi mở to như mắt mèo có chút hoài nghi: “Ly thủy tinh có được hay không à? Có thể thiêu em hay không?”

Thấy cô mâu thuẫn, Hạng Việt không sao cả nói: “Vậy em hãy nhìn một lát, đợi thuốc phát huy công dụng sẽ không sao.”

Bị đau do viêm dạ dày cấp tính mọi người đều biết, thật đúng là từng phút đồng hồ chờ chết a! Hề Hi suy nghĩ một chút, rất nhanh làm ra quyết định, cắn

răng nói: “Anh rút ra đi!” Nhắm mắt lại, rất có tư thế mắt không thấy tâm không loạn, cũng giống như thấy chết không sờn, làm cho người ta vừa bức mình vừa buồn cười.

Hạng Việt tính khí tốt, không so đo với cô: “Đắp kín chắn, kéo áo ngủ lên, lộ bụng ra là được.”

Vốn dĩ anh không muốn làm việc này, dù sao tuổi của Hề Hi cũng không nhỏ, nam nữ khác biệt, cho dù anh là bác sĩ, đối với người quen, nhất là cô gái được cho là thanh mai trúc mã, cuối cùng vẫn là có chút xấu hổ.

Hạng Việt quay người, Hề Hi chậm rì rì dùng tay phải kéo váy ngủ lên, chờ làm xong, lên tiếng gọi Hạng Việt. Anh quay lại, mở bình rượu ra, rót chút rượu vào trong bát, lại tìm miếng bông, bọc ~truyện~được~đăng~duy~nhất~tại diễn đàn lê quý đôn chung một chỗ tạo ra cái lớn, trước tiên để mấy cái ly xuống, sau đó dùng cái nhíp kẹp miếng bông, chấm vào rượu, dùng bật lửa đốt, nhanh chóng đốt nóng ly thủy tinh, thủ pháp thành thạo, không chút hoang mang úp miệng chén xuống đặt lên trên bụng bằng phẳng trắng nõn của Hề Hi, đặt bốn cái theo thứ tự, Hề Hi vẫn nhắm hai mắt không dám mở ra, chờ anh làm xong, cô mới nhẹ nhàng thở một hơi thật dài, giống như là cuối cùng cũng an tâm. Hạng Việt nhìn bộ dáng nhỏ này có chút buồn cười, vuốt một cái ở trên mũi cô.

Có thể là dạ dày đã đau đến cảnh giới nhất định, ly thủy tinh đốt nóng chạm vào trên da ngực lại không có cảm giác thế nào, ngược lại rất thoải mái ấm áp.

Hạng Việt hỏi: “Nóng cũng không có?”

Cô chớp chớp mắt, lắc đầu nói không có, bộ dáng ngoan ngoãn khôn khéo, rất làm người thương yêu. Hạng Việt cười cười, giúp cô vén một luồng tóc che ở trên mặt ra, hỏi: “Khi em gọi điện thoại cho anh đã đau một lát đi? Tại sao lúc mới vừa cảm thấy không thoải mái không đi bệnh viện?”

“Em cho rằng chỉ là đau bụng bình thường mà thôi, không ngờ sẽ đau lợi hại như vậy.” Cô cười khổ nói.

Hạng Việt có điều ngụ ý hỏi: “Tối ngày hôm qua trở lại có phải lại ăn cái khác hay không?”

Hề Hi ha ha cười gượng: “Đúng rồi, anh còn chưa ăn sáng chứ?”

Chuyện đề tài thế này thật sự không thuần thực, Hạng Việt tức giận vỗ vỗ đầu dura của cô: “Anh thấy trong tủ lạnh của em có cốc kem đã ăn một nửa còn có bánh ngọt, tối hôm qua ăn hả?”

“Khụ ~”

Thứ này cũng ngang với chấp nhận. Hạng Việt im lặng nghĩ, coi như đang hoang, không có nguy hiểm. Nhưng mà anh cũng lười dài dòng, cũng chỉ Hề Duy mới có thể quán được gấu nhỏ này, thay vì ở chỗ này lãng phí miệng lưỡi với cô, không bằng quay về nói với Hề Duy một chút, tiết kiệm thì giờ và công sức.

Giác hơi đối với viêm dạ dày cấp tính quả thật rất hữu dụng, Hề Hi cảm thấy tốt hơn nhiều, không hề đau chết đi sống lại nữa. Thời điểm truyền hết hơn phân nửa chai nước, muốn đi nhà vệ sinh, đau bụng không nhịn được. Đôi mắt Hạng Việt cô cũng không cảm thấy lúng túng, nói muốn đi nhà vệ sinh, Hạng Việt chỉ có thể bỏ hết lọ lửa trên bụng cô, dời tầm mắt đi để cho cô từ trên giường ngồi dậy, sửa sang xong váy ngủ, sau đó giúp đỡ giờ bình thuốc, một cái tay khác còn phải đỡ cô đi đứng vào lực đi phòng vệ sinh.

Cũng may nhà vệ sinh có treo cái móc, Hạng Việt treo bình thuốc lên cái móc: “Xong thì gọi anh.” Nói xong cũng đóng cửa đi ra ngoài.

Tổng cộng hai chai nước, thời điểm treo bình thứ hai, bụng Hề Hi đã không đau nữa, tinh thần bất ổn cũng khá hơn rất nhiều. Từ nửa đêm hôm qua đã bắt đầu miệng nôn trôn tháo, bụng rỗng hồi lâu, lúc này lại cảm thấy đói bụng. Hề Hi chỉ có thể cười đáng thương nói với người đang cầm điều khiển ti vi ngồi ở cách đó không xa: “Hạng Việt, em đói rồi.”

Hạng Việt ngược lại không nói để cho cô chịu đựng, đối với Hề Hi anh thật ra thì rất cưng chiều, cho dù kém Hề Duy, nhưng là so với người khác sẽ yêu thương hơn chút. Để điều khiển ti vi xuống đi tới, nhìn gương mặt có một chút huyết sắc của cô, trầm ngâm nói: “Uống cháo trắng đi, anh thấy trong phòng bếp của em có gạo.”

“Trong phòng bếp, ở ngăn kéo trên cùng của học tủ bên trái có táo đỏ cùng với đường phèn.” Cô nháy edit by Thanh Hưng mắt sáng trong suốt nhìn sang, khát vọng hết sức rõ ràng, Hạng Việt không nhịn được cười, sáng khoái nói: “Được, em ngoan ngoãn theo dõi kim tiêm, anh đi nấu cháo cho em.” Lời này đối với gấu nhỏ thật sự không có lực trói buộc gì, anh mới đi không bao lâu, Hề Hi đã ngủ mất rồi, từ tối hôm qua cô đã không thể nào ngủ, bây giờ cuối cùng cũng không hề đau nữa, sâu ngủ dĩ nhiên là chạy đến.

Cũng may Hạng Việt cũng không yên tâm về cô, bỏ gạo và táo đỏ vào trong nồi bật lửa nấu, lau tay sạch sẽ đi vào, thấy cô ngủ thiếp đi, có chút bất đắc dĩ, sợ kim tiêm di chuyển, chỉ có thể mang cái ghế ngồi lại gần trông.

Sau một lát, điện thoại di động của Hề Hi đặt ở trên tủ đầu giường rung lên, Hạng Việt lấy tới thấy là điện thoại của Hề Duy, đều là người quen, không do dự lập tức nhận.

Lúc Hề Hi tỉnh dậy đã gần trưa, cô ngủ ngon giấc, kim tiêm trên mu bàn tay đã sớm rút, cái giá lúc trước dùng để treo bình truyền dịch cũng mang đi, trong phòng không có ai, cửa phòng ngủ cũng không đóng chặt, Hề Hi nghe phía bên ngoài phòng khách có tiếng người nói chuyện.

Hai giọng nam, cho dù không nghe rõ nội dung cụ thể, nhưng bởi vì rất quen thuộc cho nên rất dễ nhận. Một giọng là Hạng Việt, dịu dàng dễ nghe, một

giọng khác âm thanh lạnh lạnh hờ hững quá đặc biệt rồi, nghe nhiều năm như vậy, gần như ngày ngày đều nghe, Hề Hi khó sở phân biệt ra, đó là âm thanh anh trai Hề Duy... (ㄗ——ㄗ)

Liên tục hai ngày ra yêu Nga Từ, Hề Hi chột dạ. Lặng yên không tiếng động lần nữa nằm lại trên giường, che kín chắn, mưu đồ trốn tránh chỉ trích có thể sắp gặp phải.

Sau một lát, có người đẩy cửa đi vào. Hề Hi nhắm mắt giả bộ ngủ, Hề Duy khom lưng vén chăn trên đầu em gái lên, âm thanh nhàn nhạt: “Đừng giả bộ, từ nhỏ đã giả bộ không giống.” Nào có ai sau khi ngủ bao mình kín như vậy, mới vừa rồi bị từ vẫn chỉ là đồ lót lưng mà thôi.

Hề Hi buồn bực mở mắt ra, lật người nhìn anh trai anh tuấn tiêu sái đẹp trai bức người của mình, ngưng ngưng chăm chọc: “Anh không thể nhường em một chút à ~ mỗi lần đều lật tẩy em!”

Hề Duy nhếch khóe môi, đưa tay kéo em gái lại gần nửa ôm nửa bế, để cho cô dựa vào trong ngực chính mình, nhẹ giọng hỏi: “Dạ dày còn đau không?”

Hề Hi nói không sao: “Trước rất đau, hiện tại thì tốt hơn nhiều.” Có lẽ là nhìn ra hình như Hạng Việt không có kiện tội mình, cô lớn mật chút, hỏi anh trai: “Không phải nói buổi tối mới trở về?”

“Chuyện tiến hành thuận lợi, lập tức trở lại sớm hơn.” Hề Duy đơn giản giải thích, thấy sắc mặt em gái tốt hơn một chút, lại vỗ vỗ lưng của cô: “Hạng Việt nấu cháo, em đi rửa mặt, anh đi bụng cháo.”

“Oh,“ Hề Hi khéo léo gạt đầu, lúc anh trai vội vàng đi ra, đột nhiên nói: “Anh, về sau em không bao giờ ăn đồ bày bạ nữa, còn có ngày hôm qua em lên lái xe anh cho em đi ra ngoài rồi, gặp được Hạng Việt, còn đụng vào xe của anh ấy, về sau cũng không dám nữa, anh đừng tức giận.”

Cô một mạch nói xong, trong lòng nhẹ nhõm cực kỳ. Từ nhỏ đã không nói dối giấu giếm anh trai cái gì, Hề Hi vốn là không cảm thấy, sau khi nhìn thấy anh trai lại có chút lo lắng, cuối cùng quyết định cắn răng một cái, thay vì đến lúc đó anh trai nghe đến mấy cái này từ trong miệng Hạng Việt, không bằng hiện tại mình thẳng thắn được khoan hồng, còn có thể tranh thủ một lần xử lý khoan hồng.

Thanh Hưng: Thanh kiu các nàng đã giúp mì chương này nhé

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Edit: Thanh Hưng

Lúc này Hề Hi lựa chọn thẳng thắn, miễn cưỡng cũng coi như lấy lui làm tiến.

Nghe được em gái giải thích, Hề Duy quả thật không vui, ăn đồ lung tung cái này có thể không đáng kể, nhưng dưới tình huống không có bằng lái xe lên đường cũng là chống đối lại anh ta. Làm anh trai xem em gái như con gái mà nuôi lớn, ranh giới cuối cùng không thể đụng vào nhất là cái gì?

Không nghi ngờ chút nào, là tất cả mọi chuyện liên quan đến tính mạng!

Anh ta xoay người, âu phục màu đen thẳng thớm làm nổi bật lên vẻ trang nghiêm lạnh lùng. Đôi mắt thâm thúy thanh hưng nhìn sang, giống như một đầm nước sâu, nhìn không thấy đáy, dò không tới bên, làm cho không người nào không hoảng hốt. Hề Hi có chút lúng túng, ngưng ngưng không dám nhìn thẳng vào mắt anh trai. Cô cũng biết chuyện như vậy tuyệt đối anh trai sẽ không dễ dàng bỏ qua, bây giờ suy nghĩ một chút hôm qua quyết định lái xe ra ngoài, thật là lờ một bước chân thành thiên cổ hận! Hối hận thì đã muộn!

“Biết sai rồi?”

Thanh âm lạnh lùng của Hề Duy ở trong phòng yên tĩnh vang lên, phá vỡ yên lặng ngán ngủ. Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi anh trai dùng cái này loại giọng nói bình thản lạnh lẽo này nói chuyện với mình thì Hề Hi cũng biết là anh trai tức giận.

Tuy là hợp tình hợp lý, nhưng anh trai thật sự biểu hiện tức giận ra, gấu nhỏ vẫn là bị dọa sợ đến rụt cổ, tâm can rối loạn.

“Anh ~ em sai lầm rồi ~ tha thứ cho em lần này đi ~>____<” Vốn cô còn muốn nói câu “Xem em đã thành thật nhận lỗi” cái gì, nhưng suy nghĩ một chút, lời này có hiềm khích hai bên, nói ra không chừng hoàn toàn ngược lại, không bằng “vật tron mảnh không tiếng động” bây giờ tới, cho nên vẫn nhịn chưa nói.

Trực giác của gấu nhỏ rất đúng, cho dù Hề Duy tức giận, nhưng về điểm em gái chủ động thừa nhận sai lầm này vẫn làm anh hài lòng. Làm sai việc gì không sợ, sợ nhất đứa bé biết sai không nhận, biết sai không thay đổi mới là phiền toái. Nhưng không thể không phạt! Trầm ngâm chốc lát, Hề Duy nói: “Chuyện trước kia đồng ý với em sẽ hủy bỏ, tiền tiêu vật tháng này và tháng sau tịch thu, sao chép “Luận ngữ” và “Trung dung”..... Một trăm lần, hai tuần sau giao cho anh.”

Sét đánh giữa trời quang!

Hề Hi cho rằng nhiều nhất anh trai cũng chỉ bắt chép sách mấy lần, cùng lắm là trách mắng mấy câu thôi, không ngờ! Không thể nghĩ lại phạt nặng như vậy!!! Trong nháy mắt gấu nhỏ cảm thấy trời đất mù mịt, tương lai mong manh.

“Anh.....”

“Hà?”

“Không có việc gì, em đói rồi.”

“Hừ.”

Hề Hi nhớ tới nghi hề năm 13 tuổi ấy, có một lần cô và bạn tham gia tụ hội trăng đêm không về, điện thoại hết pin lại tắt máy mà không biết, sau khi về đến nhà, anh trai phạt cô chép “Sử ký” 20 lần, còn tịch thu PSP cô mới mua, khấu trừ một tháng tiền tiêu vặt. Lúc ấy cô la lối om sòm lẫn lộn uất ức khóc lóc kể lể bày tỏ không phục, sau đó..... Sau đó lập tức bị anh trai nhốt vào Tiểu Hắc Ốc, một tuần lễ ăn mì sợi nấu với rau cải thìa, trừ muối ngay cả giọt dầu vừng cũng không có. Bây giờ nghĩ lại khoảng thời gian khổ sở đã trải qua kia đều là một phen lệ chua cay, vốn Hề Hi muốn cầu tình, bởi vì nhớ lại kết quả sau mỗi lần cầu cạnh trong quá khứ, lời vừa tới miệng lại cứ thế nuốt xuống.

Thôi, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt!

Hề Duy đóng cửa phòng ra ngoài, Hạng Việt ngồi ở trên sofa trong phòng khách xem tivi. Thấy anh ta ra ngoài, đứng lên nói: “Tôi đi trước, Hề Hi có cái gì không thoải mái cứ gọi điện thoại cho tôi.” Mới vừa rồi hai anh em ở trong phòng nói những gì anh không biết, nhưng nhìn sắc mặt Hề Duy cũng biết, khẳng định không phải là vui vẻ nói chuyện với nhau cái gì, có thể để cho Hề Duy mất thân này vào lúc này bộc lộ cảm xúc ra ngoài, trừ chuyện gấu nhỏ lái xe ra đường đoán chừng cũng không còn cái khác.

Ba người bọn anh coi như là có giao tình từ nhỏ, đều tự mình tương đối hiểu rõ, nghĩ đến là Hề Hi không đánh đã khai rồi. Nhưng mà điều này cũng được, anh khỏi phải làm người xấu, chuyện cáo trạng đưa bé như vậy nói thật thật lòng không thích hợp đáng mày râu làm, cho dù biết việc làm của mình là chính xác, cũng khó tránh khỏi làm cho người ta có chút áy náy không được tự nhiên.

Hề Duy nhàn nhạt liếc anh một cái: “Em ấy đụng xe của cậu, cậu còn giúp em ấy giấu giếm?”

Hạng Việt rất thân nhiên: “Ngày mai là ngày giỗ của dì, tôi đã đồng ý với cô ấy qua ngày mai sẽ nói chuyện này cho cậu biết.”

Mẹ qua đời đã hơn mười năm, thời gian là liều thuốc hòa hoãn tốt nhất, hiện tại nhắc tới mẹ Hề Duy truyền được đáng duy nhất tại diễm đàn ông quý đôn hết sức bình thân, cũng không cảm thấy thương cảm thế nào, anh ta trầm mặc chốc lát: “Tôi đã phạt em ấy, lần này mới có thể nhớ lâu.”

“Phạt chép sách?”

Hề Duy nói một lần cách mình xử phạt em gái, Hạng Việt chất lưỡi hít hà: “Cô ấy không cùng cậu nào?”

“Em ấy không dám.” Hề Duy môi mông khẽ mím, trên ngũ quan tuấn mỹ sắc bén hơi lộ ra vẻ đã tính trước, là đứa bé chính mình một tay nuôi lớn, chút tin này vẫn phải có.

Hạng Việt đoán lúc này Hề Hi đang trốn trong nhà khóc rồi, anh nghĩ nghĩ cảm thấy buồn cười, chỉ là muốn quản giáo gấu nhỏ thì phải dùng biện pháp mạnh, nếu không sẽ không nhớ lâu.

“Cậu cũng đừng ép cô ấy quá,” Hạng Việt qua loa lấy lệ khuyên một câu, còn nói: “Buổi chiều tôi sẽ đi gặp chú, cậu có quay về không?”

Hề Duy trong dự liệu lắc đầu: “Tôi muốn trông Hề Hi.” Em gái ngã bệnh, đương nhiên anh ta không có tâm tình trở về ứng phó với lão già.

Hạng Việt cũng biết mình hỏi vô ích rồi, anh cười cười, bước tới vỗ vỗ vai Hề Duy: “Vậy hôm nào cùng đi ra ngoài uống một chén.”

Trước kia anh đã nói cho bạn tốt sau này trong thời gian ngắn sẽ không rời Vũ Lăng. Đều là giao tình từ nhỏ chơi đến lớn, quan hệ không tầm thường, không cần thiết xã giao quá nhiều. Hề Duy gật đầu, cười cười: “Đừng nói chuyện Hề Hi bị bệnh cho cha tôi biết.”

Hạng Việt biết anh ta không muốn mẹ kể hà hề tăng thêm hài hước, nhắc tới cũng là nhà nhà có khó khăn của riêng mình, tuy chú Hề là người thành công như vậy, nhưng mà chuyện trong nhà hết lần này tới lần khác lại rối loạn. Hề Duy lớn hơn anh một tuổi, từ sau khi mẹ qua đời, Hề Duy trở nên thâm trầm hiểu chuyện, tốt nghiệp đại học trực tiếp tiến vào Hề thị, từ tầng dưới thấp nhất làm lên, bước từng bước một, không có mẹ ruột giúp đỡ, trong nhà còn có một mẹ kế, chua cay trong đó không ai có thể hiểu. Khi anh vẫn còn theo đuổi mơ ước ở lĩnh vực y học, Hề Duy đã dựa vào bản lĩnh của mình chiếm được một chỗ ngồi ở Hề thị, trở thành thanh niên tài tử số một số hai ở Vũ Lăng.

Mỗi lần nhớ tới những thứ này, Hạng Việt lại không thể không cảm thán vận khi bản thân tốt, trong nhà cha mẹ đủ cả, quan hệ giữa anh chị em cũng không tồi, xét về tổng thể mà nói gia đình coi như mỹ mãn, hạnh phúc hơn hai anh em Hề Duy Hề Hi rất nhiều.

Hạng Việt về đến nhà, đã qua thời gian ăn trưa. Cát Phương Hoa thấy con trai quay lại, vội vàng bảo chị Trần thêm chén thêm đĩa.

Con gái cả đã lập gia đình làm vợ người ta, con thứ hai cũng kết hôn sinh con có gia đình riêng của mình, bạn truyện được edit bởi Thanh Hưng già với sự nghiệp một năm hơn ba trăm ngày cũng phải đến lễ mừng năm mới mới có thể thanh nhàn, sáng sớm hôm nay đã ra cửa, chắc phải đến tối mới có thể trở lại. Phu nhân nhà giàu Cát Phương Hoa này bình thường đều là một mình ăn cơm, trừ chị Trần giúp việc ra cũng không còn người bồi, hiện tại thấy con trai nhỏ trở lại đúng giờ cơm, dĩ nhiên bà vui mừng.

“Mẹ, con lên phòng thay quần áo trước.” Hạng Việt còn đang mặc một thân đồ thể thao màu xanh dương đậm lúc chạy bộ buổi sáng, tắm cũng chưa tắm, anh có chút thích sạch sẽ nhỏ, nếu như không phải là Hề Hi đau muốn sống muốn chết, anh hoàn toàn sẽ không như vậy mà ra cửa.

Cát Phương Hoa vội vàng hỏi: “Hề Hi không sao chứ?”

“Viêm dạ dày cấp tính, tối qua ăn lẩu, về nhà lại ăn bánh kem, miệng nôn trôn tháo, lúc con đến vẫn còn đang vì đau mà khóc mãi.” Bởi vì quan hệ hai nhà rất tốt, Cát Phương Hoa vẫn thương Hề Hi như con gái, cho nên Hạng Việt cũng không dối gạt.

Cát Phương Hoa “Ồ” một tiếng, lo lắng: “Nha đầu này dạ dày từ nhỏ đã không tốt, mười tuổi lại cắt bỏ ruột thừa, làm sao vẫn không nhớ, lúc này mới mấy tháng đã uống nước đá!” Còn nói con trai: “Sao con lại trở về? Hiện tại nha đầu kia ở một mình, sao con không mang con bé về?”

Hạng Việt cười: “Hề Duy về rồi, cô ấy cũng chăm chú, đã tốt hơn, chiều con còn phải đi thăm chú Hề, trước hết trở lại.”

Cát Phương Hoa yên tâm, bảo con trai lên lầu thay quần áo, bà đến phòng khách cầm điện thoại lên gọi sang nhà Hề Hi.

Hề Hi bởi vì bị anh trai “cực kỳ tàn ác” xử phạt, vào lúc này đang sa sút đấy. Cái khác giống như chép sách phạt tiền cái gì cũng không nói, nhưng mà trước đây anh trai đã đồng ý tháng sau chỉ tiền cho cô mở cửa hàng, hiện tại toàn bộ bị nhỡ. Đã kích quá lớn, khóc không ra nước mắt.

Ngay vào lúc này điện thoại của Cát Phương Hoa gọi tới, Hề Hi ỉu xiu “A lô” một tiếng, gọi: “Mẹ Cát.”

“Bảo bối, hiện tại dạ dày còn đau không? Đợi lát nữa mẹ Cát bảo chị Trần làm chút đồ con thích ăn mang qua có được hay không?”

Con gái của bà là một nữ cường nhân, đối với Hề Hi mềm mại này bà tương đối không có sức chống cự, hơn nữa vẫn thương đứa nhỏ này từ nhỏ không có mẹ, bà lập tức dâng một phần tình thương của mẹ cho nhóc đáng thương này.

Hề Hi đối với người trưởng bối Cát Phương Hoa này cũng là hết sức thân cận, mềm mại dịu dàng nói: “Hiện tại con tốt hơn nhiều rồi, người đừng lo lắng. Anh con đi ra ngoài mua thức ăn, không nên làm phiền thím Trần.”

Nhìn một chút, đứa bé rất sắc sảo lại hiểu chuyện! Trong lòng Cát Phương Hoa mềm nhũn: “Bảo bối a, buổi chiều mẹ Cát đi thăm con nhé?”

“Con không sao, người đừng đến, trời bên ngoài vừa mới bắt đầu mưa! Không đáng, chờ hai ngày nữa con tốt hơn, con sẽ đi thăm người!” Còn nói: “Gần đây việc học của con rất vội, lại một mực chạy tới viện phúc lợi, rất lâu không có đi thăm người, người đừng giận con.”

Cát Phương Hoa cảm động không thôi, cảm thấy Hề Hi thật là đứa bé ngoan chọc người thương yêu nhất mà bà đã từng thấy, không ai, đáng yêu hơn ba đứa con bà sinh rất nhiều! Thật là thương cũng không chê nhiều, nhìn một chút lời nói này, nhiều uất ức!

Hạng Việt ở trên lầu tắm rửa thay quần áo xong đi xuống, lại nhìn thấy mẹ mình ôm ống điện thoại ha ha ha hi hi ha ha ha cười, trước đó lễ quý đôn anh còn không hiểu, chờ chị Trần nhỏ giọng nói cho anh biết “Hề Hi”, anh mới biết là cái gia hỏa lười xán hoa sen nào dễ mẹ mình vui vẻ như vậy, gấu nhỏ thật sự có biện pháp đối phó với trưởng bối, khó trách cha mẹ anh chị của anh đều thích cô!

Chờ Cát Phương Hoa lưu luyến không rời cúp điện thoại, con trai đã ngồi ở phòng ăn bắt đầu uống bát súp rồi. Cát Phương Hoa ngồi xuống: “Ngày mai là ngày giỗ mẹ Hề Hi, xế chiều con đi gặp chú Hề con, nói với ông ta, đừng để người phụ nữ kia tới làm cho người ta thêm ngọt ngào, nếu ông ấy không quản được người, mẹ chính là muốn ông ấy để ý một chút.”

Thấy trên mặt con trai lộ vẻ không hiểu, nhớ tới lúc ấy người con trai này vẫn còn ở nước ngoài, không biết chuyện xảy ra năm ngoái, lúc ấy cũng không ai nói cho anh biết. Lập tức giải thích: “Ngày giỗ mẹ Hề Hi năm ngoái rất náo loạn, Sầm Úy đó cũng dẫn theo con trai ra mộ, bảo là muốn con trai dập đầu với trưởng bối cái gì, Hề □□ nặng, lúc ấy không nói gì, đứa nhỏ Hề Hi này con biết, từ nhỏ cũng bởi vì chuyện di Tò bất hòa với chú Hề mà đều không hoà nhã với Sầm Úy còn có Hề Tề. Con suy nghĩ một chút, vào ngày giỗ mẹ của con bé, tiểu tam lqđ còn có con riêng muốn dập đầu, đây không phải là vội vàng muốn cầm dao đâm lòng người ư, Hề Hi náo loạn, kết quả Hề Tề cũng không biết thế nào lại dập bẻ đầu, trường hợp lúc ấy rất loạn, Sầm Úy lại nói là Hề Hi đây, chú Hề lại giáo huấn Hề Hi, lúc ấy nếu không phải là Hề Duy ngăn, đoán chừng còn đánh con bé. Năm ngoái mẹ không đi, mẹ mà ở đó nhất định sẽ không như thế.” Nói xong lại than thở: “Người ta nói có mẹ kế thì có bố dượng, người như chú Hề cũng không ngoại lệ, cho dù bình thường không lộ rõ, nhưng cuối cùng vẫn là rất thương Hề Tề, cho dù cũng quan tâm Hề Hi, rốt cuộc vẫn là kém thằng nhỏ đó.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Edit: Thanh Hưng

Hôm nay cũng là mưa phùn rả rích giống như ngày hôm qua, giống như mưa bụi, rơi vào người rất không thoải mái.

Hạng Việt ở nhà ăn xong cơm trưa, sau khi nghỉ ngơi lập tức lái xe đi tới cửa Hề Trạch ở Thành Tây.

Nhà họ Hề ở ngoại ô thành phố, tự mình xây nhà. Ban đầu là mời kiến trúc sư nước ngoài thiết kế kiến tạo, giống hệt như tòa thành thời Trung Cổ, kể cả vườn hoa trước sau, diện tích rất rộng, cực đẹp.

Nghe nói mỗi viên gạch mỗi viên ngói nơi này đều là lúc trước mẹ Hề Hi tự thân tự lực, không mượn tay người khác, toàn bộ là chính mình một người bận trước bận sau, ném tất cả tâm huyết mới chế tạo ngôi nhà như quê hương mộng ảo này.

Lúc xây căn nhà này hy vọng sau khi người một nhà vào ở sẽ tràn đầy hạnh phúc.

Đáng tiếc.....

Việc đời khó đoán, lại nói làm người ta thổn thức, người mới thay mặt người cũ, nơi này đã sớm là vật còn người mất.

Hề Bá Niên đang ở nhà chờ anh. Người giúp việc dẫn Hạng Việt vào phòng, từ đại sảnh xa hoa quẹo trái vào phòng tiếp khách lắp đặt thiết bị thanh lịch hào phóng, liếc mắt lập tức nhìn thấy cảnh tượng một nhà ba người vui vẻ hòa thuận ngồi trên ghế sofa bên kia xem tivi: Hề Tễ ngồi ở bên trái cha, Sầm Úy ngồi ở bên phải chồng, Hề Bá Niên ở chính giữa, hai cánh tay, vừa ôm con trai, vừa nắm tay vợ, mỗi người đều mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt, nhìn qua cực kỳ ấm áp.

Hạng Việt chẳng biết tại sao, đột nhiên nghĩ tới buổi sáng lúc Hề Hi co rúc ở trên giường ôm bụng đau khóc mãi, mẹ nói cô bé là nhỏ đáng thương, lúc này có đối lập, thật đúng là làm cho người ta thương tiếc.

Hề Bá Niên đã thấy anh, Hạng Việt chủ động đi tới, trên mặt anh tuần hiện lên ý cười nhu hòa: “Chú.”

“A Việt.” Trên mặt Hề Bá Niên cũng hiện ra vẻ hiền từ mỉm cười của trưởng bối đối với vãn bối, ông ta năm nay mới vừa tròn 50, lại như cũ không thiếu sức quyến rũ của người đàn ông thành thực, vóc người giữ rất tốt, nếp nhăn cũng ít, nhìn qua giống như tuổi hơn bốn mươi. Tướng mạo Hề Duy thật sự được di truyền phần lớn từ ông ta, dáng dấp hai cha con rất giống nhau, đều là ngũ quan rõ ràng, có góc cạnh như điêu khắc, hình dáng mất thâm thúy, thời điểm không cười lộ ra lạnh lùng cùng uy nghiêm, lúc cười lên lại làm cho người ta kinh ngạc.

Hề Bá Niên buông lỏng tay nắm tay vợ, ý bảo anh ngồi. Lại vỗ vỗ vai con trai: “Gọi anh đi.”

Hề Tễ mười tuổi rất hiểu chuyện, khéo léo đứng lên gọi anh. Dáng dấp cậu ấy càng giống như mẹ Sầm Úy, gương mặt có chút bình thường, mất một mí, từ sống mũi đến ánh mắt đều là tròn, đáng yêu, cũng không tinh xảo.

Hạng Việt cười cười với Hề Tễ, sờ sờ cái đầu nhỏ của cậu ấy. Sau đó mới nhìn Sầm Úy, nhàn nhạt gọi dì Sầm.

Bởi vì năm đó quan hệ của Cát Phương Hoa và mẹ Hề Hi không tệ, cho nên vô cùng ghét loại tiểu tam phá hoại gia đình Sầm Úy này. Người nhà họ Hạng chịu ảnh hưởng của bà, lại thân quen với hai duy nhất tại anh em nhà họ Hề, đối với Sầm Úy không thể nào thích. Thật ra thì không chỉ Cát Phương Hoa, xã hội thượng lưu đoán chừng không có vị chính thất phu nhân nào thích tiểu tam Sầm Úy này, thích bà ta khác nào khích lệ chồng mình bên ngoài nuôi tiểu tam, mất mặt! Cho nên đã nhiều năm như vậy, Sầm Úy vẫn không có chân chính dung nhập vào giới thượng lưu, mọi người xem ở mặt mũi của Hề Bá Niên sẽ cho chút thể diện thôi, thật lòng đối đãi bề ngoài là không có.

Hiển nhiên Sầm Úy cũng tự biết rõ, trước kia cũng thử lấy lòng những người này, sau lại thấy không được thì thôi. Sau đó tự thay đổi tư thái, thật giống như rất có cốt khí, như vậy ngược lại càng làm cho Hề Bá Niên thương tiếc bà ta. Người phụ nữ này rất thông minh, trí tuệ cảm xúc cao, bản về tâm cơ có thể bỏ rơi người bình thường vài con phố, cho nên năm đó mới có thể được miễn cưỡng cho là đoàn chính, thanh tú thành công dành được thượng vị.

Như vậy thì cho dù thái độ Hạng Việt lạnh nhạt, Sầm Úy lại thật giống như không thèm để ý, bà ta cười tươi như gió xuân, hết sức dịu dàng tao nhã, trong miệng nói: “A Việt, cháu tới vừa đúng, trong nhà có bạn bè đưa tới cá biển mới mẻ, buổi tối ở lại uống một chén với chú của cháu.” Lại nói với Hề Bá Niên: “Tôi đưa A Tễ đi làm bài tập, các người nói chuyện đi.” Nói xong đồng thời đứng lên, lôi kéo con trai đi ra ngoài.

Hề Bá Niên đối với vợ con biết tiến lùi rất hài lòng, cho đến khi không thấy được vợ con rồi, mới quay đầu trò chuyện với Hạng Việt.

Hề Duy đẩy cửa đi vào, thấy em gái đang gọi điện thoại. Vốn định đi ra ngoài, Hề Hi lại ngoắc ngoắc tay, nói đùa chút với đầu điện thoại kia, sau đó che ống nói nói với anh trai: “Hạ Ý bọn họ muốn đến tìm em, anh, để cho bọn họ tới nhé?”

Hôm nay vốn nên là đi cô nhi viện phía Bắc thành phố đưa quà tặng, bởi vì bị bệnh, chỉ có thể vắng mặt, để Phó Xã trưởng Hạ Ý dẫn đội. Bọn họ bây giờ giúp xong, Tần Du Nhiên đề nghị đi thăm nhóc đáng thương bị bệnh, đề nghị này tự nhiên nhận được phụ họa của cả đám, cuối cùng do Hạ Ý làm đại biểu gọi cú điện thoại này.

Ấn tượng của Hề Duy đối với mấy người Hạ Ý này còn có thể, nhất là lần trước em gái bị lưu manh bao vây, biểu hiện của những người này cũng không tệ, chưa từng xuất hiện tình huống bị bỏ lại phía sau, cho nên cũng không phản đối Hề Hi tiếp tục quen thân với bọn họ. Vào lúc này by thanh hưng cũng tự nhiên sẽ không lắc đầu nói không cho, gật đầu nói: “Tùy em.”

Hề Hi nhận được đồng ý của anh trai, thật sự vui mừng, báo địa chỉ hiện tại của mình với bên đầu điện thoại kia, còn nói bọn họ đến thì ấn chuông cửa, phòng 1202. Sau lại gọi điện thoại cho chỗ người bảo vệ, tránh lát nữa ngay cả cửa chính bọn họ cũng không vào được.

Thật ra thì nếu như muốn bớt việc, có thể giống như đối với Hạng Việt, nói mật mã từ cửa chính đến chỗ bảo vệ cho bạn tốt, nhưng người có ý thức an toàn như anh trai vậy chắc chắn sẽ không đồng ý, cho nên Hề Hi cũng chỉ có thể làm từng bước. Hiện tại cô là “tội nhân”, đương nhiên là càng thành thật hơn càng tốt.

Chờ sắp xếp xong xuôi, gấu nhỏ đưa tay kéo kéo cánh tay anh trai, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, nháy mắt làm nũng: “Anh ~ buổi tối em muốn ăn vịt Bát Bào anh làm ~”

“Dạ đây em không thoải mái, buổi tối chỉ có cháo cái thìa với củ từ và táo đỏ.”

“Vậy em muốn uống cháo trứng muối thịt nạc.”

“Em còn rất biết thay đổi.” Hề Duy mỉm cười nói.

Hề Hi lại cười, lắc lắc cánh tay anh trai không buông ra, Hề Duy rút cuộc vẫn là cưng chiều cô, bình thường chỉ cần cô nói ít khi không đáp ứng. Như thế thì cho dù mới vừa phạt qua cô, nhưng vẫn là sẽ tận lực cưng chiều, Hề Hi lại quần một lát, anh ấy lại gật đầu đồng ý: “Vậy thì cháo thịt nạc cùng cái thìa.”

Anh trai đối với cái thìa là có nhiều chấp nhất a, Hề Hi khổ sở nghĩ.

Từ lúc Hạ Y gọi điện thoại nói muốn tới đây đã qua hai giờ, cô nhi viện phía Bắc cách nội thành không xa, theo lý thuyết người sớm nên đến rồi. Hề Hi vừa định gọi điện thoại thúc giục, Tần Du Nhiên lại gọi điện thoại tới đây: “Hạ Y xảy ra tai nạn xe cộ! Bây giờ chúng tôi đang ở bệnh viện! Không qua được chỗ cô rồi!”

Hề Hi có chút mơ hồ, trong đầu trống rỗng: “Tai nạn xe cộ?!”

Tần Du Nhiên vội vàng bổ sung: “Bảo bối, tai nạn nhỏ, bị thương ở chân, không có việc gì lớn, cô đừng lo lắng.”

Thì ra là tai nạn nhỏ, mới vừa rồi Hề Hi gần như đều quên hít thở, vào lúc này mới thở một hơi thật dài, vỗ ngực nói: “Làm tôi sợ muốn chết, sao lại xảy ra tai nạn xe cộ? Kỹ thuật lái xe của Hạ Y tốt như vậy!”

Tần Du Nhiên nói: “Đừng nói, thật là xúi quẩy! Không biết chó nhà ai lại không buộc dây xích cứ thế trực tiếp chạy lên đường lớn, Hạ Y chính là vì tránh con chó đó mới đụng vào cột điện đấy! Lúc chúng tôi chạy tới, chó đã sớm chạy!”

Hề Hi kêu một tiếng: “Hạ Y thật là xui xẻo. Vậy anh ta ở bệnh viện nào?”

“Tổng viện quân khu.” Tần Du Nhiên đáp, còn nói: “Cô muốn tới đây sao? Đừng đến, người nhà Hạ Y đều đến, mấy chục người hò hét loạn lên, thân thể cô cũng không tiện, đợi ngày mai hãy đi, chân của anh ta bị gãy, phải ở ở bệnh viện lâu một chút, sớm một ngày chậm một ngày cũng không đáng kể!”

Nghĩ đến đoàn người trong nhà Hạ Y, Hề Hi nuốt nước miếng một cái, không tiền đồ đón nhận đề nghị của bạn tốt.

Chờ cúp điện thoại, cô lập tức không kịp chờ đợi xuống giường đi ra ngoài tìm anh trai. Hề Duy đang vội vàng trong phòng bếp, nghe tiếng động quay đầu lại, thấy em gái vội vàng chạy vào, anh để xuống canh xuống, hỏi thế nào.

Hề Hi nói với anh trai: “Anh, Hạ Y xảy ra tai nạn xe cộ!” Sau đó vội vã cuống cuồng hỏi: “Anh nói chị gái của anh ta sẽ tới liệu mạng với em hay không?”

Hề Duy vỗ xuống ót của cô: “Nói hươu nói vượn cái gì!”

“Thật nha!” Về mặt Hề Hi đau khổ nói: “Hạ Nhiễm vốn không thích em, chị ta lại rất cưng chiều Hạ Y, lần này Hạ Y bởi vì đi cô nhi viện quay lại gặp em mà trên đường xảy ra tai nạn xe cộ, chị ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho em đấy!”

Chỉ cần nghĩ tới gương mặt trong sáng xinh đẹp của Hạ Nhiễm, còn có võ lực một chương có thể đập vỡ viên gạch, cô đã cảm thấy trở về chính mình chắc phải bị đánh!

Hề Duy thấy em gái thật sự lo lắng, có chút buồn cười: “Có ngốc hay không, có anh ở đây, cô ta không dám đụng vào em.”

“Vậy ngày mai đi đốt tiền cho mẹ xong em theo anh đi bệnh viện.”

Làm một người anh trai cưng chiều em gái, còn có thể nói thế nào? Đương nhiên là gật đầu đồng ý.

Buổi tối Hạng Việt từ Hề Trạch về đến nhà, tạm biệt bảo vệ tư nhân của nhà họ Hề đã giúp đỡ đưa anh về, xoa ấn đường đi vào cửa.

Cát Phương Hoa ngồi thấy con trai một thân mùi rượu, có chút không vui: “Sao chú Hề để cho con uống nhiều như vậy!”

“Trò chuyện vui mừng là uống thêm vài chén.” Hạng Việt ở trước cửa đôi dép, nói với mẹ: “Con đã nói với chú Hề rồi, ngày mai sẽ không để cho người ngoài đi thăm mộ.” Vốn là làm người ngoài cũng là vẫn bối anh không nên nói cái này với Hề Bá Niên, nhưng bởi vì quan hệ quá quen, cho nên Hạng Việt nói cũng không còn quan hệ, huống chi là mẹ mình nhấn lời, cũng không tính quá phận.

“Sầm Úy nghe được chắc phải tức chết.” Cát Phương Hoa hả hê. Lại để cho chị Trần đi phòng bếp nấu canh giải rượu, muốn đỡ con trai, Hạng Việt khoát tay: “Con không uống bao nhiêu, mẹ đừng lo lắng. Cha còn chưa trở lại?”

“Anh con gọi điện thoại, nói buổi tối muốn mời người ở thị cục ăn cơm. Hiện tại mới hơn tám giờ, không tới mười giờ khẳng định không về được.”

Hạng Việt “Oh” một tiếng, muốn lên lầu thay quần áo. Cát Phương Hoa vẫn là không yên lòng, con trai lên cầu thang, bà vẫn ở phía sau giương tay, để tránh anh uống nhiều quá chân không vững bước hụt lqđ cầu thang ngã xuống. Hạng Việt nhìn, trong lòng có chút xúc động, rốt cuộc có mẹ ruột vẫn tốt. Anh lại nghĩ tới một màn nhìn thấy lúc chiều ở nhà họ Hề kia, một nhà ba người quá mức vui vẻ hòa thuận, nhóc đáng thương Hề Hi này sao có thể chen vào đây?

Vào phòng tắm rửa, lúc đi ra lại nhìn thấy điện thoại di động có tin nhắn, là nhóc đáng thương nhắn tới, hỏi anh đã từ nhà lão đầu về chưa. Dĩ nhiên cái “lão đầu” này là chỉ cha ruột cô Hề Bá Niên.

Hạng Việt buồn cười, cũng không nhấn lại, trực tiếp gọi điện thoại tới, chỉ vang một tiếng, đầu kia đã thông, sau đó trong điện thoại lập tức truyền đến âm thanh mềm mềm mại mại của nhóc đáng thương: “Hạng Việt, ngày mai anh phải đi bệnh viện làm sao?” Cũng không nói về cha Hề Bá Niên, lại hỏi anh có đi làm hay không? Hạng Việt nhú mày: “Ngày mai là thứ hai, phải đến bệnh viện báo cáo.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Edit: Thanh Hưng

Hôm sau là thứ hai, cuối cùng bầu trời cũng trong. Buổi sáng Hề Hi theo anh trai tới nghĩa trang tảo mộ đốt vàng mã cho mẹ, lúc bọn họ đến, cũng giống như năm trước, cha Hề Bá Niên đã chờ ở nơi đó.

Trước bia mộ bày mười mấy vật tế, hàng năm đều trang trọng như vậy. Hương đốt trong bát hương còn dài có nửa ngón tay, bên cạnh ông ta vèn vèn chỉ có hai người phụ tá và một người tài xế đi theo tùy lqđ thân, không có người không liên quan tới chương mắt.

Nhớ tới kịch nháo năm ngoái, Hề Hi khinh thường cong miệng, anh trai Hề Duy đã gọi “Cha”, cô lại hơi mím môi cúi đầu giả bộ căm. Hề Bá Niên sớm thành thói quen con gái tùy hứng, cũng biết cô kiên trì, trong mấy ngày giỗ vợ này là không thể nào nghe tiếng gọi cha từ trong miệng cô.

“Đến đây đi, trước thắp cho mẹ các con nén hương.”

Lễ tảo mộ đơn giản đúng là một bộ kia, dâng hương, đốt vàng mã, dập đầu, từ lúc tám tuổi Hề Hi đã đi theo anh trai nên quen thuộc toàn bộ quá trình này, lúc này làm thuận buồm xuôi gió giống như ăn cơm đi ngủ một dạng. Quỳ ở nơi đó, ngẩng đầu nhìn ánh trắng đen trên mộ bia, người phụ nữ trong ảnh mặc sườn xám hoa nhỏ, tóc dài buộc thành búi ở sau đầu, ngũ quan tinh xảo mà xinh đẹp, khí chất cao nhã động lòng người, xinh đẹp giống như tranh vẽ.

Đó là mẹ của cô, bà ấy qua đời lúc cô mới tám tuổi, đã được mười năm, trí nhớ đã sớm mờ hồ, cho dù thấy ảnh, lúc này cũng không cảm thấy thương cảm thế nào. Nhớ khi còn bé rất hay khóc, từ từ dĩ nhiên không thể lại đau lòng, thời gian ngày từng ngày trôi qua, cô từ đứa bé tám tuổi đến hiện tại đã mười tám tuổi, vết thương vẫn như cũ tồn tại ở trong trí nhớ, lại sớm không thể lại tổn thương lòng của cô được nữa.

Đối với cha, đối với tiểu tam, đối với Hề Tề, nói thù hận thì hơi quá, nhưng chán ghét khẳng định là có, không liên quan đến cái khác, chỉ cần là người bình thường đều sẽ không thích chuyện cha ruột mình ở bên ngoài tìm tiểu tam sinh con hoang gián tiếp hại chết mẹ ruột như vậy. Cho dù mẹ ruột chết bởi tai nạn xe cộ, nhưng nếu không phải năm đó là cha nhất định ly hôn, mẹ cũng không lái xe đi ra ngoài du lịch giải sầu cuối cùng tại nạn mà chết. Đây là quan hệ nhân quả, một cái vòng quái dị, cha, Sầm Úy đều không thể trốn tránh trách nhiệm. Cho dù cô không đến nổi báo thù rửa hận cái gì, nhưng cũng không thể thờ ơ ơ hồ.

Tảo mộ xong, cha con ba người trở về. Hề Bá Niên và con trai đi ở phía trước, nói chuyện công việc, Hề Hi an tĩnh đi bộ theo ở phía sau.

Đến trước xe thì nghe được anh trai nói nhỏ hai tiếng, biết anh giải tỏa rồi, Hề Hi rất tự giác, trực tiếp mở ghế trước ra ngồi xuống, sau đó khóa cửa xe một cái, cũng không quan cha ruột còn đứng ở bên ngoài hay không.

Hề Bá Niên nghiêng đầu liếc mắt nhìn, không nói gì, chỉ nói với con trai: “Bên phía nước Anh kia con bớt thời gian đi một chuyến, khảo sát thực địa một chút, ta có chút không yên lòng với nhà đầu tư bên kia. Bác Hạng con cũng rất coi trọng hạng mục này, nhưng tốt nhất chúng ta vẫn nên cẩn thận thì tốt

hon, nếu như lần này thuận lợi, Hề thị chúng ta cũng không phải là không thể vượt qua thời gian.”

Đối với công sự Hề Duy cũng không mơ hồ, anh ta không do dự, lập tức gật đầu nói được: “Con an bài chuyện của công ty một chút, sẽ lập tức lên đường.”

Hề Bá Niên nhìn con trai lớn càng lúc càng giống mình, có chút vui mừng vỗ vỗ vai anh ta: “Mấy năm này con làm vô cùng tốt, Hề Duy, con rất ưu tú, làm cha, cha vì con mà kiêu ngạo. Chờ tất cả hạng mục lần này đều kết thúc, cha sẽ tuyên bố từ chức tổng giám đốc, về sau toàn bộ Hề thị đều giao cho con phụ trách.”

Hề Duy cũng không có vẻ gì mà cảm thấy mừng rỡ, anh ta chỉ là nhàn nhạt nhìn cha một cái: “Người còn trẻ, chuyện này bây giờ nói tới quá sớm.”

“Ta đã già,“ Hề Bá Niên cười cười, vẫn mảnh ở khỏe mắt rất rõ ràng, cũng không có vẻ xấu xí, ngược lại có một vẻ phong độ đặc biệt, “Sau này sẽ là thiên hạ của những người tuổi trẻ các con. Bác Hạng con cũng quyết định năm nay sẽ lui xuống, giao công ty cho A Trác xử lý, chúng ta đã thương lượng rồi, đến lúc đó hai nhà cùng nhau làm bữa tiệc đồng thời tuyên bố với bên ngoài chuyện này.”

A Trác là anh trai của Hạng Việt Hạng Trác, cũng là nhân vật hô phong hoán vũ trong thế hệ trẻ ở Vũ Lăng.

Hề Duy không nói thêm nữa, anh ta cũng không phải thích nói đi nói lại một chuyện, nếu cha đã quyết định rồi, như vậy tùy ông ấy cũng tốt.

Tầm mắt Hề Bá Niên không nhìn được nhìn về phía con gái ở trong xe, cho dù cửa sổ xe dán màng không thấy được bên trong, nhưng vẫn là không nhìn được liếc mắt nhìn chăm chăm, lắc đầu mà thở dài: “Đứa nhỏ này đoán chừng là sẽ hận ta cả đời, ngày hôm qua Hạ Y xảy ra tai nạn xe cộ, nếu đi bệnh viện hỏi thăm con nhớ đi cùng với con bé, quan hệ của người nhà họ Hạ rất phức tạp, ta sợ con bé gặp phải chút không vừa mắt, đến lúc đó lại thua thiệt.”

Chờ Hề Bá Niên ngồi xe lqđ rời đi, Hề Duy mới về trong xe mình. Hề Hi đang cầm điện thoại cùng một đám người hỏi thăm tình huống Hạ Y, thấy anh trai cuối cùng cũng ngồi vào, cô nhún nhún lỗ mũi: “Lão già càng ngày càng dài dòng, ở chỗ này còn có thể lôi kéo anh nói công sự, cũng không sợ buổi tối mẹ đi vào trong mộng tìm ông ta nói chuyện!”

Hề Duy gõ xuống cái trán của em gái, nhưng cũng không trách cứ sự vô lễ của cô, chỉ là hỏi: “Em muốn đến thăm bệnh viện hay là về nhà thay quần áo trước?”

“Em một thân màu đen đi bệnh viện nhiều điềm xấu a,“ Hề Hi giật nhẹ màu đen của mình, “Vẫn là về nhà đổi bộ không thâm trầm thế này, dù sao cũng là đi thăm bệnh, Hạ Y thì không sao, những người khác nhà bọn họ thấy được khẳng định mất hứng.”

Ngày đầu tiên Hạng Việt đi làm, không có an bài công việc gì. Anh là chuyên gia não khoa bệnh viện đặc biệt mời về, thân phận xem như là cao cấp. Có phòng làm việc riêng biệt, lại có hai người trợ thủ, cùng với một chút quyền hạn đặc biệt. Trước đó viện trưởng dẫn anh giới thiệu với một ít bác sĩ lãnh đạo bệnh viện một lần, thời gian còn thừa lại hôm nay anh tương đối tự do.

Hề Hi gọi điện thoại tới đây, hỏi anh: “Anh giúp em đi thăm Hạ Y chưa?”

Hạng Việt chợt nhớ lại là có chuyện như vậy. Tối hôm qua cho dù anh không uống say, nhưng là uống không ít, cô không đề cập tới, anh thật đúng là quên. Để xuống quy định chế độ của bệnh viện mới xem được một nửa, từ trên ghế làm việc đứng lên, thông dong nói: “Hiện tại anh mới vừa rảnh rồi, lập tức đi giúp em xem một chút, em còn chưa có nói cho anh biết số phòng bệnh của cậu ta.”

“Tôi hôm qua em có nói cho anh biết rồi.”

“Hề Hi, anh bảo đảm em chưa nói cho anh.”

Anh nói khẳng định như vậy, Hề Hi lập tức cảm thấy có chút mơ hồ, nghĩ tới tối hôm qua có thể thật by Thanh Hưng quên nói cũng không biết chừng, cũng không rối rắm loại chi tiết nhỏ này, báo lại số phòng bệnh của Hạ Y, lại bắt trọng điểm: “Là khoa xương, nhà C khu nội trú, đừng nhầm đấy!”

Tổng viện quân khu diện tích rất lớn, kiến trúc tốt có vài tòa, riêng khu nội trú đã có ba tòa, và lại vị trí chẳng chịt không đồng nhất, khoảng cách ở giữa còn có chút xa, cũng không phải là sắp xếp theo thứ tự. Hạng Việt tìm phụ tá Tiểu Giang, bảo anh ta dẫn mình tới khoa xương nhà C phòng bệnh Hạ Y.

Hạ Y ở phòng đơn, anh gõ cửa đi vào, trong phòng bệnh lại không có ai. Hạng Việt hỏi y tá đi ngang qua, cho dù y tá không biết anh, lại biết Tiểu Giang bên cạnh. Chuyện chuyên gia khoa não nhảy dù không phải bí mật trong bệnh viện, y tá nhìn thấy Tiểu Giang cũng đã đoán được vị bác sĩ mặc áo khoác trắng anh tuần lại xa lạ trước mắt này là ai.

Có chút ngưng ngừng, y tá xinh đẹp thủ thi thủ thì đáp: “Bệnh nhân ở phòng bệnh này chuyển tới tầng 23 phòng bệnh cán bộ rồi, anh có thể đến tầng 23 hỏi một chút.”

Vì vậy Hạng Việt và Tiểu Giang tiếp tục chiến đấu ở tầng 23, rất khó khăn mới tìm được phòng bệnh của Hạ Y.

Anh gõ cửa đi vào, Hạ Y đang bị mẹ cho ăn canh gà, thấy Hạng Việt, kinh ngạc: “Sao anh lại tới đây?”

“Nha, Hạng Việt?!”

Hạng Việt còn chưa lên tiếng, mẹ ruột Hạ Y vui mừng trước, để chén canh xuống tủ nhỏ, đứng lên nói: “Cậu trở về khi nào? Thời điểm lễ mừng năm mới tôi gặp được mẹ cậu, bà ấy còn nói cậu phải ở nước ngoài một năm nữa!”

Đều là một khu, trưởng bối ở giữa hầu như đều biết nhau. Vừa vặn, quan hệ giữa mẹ Hạ và Cát Phương Hoa lại tốt, bà ấy cũng coi như là nhìn Hạng Việt lớn lên, Hạng Việt chỉ có thể trước không để ý tới vấn đề của Hạ Y, ngược lại cùng trưởng bối chào hỏi: “Di Lý, di khỏe chứ, con là hai ngày trước mới trở về, bây giờ đang công tác ở bệnh viện này.”

“Con công tác ở bệnh viện này?!” Nụ cười trên mặt tròn của Lý Chân càng thêm xán lạn: “Ai yêu, đây thật là khéo, ngày hôm qua em trai con gặp xui xẻo, lái xe đụng gãy chân, con mau đến xem nó có sao không? Tương lai sẽ không hỏng chứ?”

Có người nguyên rùa con trai mình như này sao? Hạ Y cau mày: “Mẹ, anh ta cũng không phải là bác sĩ khoa chỉnh hình!” Lý Chân liếc nhìn con trai: “Con biết cái gì, A Việt cũng không phải là người bình thường, cậu ấy cái gì cũng biết!” Vừa nhiệt tình kêu Hạng Việt: “Nhanh, mau đến xem chân em trai con, trước đó bác sĩ nói không rõ ràng gì, trái một cái đại khái, bên phải một cái khả năng, làm cho lòng người cũng không nắm chắc.”

Hạng Việt có chút dở khóc dở cười: “Di vẫn nên nghe bác sĩ phụ trách, con là bác sĩ thần kinh, khoa chỉnh hình không phải là sở trường của con. Con tới là Hề Hi nhờ con đi xem một chút Hạ Y bị thương có nặng hay không, hôm nay cô ấy đi tảo mộ, muộn một chút mới có thể đến.”

Vậy cũng là biến tướng trả lời vấn đề của Hạ Y. Hạ Y nghe nói là Hề Hi bảo anh ta đến, trên mặt lộ ra cười yếu ớt: “Cô ấy hôm nay không có cách nào, ngày mai tới cũng không sao, tôi sẽ gọi điện thoại cho cô ấy.” Ý bảo mẹ đưa đi động đưa cho cậu ta, Lý Chân cũng thật thích Hề Hi, vừa đưa điện thoại cho con trai vừa tiếp chuyện: “Đứa nhỏ này, tuổi còn nhỏ đã hiểu chuyện như vậy. Tảo mộ? Oh... Hôm nay là ngày giỗ mẹ của con bé đúng không?”

Ở trong hội, chuyện của nhà họ Hề không tính là bí mật gì, chuyện cụ thể trải qua năm đó như thế nào không có nhiều người biết, nhưng nguyên nhân đại khái gây ra kết quả lại không gạt được bao nhiêu người. Huống chi còn có tiểu tam Sâm Ủy quang minh chính đại tiến dần từng bước đó, Lý Chân than thở nói: “Hề Hi là một đứa bé đáng thương.”

Bên kia Hạ Y đã bấm điện thoại của đứa bé đáng thương, cậu ta nói về phía ông nói: “Tôi không có việc gì, ngày mai cô tới thăm tôi cũng được. A, chị tôi không ở đây, hôm nay chị ấy có chuyện không tới được, ừ, mẹ tôi ở đây, đây chính là số điện thoại di động của mẹ tôi, ngày hôm qua điện thoại di động của tôi bị rơi vỡ rồi, còn chưa có mua mới. Cô đã sắp đến? Vậy cô đến đây đi, tôi đổi phòng bệnh rồi, ở tầng 23, phòng 2303.”

Cúp điện thoại, Lý Chân hỏi: “Hề Hi tới?”

Hạ Y nói: “Cô ấy nói một chút nữa là đến.” Lại không nhìn được cười: “Cô ấy sợ chị của con, mới vừa rồi còn cố ý hỏi con chị có ở đó hay không. Nếu như mà chị của con ở đây, có thể cô ấy sẽ không tới.”

Lý Chân cũng cười: “Lần đó chị con cũng không nên hù dọa con bé, nhìn xem dọa sợ con bé rồi.” Nhìn Hạng Việt lộ vẻ ngạc nhiên, lại giải thích nói: “Thời gian trước mấy người Hạ Y đến viện phúc lợi Di Hòa ở thôn Nam Hồ làm chuyện tốt, bị mấy tên lưu manh bám lấy, mấy bé trai như Hạ Y vì bảo vệ mấy cô gái nhỏ như Hề Hi đã đánh nhau với mấy tên côn đồ đó, bị thương một chút. Nhiệm Nhiệm từ nhỏ đã thương em trai nó, vì chuyện này tức không chịu được, còn giận chó đánh mèo đến Hề Hi. Sau lại còn đặc biệt ở trước mặt Hề Hi dùng tay bỏ cục gạch ra, từ đó về sau đứa nhỏ này chỉ sợ Nhiệm Nhiệm.” Nghĩ đến con gái dữ dội có khuynh hướng bạo lực, bà ấy cũng rất bất đắc dĩ.

Hạng Việt rất thông minh, suy nghĩ một chút, đã hiểu. Khó trách gấu nhỏ muốn anh tới phòng bệnh thăm trước, thì ra là vì đánh mở đường cho cô. Gấu nhỏ này tâm tư không ít, khôn vặt đoán chừng đều dùng trên đây rồi, cho dù rất làm cho người ta không nói được lời nào, rồi lại không nhìn được làm cho lòng người sinh ra buồn cười.

Lý Chân vẫn nghĩ muốn Hạng Việt xem chân cho con trai, Hạng Việt bất đắc dĩ, mới vừa rồi may mà đã đuổi Tiểu Giang rồi đi, phòng bệnh cũng không còn có người khác, thịnh tình khó chối, chỉ có thể nhận lấy cuộn phim của Hạ Y nhìn một chút, sau đó nói: “Cũng không tính là nghiêm trọng, phối hợp trị liệu cho tốt, sau khi bỏ thạch cao đi, lại phối hợp tháo được Trung y trị liệu, cũng sẽ không lưu lại di chứng về sau.” Còn nói: “Chẳng qua dù sao con cũng không phải là bác sĩ khoa chỉnh hình, tốt nhất vẫn là đi nhờ bác sĩ phụ trách của Hạ Y nói lại rõ ràng một chút, bình thường bác sĩ nói chuyện tương đối hàm súc bảo thủ, đi cũng đừng quá lo lắng.”

Rất kỳ quái, trước đó bác sĩ phụ trách của Hạ Y nói một đồng. Lý Chân cảm thấy tất cả đều là nói nhảm, nhưng Hạng Việt nói cũng chỉ là lời nói bên ngoài, Lý Chân lại coi như chân lý, bà ấy gặt đầu liên tục, giống như Hạng Việt nói lời nói khó lường gì, để cho Hạ Y chứng kiến toàn bộ quá trình không nói nên lời.

Hề Hi ôm bó hoa, đi theo anh trai thuận lợi đến phòng bệnh ân cần hỏi han người bạn nhỏ một lần. Có câu nói, trăm nghe lqđ không bằng một thấy, trước đó trong điện thoại bạn bè đều nói Hạ Y bị thương không nặng, thật sự nhìn thấy, thật ra thì cảm thấy cậu ta vẫn là có chút thảm. Chân trái bó thạch cao treo lên, trên đầu trên mặt đều có vết thương, nếu trên gương mặt xinh đẹp như vậy lại để lại sẹo vậy thì thật là có lỗi. Hề Hi chớp mắt hỏi: “Anh không đau à?”

Mắt Hạ Y tròn trắng: “Cô nói có đau hay không? Tối qua sau khi hết thuốc tê tôi đau đến không ngủ được!”

Hề Hi bĩu môi: “Tôi quan tâm anh, nói chuyện với anh, làm gì tức giận như vậy a?” Thấy mẹ Hạ Y đi nhà vệ sinh còn chưa ra, anh trai và Hạng Việt ở bên ngoài phòng khách nhỏ không biết nói gì, cô nhỏ giọng hỏi: “Chị anh không nói gì chứ?”

“Chị ấy có thể nói cái gì, tôi tự lái xe không cần thận chẳng lẽ còn có thể oán người khác.” Hạ Y cau mày nhìn cô hỏi: “Ngày đó rốt cuộc chị tôi làm gì cô, sao cô sợ chị ấy như vậy?” Ngay trước mặt bỏ đôi gạch sao có thể sợ đến như vậy?

Hề Hi buồn buồn nói: “Cũng không phải là sợ, chính là cảm thấy chị anh không thích tôi, thời điểm nhìn tôi ánh mắt thật hù dọa người.” Đó không phải là một loại hung ác, nhưng dù sao cũng sẽ làm cho người khác cảm thấy rất không thoải mái.

Cái này Hạ Y thật đúng là không có chú ý tới, cậu ta kinh ngạc: “Ánh mắt chị tôi nhìn cô rất kinh khủng sao? Tôi cảm thấy được giống như không có chứ?”

Hề Hi lắc đầu: “Nói anh cũng không hiểu, dù sao tôi rất sợ chị ấy.”

Khéo léo từ chối mẹ Hạ Y giữ lại, ba người Hề Hi ngồi không bao lâu đã rời khỏi phòng bệnh. Đã sắp buổi trưa, Hề Duy đề nghị đi ăn cơm, Hạng Việt xem đồng hồ, nói: “Đi phòng làm việc của tôi trước, tôi thay quần áo.” Anh vẫn còn đang mặc áo khoác trắng, bóp da và chìa khóa xe vẫn ở phòng làm việc.

Nhà hàng được chọn là một nhà hàng Tây lân cận bệnh viện, dạ dày Hề Hi không tốt, muốn ăn thịt bò bít tết cũng không được, cuối cùng chọn cá. Ăn được một chút, Hề Duy nhận được điện thoại của cấp dưới ở công ty, có phần tài liệu quan trọng cần anh lập tức xử lý. Bất đắc dĩ, chỉ có thể giao em gái cho Hạng Việt, anh vội vàng đi công ty làm việc.

Anh trai đi, Hề Hi có chút không vui. Hạng Việt thú vị nhìn cô: “Anh trai em vội công việc nên em không vui?”

Hề Hi liếc mắt, ngại biện: “Em cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, có cái gì mất hứng?” Nói xong cúi đầu chuyên duy nhất tại lê~ quý~ đôn tâm ăn, cũng không để ý người khác. Hạng Việt kinh ngạc: “Tức giận?” Thấy cô không lên tiếng, anh có chút mờ mịt, không hiểu cô đang giận cái gì. Sau một lát nghe được âm thanh hút mũi, tâm tình Hạng Việt hơi kì lạ, để thìa xuống, đưa tay nhắc cằm cô lên, thấy là thật khóc, nước mắt chảy đầy mặt, mắt to long lanh ướt nhẹp, nhìn qua đáng thương cực kỳ.

Hạng Việt thấy buồn cười..... Dùng khăn giấy trên bàn lau mặt giúp cô, dịu dàng hỏi: “Sao lại khóc, hà?”

Hề Hi không nói lời nào, chính là khóc. Từ vốn là an tĩnh khóc càng về sau phát ra nhẹ nhàng nức nở nghẹn ngào, giống như mèo, có tình nước mắt còn càng chảy càng mãnh liệt. May ở chỗ này là phòng đơn, nếu như là ở đại sảnh, không biết bị bao nhiêu người vây xem.

Hạng Việt thấy cô chỉ là khóc, khuyên lại khuyên không được, chỉ đành phải đề nghị: “Anh gọi điện thoại cho anh trai em?” Anh đoán gấu nhỏ khóc, phần lớn có thể là bởi vì Hề Duy đột nhiên rời đi.

Anh muốn lấy điện thoại di động trong túi áo ra, cô lại bắt lại tay anh: “Anh đừng.” Cuối cùng cô cũng mở miệng nói rồi, Hạng Việt thờ phào nhẹ nhõm: “Anh không gọi, vậy em đừng khóc, có được hay không?” Tựa như dỗ đứa bé, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ, không dám giống như mới vừa rồi trêu ghẹo cô.

Hạng Việt thấy được mấy ngày nay cùng gấu nhỏ dính chung vào một chỗ cũng không có chuyện gì tốt.

Hề Hi uất uất ức ức: “Anh để cho em khóc xong.”

Hạng Việt: “.....”

Đợi cô khóc xong, thức ăn phong phú trên bàn đã nguội. Hề Hi thút tha thút thít lấy khăn ướt từ trong túi của mình ra lau mặt, lau sạch rồi, ngẩng đầu nói với anh: “Không cho nói chuyện em khóc với anh trai em.”

Lúc này, giọng điệu của gấu nhỏ rất hùng hồn..... Hạng Việt vừa tức vừa buồn cười: “Yên tâm đi, miệng anh cũng không có lớn như vậy.” Bọn họ tuy là giao tình từ nhỏ, nhưng là không tới mức không có gì không nói, ai có thể không có một chút bí mật nhỏ? Lại nói mấy ngày nay số lần anh tiếp xúc với cô nhóc này mới nhiều một chút, trước kia coi như anh ở trong nước thì mười ngày nửa tháng hai người cũng không thấy gặp nhau một lần. Dù sao số tuổi không giống nhau, hội chơi cũng không giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Edit: Thanh Hưng

Từ nhà hàng đi ra đã là hơn hai giờ chiều. Mắt Hề Hi còn có chút sưng đỏ, Hạng Việt xem đồng hồ, nói đưa qđ cô trở về: "Em chờ ở đây, anh quay lại bệnh viện lấy xe."

Hề Hi nói: "Cùng đi đi, đứng ở chỗ này giống như kẻ ngốc."

"Đứng ở bên đường giống như ngốc?"

"Đứng một chỗ không có ý nghĩa."

Hạng Việt hài lòng cười, gật đầu nói: "Vậy cùng nhau đi."

Hai người sóng vai đi, lúc băng qua đường thì Hê Hi đưa tay kéo vạt áo khoác của anh, nhìn chung quanh, cho thanh~hung~lê~quy~đôn dù là đèn xanh cũng rất thận trọng, giống như chuột chũi đất bị hoảng sợ, làm cho người ta cảm thấy đáng yêu. Hạng Việt cười cô: "Sao lại vẫn giống như khi còn bé thế, băng qua đường cũng sợ hãi như vậy?"

Cô bủn rủn môi, chờ bước lên trước bậc cầu thang đối diện đường cái mới hừ hừ nói: "Em đây là vì sinh mạng mình mà phụ trách."

Lời này cũng quá khoắc lác rồi, Hạng Việt không nhìn được đôi nước lạnh, lạnh nhạt liếc cô một cái: "Oh, vậy sao ngày hôm trước em lại lái xe ra ngoài?" Không có bằng mà lái xe còn nguy hiểm hơn n+ lần so với băng qua đường lúc đèn xanh.

Đây thật là sai một bước hện cả đời a! Hê Hi có chút xấu hổ: "Còn không cho người ta phạm một chút lỗi a! Em còn trẻ ngu ngốc không được sao?" Đoán chừng cũng biết lời này của mình là chân đứng không vững, lại vội vàng nói sang chuyện khác, chỉ vào quán bán khoai nướng cách đó không xa mà nói: "Em muốn ăn cái đó, anh mua cho em"

Giọng điệu này làm cho người ta vừa bức mình vừa buồn cười, Hạng Việt không nhìn được nhéo gương mặt trắng nõn của cô, nhạo báng một câu: "Da mặt cũng không mỏng." Cho dù bị cô nhóc xem thường một cái, anh cũng không để ý, cười cười, lấy ví ra dẫn cô đi chọn khoai lang.

Buổi tối Hê Duy quay lại, đầu tiên là đến xem em gái.

Hê Hi đang ở phòng khách xem ti vi, mặc quần ngủ lớn ngồi xếp bằng ở trên ghế sa lon, trong tay cầm quả chuối tiêu ăn. Thấy anh trai quay lại, cô chân không dẫm lên trên mặt thảm thật dày, ba bước thành hai nghênh đón: "Anh, anh mang thức ăn cho em sao?"

Hê Duy giờ giờ túi trong tay lên để cho cô nhìn: "Nam Viên mới ra điểm tâm mới." Đồi dế, vừa đi vào bên trong vừa hỏi: "Buổi tối ăn cơm chưa?"

Hê Hi nói ăn: "Tự em nấu cháo bột yến mạch, anh uống không, trong nồi vẫn còn."

Hê Duy giao điểm tâm lqd cho em gái: "Ăn điểm tâm đi, tự anh lấy." Anh ta cởi áo khoác ra, tháo cà vạt xuống, xắn ống tay áo sơ mi lên tới cùi chỏ đi vào phòng bếp. Hê Hi giống như cái đuôi nhỏ đi theo phía sau anh ta, vừa lấy điểm tâm từ trong hộp nhét vào miệng vừa hỏi: "Anh, buổi tối anh chưa ăn cơm sao?"

"Hôm nay công ty tương đối bận rộn, không có thời gian." Hê Duy ăn điểm tâm em gái đưa tới miệng: "Em uống không?"

"Em không uống, anh giúp em đun nóng sữa." Lại đi mở tủ lạnh: "Có mì, em giúp anh nấu nhé? Cà chua với trứng gà có được hay không? Đúng rồi, bánh nhân thịt vẫn còn dư lại."

Hê Duy lau vụn điểm tâm ở mép em gái, vỗ vỗ đầu của cô: "Đi ra ngoài xem ti vi đi, anh tự mình làm."

Hai anh em cùng nhau ngồi ăn, Hê Duy nói đến chuyện đi công tác ở nước Anh: "Ngày mốt lên đường, ít nhất một tuần lễ, em ở nhà ngoan ngoãn nghe lời, có chuyện tìm Phùng Tranh, anh đề cập ấy lại."

Phùng Tranh là một trong ba phụ tá riêng của Hê Duy, coi như là tương đối quen thuộc với Hê Hi.

Hê Hi ním môi mắt hững: "Tại sao lại đi công tác à? Có phải ý tứ của lão đầu từ hay không? Ông ta không muốn anh thanh nhàn phải không?"

Xung hô "lão già" đối với ba mình như thế là bộ dạng vô cùng vô lễ, nhưng Hê Duy cũng không cãi chính em gái, dứt cho cô muỗng cháo, giải thích: "Hôm nay ở nghĩa trang, cha nói với anh chờ hạng mục hiện tại trong tay xong xuôi, sẽ cùng bác Hạng cùng nhau làm bữa tiệc, chính thức tuyên bố để cho anh và Hạng Trác thay thế vị trí tổng giám đốc công ty."

"Oh." Hê Hi phản ứng nhàn nhạt: "Vậy cổ phần thì sao? Có thể chuyển cho anh hay không?"

Hê Duy nhìn em gái: "Em cứ nói đi?"

"Em biết ngay!" Hê Hi cười lạnh: "Ông ta chính là coi anh như kẻ ngu mà dụ dỗ! Trong tay nhiều cổ phần như vậy, tình nguyện cho nhãi con kia, cũng không cho chúng ta một phần, nếu như không phải là mẹ đã có dự tính, nói lập di chúc trước, dẫn dò chính xác cổ phần, hiện tại hai ta còn không biết bị bắt nạt thành cái dạng gì! Hừ, bình thường trong miệng nói cũng thật dễ nghe, bị một kỹ nữ mưu tính ba năm không biết điều, giả bộ thanh cao, thật ra thì còn không phải là một người đàn ông thối tha!"

Thấy cô tức giận hện không thể xắn tay áo liều mạng cùng người khác, Hê Duy cảm thấy em gái đau lòng vì mình, còn rất vui mừng, đưa tay ôm vai em gái, dụ dỗ cô: "Vì không đáng giá tức by Thanh Hưng giận người không quan trọng, vì chúng ta, anh sẽ không đưa cho những người khác, những thứ này em chớ xía vào, đã có anh an bài, em chỉ cần thật vui vẻ làm chuyện mình thích là được." Suy nghĩ một chút, lại cho một chút lợi ích: "Đừng quên chuyện chép sách, tiền tiêu vặt cũng không trừ của em, nếu biểu hiện của em tốt, chuyện cửa hàng có thể thương lượng"

"Thật không trừ tiền à?" Tinh khí Hê Hi thay đổi nhanh, mới vừa rồi còn đầy lòng căm phẫn, vào lúc này lại vui mừng rồi, lập tức bảo đảm nói: "Anh, anh yên tâm, em nhất định biểu hiện tốt một chút, đúng hạn đi học, không chi loạn tiền, không bao giờ lái xe nữa! Coi như lấy được bằng lái, không phải anh để cho em chạy em cũng vậy không chạy!" Miệng ngọt kinh khủng.

Hề Duy nâng môi mông lên, ngử quan trong treo lạnh lùng nhu hòa xuống, sờ sờ gương mặt mềm mại của em gái, cười nói: "Em nói lời cũng đừng nuốt lời, lần sau lại tái phạm cũng không xử nhẹ giống như lần này đâu."

Hôm sau vẫn là một ngày đẹp trời. Buổi sáng Hề Hi đi theo anh trai cùng nhau ra cửa tới trường, đậu xe trước cửa trường học, Hề Duy rút một xấp tiền từ trong ví ra: "Anh thấy ví em không còn tiền, những thứ này em cầm trước, đừng cố tình chạy đi ngân hàng lấy tiền, buổi chiều anh bảo lão Lý lái xe tới đón em, tan giờ học thì về nhà, đừng có chạy lung tung."

Hề Hi rất sáng trong suốt, trước tiên ôm cổ anh ta hôn một cái lên gương mặt, sau đó nhận tiền nhét vào trong ví của mình, cười híp mắt nói: "Cám ơn anh, em khẳng định sẽ ngoan ngoãn về nhà."

"Buổi trưa nếu như không muốn ăn cơm ở nhà ăn thì gọi điện thoại cho Quý Lâu để bọn họ đưa đồ ăn tới, ghi tên anh là được, đừng uất ức mình. Dạ đây em không tốt, mấy ngày nay đừng ăn loạn cái gì, cũng đừng ăn cay." Lại sờ sờ áo khoác ngoài bằng vải ka-ki của cô, rất dày, yên tâm, nhắc nhở nói: "Chỗ Hạ Y em đừng tự đi, muốn đi thăm cậu ta thì gọi điện thoại cho Hạng Việt. Thân thích nhà họ Hạ không phải là đèn cạn dầu, ngày hôm qua coi như vận khí tốt, không có đụng phải người lộn xộn lung tung. Mấy người bạn kia cũng không được, không kiểm soát được cục diện. Nếu như Hạng Việt không có thời gian, em chờ cậu ta có thời gian hãy đi." Hoi trầm ngâm: "Trong khoảng thời gian anh đi công tác này, em có chuyện gì cũng có thể tìm cậu ta, lát nữa anh sẽ gọi điện thoại nói với cậu ta một chút."

Hề Duy như người già dặn dò từng việc một lần, Hề Hi nghe cũng không phiền, híp mắt yên lặng nghe, trong lòng không phải nói rất uất ức rồi. Cho dù anh trai tìm bạn gái hư hư thực thực, nhưng đối với cô vẫn trước sau như một rất tốt!

Vào phòng học, trong lớp đã tới không ít người, nhìn thấy cô cũng ríu rít chủ động chào hỏi. Hề Hi người này trời sinh chính là một vật sáng, làm người khác ưa thích, ở nơi nào cũng không lo không có bạn bè. Huống chi cô ở trong ban nhỏ tuổi nhất, đáng đáp lại đẹp mắt, gương mặt con nít đánh lừa tình cảm, bình thường chính là một em gái mềm mại mại!

Tần Lạc Lạc nhào tới, ôm cô nói: "Thân ái, mau để cho tôi nhìn xem." Vừa cầm mặt của cô nhìn xung quanh, lại quay đầu lại hỏi Từ Trạch ở một bên: "Gầy đúng không? Anh xem gầy đi không ít?"

Từ Trạch liếc mắt: "Gầy cái rắm a, mới có hai ngày không thấy," ngón tay chọc chọc gò má của Hề Hi, "tôi cảm giác giống như mập. Nhìn mặt cô nhóc này, trong trắng lộ hồng, nào có bệnh gì, còn khỏe hơn tôi!"

Hề Hi cũng trả lại một cái liếc mắt: "Là người đều khỏe mạnh hơn anh!" Eo Từ Trạch này, tuyệt đối là eo thon nhỏ thứ thiệt, còn mảnh hơn đa số nữ sinh, tương đối chọc người khó chịu.

Đào Bân lại gần đẩy Từ Trạch ra: "Cậu cầm miệng đi, dọa cô ấy khóc, Du Khả Dương sẽ không bỏ qua cho cậu."

"Tôi cũng không phải là mít ướt." Hề Hi bĩu môi, hỏi Tần Lạc Lạc: "Dương Dương và Dao Dao đâu? Sao còn chưa tới?"

"Hai người bọn họ đi nhà ăn rồi, nói là muốn ăn bánh trứng." Tần Lạc Lạc nói: "Đúng rồi, ngày hôm qua có giao bài tập, ngày mai phải nộp, cũng giúp cô chép bài rồi, lát nữa sẽ đưa cho cô."

Hề Hi nói cám ơn, buổi trưa tan lớp, mấy người Du Khả Dương kết bạn đi căn tin ăn cơm. Đây là nơi lãnh đạo trường học mời người ăn cơm, hoàn cảnh tương tự khách sạn bình thường, thu lệ phí duy nhất tại lễ quầy*đôn cao hơn nhà ăn của trường học một chút, Thẩm Gia đặt một phòng lớn, tám người ngồi xuống gọi thức ăn, Hề Hi nói đến chuyện ngày hôm qua đi bệnh viện thăm Hạ Y: "Là mẹ anh ta ở đó, không có người khác, Hạng Việt giúp tôi đánh mở đường, anh tôi đi cùng tôi."

"Cô thật không có tiền đồ! Cái gì Hạ Nhiễm kia, cô sợ chị ta cái gì a!" Du Khả Dương tức giận tranh luận: "Hôm nay mấy người chúng tôi đi với cô, đụng phải chị ra thì đụng phải, còn có thể ăn cô sao?!"

Hề Hi thanh minh cho bản thân: "Cũng không phải là sợ, chính là không muốn gặp lại chị ta." Còn nói: "Hôm nay tôi không đi bệnh viện, anh tôi bảo tôi tan giờ học thì về nhà."

"Thật là bé ngoan ~" Tần Lạc Lạc ngồi một bên kia, sờ sờ đầu của cô khen ngợi. Trình Hạo hỏi: "Anh cô bảo cô chép cái gì?"

Thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì! Hề Hi trừng mắt nhìn cậu ta, không còn hơi sức nói: "“Luận ngữ” và “Trung dung”, phải chép một trăm lần."

"Anh trai mặc niệm thay cô." Thẩm Gia hả hê nói, lại bị bốn nữ sinh bắt nạt tập thể, Đồng Dao bình thường tính khí tốt nhất nói với Hề Hi: "Nếu không chúng tôi giúp cô chép một chút nhé? Tám người chúng tôi gánh vác giúp, mỗi người chép mười lần."

"Này này, cô ấy là hai quyển, mỗi quyển một trăm lần, chẳng khác gì là 200 lần, chia ra mà nói, tám người chúng ta, mỗi người phải chép chừng hai mươi lần! Chuyện Chép sách như này tôi không làm được!" Đào Bân trực tiếp đánh trống lui quân.

Từ Trạch cũng nói: "Chữ tôi rất xấu, không lừa gạt được hòa nhần kim tinh của anh Hề Duy, tôi vẫn là đừng uống phí thời gian!"

"Nhìn cậu như vậy cũng biết là không có tiền đồ!" Tần Lạc Lạc trừng mắt: "Anh Hề Duy nhìn ra được cũng không sao, nói rõ chúng ta đoàn kết hữu ái, cứ quyết định như vậy, mỗi người 20 lần, Hề Hi là chủ lực, còn dư lại mười mấy lần sẽ để cho chính cô ấy chép, như vậy cũng coi là một thái độ! Anh Hề Duy cưng chiều cô ấy như vậy, sẽ không truy cứu đâu. Cùng lắm thì thời điểm nộp lên sẽ trực tiếp nói thật là được, dù sao chúng ta cũng là có ý tốt!"

Đồng Dao và Du Khả Dương phụ họa: "Cứ làm như thế!"

Mấy nam sinh Trình Hạo hai mắt nhìn nhau, Thẩm Gia nói: "Các người như vậy cũng quá chuyên chế rồi!"

"Phản đối không có hiệu quả!" Du Khả Dương hừ hừ: "Không chép thì không phải là bạn bè!"

Hề Hi ở một bên cảm động tựa như cái gì, một lát trấn an Du Khả Dương, một lát vỗ về Tần Lạc Lạc, còn đứng lên cùng Đồng Dao thâm tình ôm nhau, cảm thấy có bạn thân thế này thật sự có thể gia tăng sức lực!

Buổi tối Hề Duy quay lại, Hề Hi lại thắng thần được khoan hồng nói trước với anh trai, sau đó Hề Duy buồn lqđ cười ngất lỗ mũi em gái: "Tiểu hoạt đầu, còn biết chơi lòng dạ với anh!" Anh ta bỏ quần áo ngay mai muốn mang đi công tác vào trong va li hành lý, quay lại thấy em gái đang mong đợi mở mắt to nhìn mình, buồn cười, dung túng mà nói: "Được, em để cho bọn họ giúp em chép, cũng coi như nhiệm vụ của em hoàn thành." mấy cái người này biết rõ em gái không có bằng lái còn không ngăn cản, chép sách cũng không thua thiệt.

Ở trong mắt trường bồi nhà mình, đứa bé nhà mình coi như học xấu, cũng là đứa bé nhà khác làm ảnh hưởng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Edit: Thanh Hưng

Hôm sau Hề Duy dẫn em gái tới trường học, dặn dò mọi chuyện, sau đó mang theo cấp dưới lên máy bay xuất ngoại.

Những năm này anh trai đi công tác đã thành chuyện thường như cơm bữa, Hề Hi cũng không có gì không thích ứng, ban ngày đi học, buổi chiều tan giờ học thì về nhà, có lúc đi xe với bạn, có lúc sẽ để cho lão Lý lái xe tới đón. Giống như học sinh tiểu học, rất ngoan, tan giờ học cũng không đi đâu cả.

Qua hai ngày, Hạng Việt gọi điện thoại tới nói chuyện bệnh viện đã sắp xếp xong xuôi, có thể để cho mấy duy nhất tại Lê quý đồ.n đứa bé Đông Đông nhập viện trị liệu. Đây là chuyện tốt, Hề Hi rất tích cực, gọi điện thoại cho viện trưởng Triệu của viện phúc lợi Thái Dương, hai người thương lượng xong ngày mai tới viện dẫn theo mấy đứa bé trong viện đi tổng viện quân y tìm Hạng Việt, tình huống cụ thể nửa sau đó sẽ thương lượng.

Mấy người Du Khả Dương cũng biết chuyện này, Đồng Dao đề nghị: "Nếu không chúng ta lái xe đi đón nhé? Xe của viện mở còi cũng sắp hỏng rồi, đứa bé ngồi không an toàn."

Tần Lạc Lạc cũng nói: "Vậy đi đón đi, xa như vậy! Coi như chúng ta không đi, cũng có thể giúp một tay thuê xe, lão Trương lái xe của viện phúc lợi đi đứng không tiện, lần trước tôi còn thấy ông ấy thiếu chút nữa tông vào cây, rất dọa người."

Cho dù Hề Hi là xã trưởng, cũng không chuyên chế, cô nhìn những người khác, Du Khả Dương lại nói taxi, lý do là: "Tối mai cha mẹ tôi sắp xếp cho tôi đi xem mắt, ban ngày phải thử trang phục, không có thời gian."

Tin tức này đủ sức bạo phát, dọa mấy người Hề Hi sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

Tần Lạc Lạc phục hồi tinh thần trước tiên, nuốt nước miếng một cái, không thể tin hỏi: "Xem mắt?! Cô? Xem mắt? Không làm chứ!"

Du Khả Dương rất bình tĩnh: "Con gái xem mắt thì sao, cô có ý kiến?"

"Dương Dương, cô mới 20!" Hề Hi cau mày nói.

Du Khả Dương thấy mắt to long lanh của cô nhìn chăm chăm mình, gương mặt không đồng ý, cười cười, trên mặt xinh đẹp nhu hòa rất nhiều, nhàn nhạt nói: "Tình huống nhà tôi các cậu cũng biết, ngay lqđ cả anh chị tôi đều là kết thân, tôi như vậy còn có thể trông cậy vào hôn nhân tự do? Không thể nào, người như ba mẹ tôi vậy mắt cao hơn đầu, ngay cả mấy người Từ Trạch cũng không nhìn trúng."

Từ Trạch nghe không vui: "Không chơi công kích người thân như vậy a, tôi thế nào? Anh em tôi có nhà có xe còn có tiền, lớn lên cao ráo đẹp trai, nơi nào không xứng với cô!"

Đào Bân và Trình Hạo đều gật đầu nói chính phải, Thẩm Gia còn hỏi: "Ba mẹ cô tìm ai vậy? Sang như vậy, điều kiện vượt qua anh Hề Duy sao?" Cậu ta còn rất tự biết mình, không lấy chính mình làm ví dụ, chọn thanh niên tài tuấn số một số hai Vũ Lăng Hề Duy.

Hề Hi lờm cậu ta một cái, cô không thích bọn họ lấy anh trai ra đùa giỡn, chỉ là lúc này nói nhiều có vẻ hẹp hòi. Thẩm Gia bị xem thường còn rất vui mừng, đưa tay chọc hai cái trên mặt cô nhóc, còn rất thú vị. Du Khả Dương đập tay cậu ta: "Không phải Vũ Lăng, là con trai nhà đồng sự tập đoàn Nam Sơn tại Bắc Kinh Triệu Giang."

Tên Triệu Giang này thật sự là người qua đường Giáp, các người bạn nhỏ hai mặt nhìn nhau, bọn họ đều là quần áo lụa là, trừ trong vòng thượng lưu ở Vũ Lăng, khác chỗ ngồi cũng chẳng thân quen. Tập đoàn Nam Sơn ngược lại cũng nghe qua, là tập đoàn lớn làm vật liệu xây dựng và địa ốc, nhưng cụ thể thì không rõ lắm. Cuối cùng vẫn là Trình Hạo nói: "Triệu Giang..... Cha anh ta có phải là Triệu Đại Trụ hay không?"

Triệu Đại Trụ? Tên này nghe thật sự rất tức giận! Tần Lạc Lạc không nhịn được cười trước: "Tôi đi a! Gia đình này là nhà giàu mới nổi a?!"

Mất Du Khả Dương tròn mắt: "Đừng chê cười người ta, chúng ta nếu tính toán ra, trừ nhà Hạ Y từ dân quốc chính là hộ lớn, trong nhà ai không phải nhà mới phát tài mấy chục năm a? Cho dù nhà họ Triệu người ta lập nghiệp từ khởi thủy, nhưng rất có bản lĩnh, vận khí lại tốt, rất đáng ghen tỵ!"

"O, đây là thế nào đây, đã bắt đầu bao che rồi?" Từ Trạch có chút chua trào phúng một câu.

Mấy người Hề Hi ít nhiều biết một chút tính toán của Từ Trạch, liếc mắt nhìn nhau, Thẩm Gia lên tiếng ngắt lời: "Đại Bạch Dương, chúng ta đều là người mình, quan hệ cũng không sai, cô đừng nói lung tung, lại nói cô, nghĩ thế nào, Hề Hi nói rất đúng, cô mới 20, hiện tại lại cam nguyện định cả đời mình xuống?" Đừng thấy bình thường cậu ta ăn mặc lòe loẹt một bộ váy hoa công tử, nhưng cậu ta lớn tuổi nhất, nói chuyện làm việc rất có quy tắc, thời điểm nói chuyện bình thường trong chín người bọn họ vẫn có phân lượng.

Đồng Dao ôn nhu nhất cũng gật đầu nói: "Đúng vậy a, Dương Dương, cô nói một chút cô nghĩ như thế nào đi, nếu như bây giờ cô 29 - 30 rồi, xem mắt này cũng không thể nói gì nặng, nhưng bây giờ cô mới 20! Đại học cũng chưa tốt nghiệp đã định cả đời, quá qua loa."

Tần Lạc Lạc cũng nói: "Đúng vậy, chúng ta lại không cần làm trụ cột đương gia, phía trên đều có anh chị, nếu là tương lai cô tiếp quản gia nghiệp, vậy không nói, kết thân làm vinh quang cửa nhà cái gì đều là trách nhiệm của cô, nhưng vấn đề là cô chỉ là người đi ngang qua, ba mẹ cô cũng đã nói công ty không có phần của cô, hy sinh lớn như vậy, không cần thiết a!"

Du Khả Dương thấy mấy người bạn nhỏ quan tâm mình như vậy, có chút cảm động, không cần biết quan hệ trước kia thế nào, kể từ khi thành một xã đoàn, tình cảm giống như mặt trời ban trưa. Vì vậy cũng không làm kiêu, suy nghĩ một chút nói: "Hiện tại đã để cho tôi kết thân, dĩ nhiên trong lòng tôi không vui, tôi còn trẻ như vậy, còn không có tốt nghiệp đại học, cũng chưa nghiêm chỉnh nói yêu đương qua, lại để cho tôi và một người xa lạ lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết lui tới, cái này với ép mua buộc bán khác nhau ở chỗ nào, tôi cũng không phải là củ cải trắng!" Còn nói: "Cho dù tôi hưởng thụ cuộc sống ưu việt cha mẹ cấp cho, nhưng từ nhỏ tôi chính là đứa bé của bọn họ, không phải là tôi có thể lựa chọn, tương lai tôi khẳng định hiếu kính với bọn họ, nhưng để cho tôi cứ như vậy kết thân với một người đàn ông, tôi không cam lòng!"

Thật ra thì xã hội bây giờ tiến bộ rất nhanh, trường bồi dục đều tương đối sáng suốt, ép buộc đứa bé, nhất là tình huống trong nhà khi không lập đám hỏi trên đỉnh đầu đứa bé cũng không nhiều. Như trong nhà mấy người bọn họ, cha mẹ Du Khả Dương cũng chính là bông hoa lạ, toàn bộ ba đứa con đều yêu cầu lợi ích tối đa khi kết thân. Những nhà khác thì vẫn là lấy ý nguyện của đứa bé làm chủ, chỉ cần đối tượng kết hôn tương lai không phải quá thái quá, không nói môn đăng hộ đối, ít nhất cũng nên là gia thế trong sạch, dòng dõi thư hương, hai bên gia đình không cần chênh lệch quá nhiều, cơ bản thì trường bồi trong nhà cũng sẽ không phản đối.

"Chuyện cô không hài lòng này ba mẹ cô biết không?" Đào Bản to con hỏi.

Du Khả Dương nói biết: "Người như ba mẹ tôi vậy không nói lý, thêm anh chị của tôi nữa, tổng cộng là năm người nhà chúng tôi, bốn đối phó với một người là tôi, tôi cũng vậy không có cách a!" Nói đến cái này cô ấy lại trải qua thật khó khăn, trong nhà cha mẹ người bạn nhỏ nhà khác đều là lấy thương đứa bé làm chủ, ngay cả Hề Hi có một mẹ ghê như vậy, cũng là hưởng hết yêu thương, chỉ có cô ấy, giống như một đứa bé nhặt được vậy, tình thân đạm bạc, làm lòng người băng giá.

Hề Hi sờ sờ đầu Du Khả Dương: "Ngoan a, cô đã không muốn, vậy chúng ta nghĩ biện pháp khuấy đảo by Thanh Hưng chuyện này lên còn không được sao! Ba mẹ cô bên kia nói không thông, chúng ta tìm Triệu Giang đó nha, Gia Gia, bạn bè của anh nhiều, trước tiên anh hãy hỏi thăm số điện thoại của Triệu Giang, chúng ta nói chuyện với anh ta một chút."

Này giống như tiết mục hay chiếu trên TV, Trình Hạo nói: "Chúng ta như vậy có phải quá ngây thơ hay không? Coi như không có Triệu Giang, phía sau còn sẽ có Lý Giang, Vương Giang nha, lại nói bọn họ là kết thân, lấy ích lợi làm chủ, tôi tìm Triệu Giang nói ra yêu cầu, người ta cầu chính là lợi ích chứ không phải người, cô có thể làm gì?"

"Nếu anh ta là đàn ông, sẽ không liều chết dây dưa, không sợ tương lai Dương Dương làm vợ anh ta sẽ ngoại tình a!" Gấu nhỏ mới vừa nói xong, đã bị Du Khả Dương đánh: "Nhân phẩm của tôi không có tệ như vậy!"

Hề Hi tội nghiệp ôm đầu rầm rì: "Cái này cũng không phải là so nhân phẩm, phạm là đám hỏi, cô xem xem được mấy đôi có thể sống đến già? Có người đàn ông nào không ở bên ngoài bao nuôi tiểu tam tiểu tứ? Cũng lúc anh ta đi ra ngoài bao gái, cô cũng phải đi tìm mặt trắng nhỏ như vậy mới không thua thiệt!"

"Tôi đi a! Hề Hi, tam quan của cái người này có chút vận vẹo a!" Từ Trạch chất lưỡi hất hà.

"Vặn vẹo cái rắm!" Hề Hi chống nạnh tròn mắt: "Vốn là như vậy, tương lai nếu người đàn ông của tôi đi ra ngoài tìm tiểu tam, tôi lập tức đi bao mặt trắng nhỏ! Đến lúc đó xem một chút người nào mất thể diện!"

Thẩm Gia vỗ vỗ vai gấu nhỏ, dụ dỗ cô: "Ngoan a, tương lai nếu người đàn ông của cô có lỗi với cô, anh trai giúp cô hả giận, cô không học đả thương địch thủ 1000 tổn hại tám trăm hàaa..."

Hề Hi trả lại cái liếc mắt, Tần Lạc Lạc cho gấu nhỏ một cái ôm, cười hi hi nói: "Tôi cảm thấy được lời này của bảo bối rất đúng, tại sao chỉ có đàn ông có

thể đi chơi, phụ nữ lại phải làm phụ nữ luống tuổi có chồng a! Dương Dương, cô xem một chút, nếu về sau không trốn thoát được ma chướng của ba mẹ cô, chỉ cần người đàn ông kia đi ra ngoài tìm phụ nữ, cô cũng đừng khách khí, ai sợ ai a, tôi thì phải tự nhiên một chút! Không thể sống mà phải uất ức như vậy!"

Đào Bản thúc cùi chỏ vào Từ Trạch, nhỏ giọng nói: "Về sau cậu cẩn thận a."

Từ Trạch tức giận đẩy cậu ta một cái: "Không cần cậu nhiều lời vô ích!"

Cuối cùng vẫn là Trình Hạo kéo chủ đề trở lại: "Du Khả Dương này, tôi cảm thấy được ngày mai trước hết vẫn để cho cô và cái Triệu Giang đó gặp mặt thì tốt hơn, gặp mặt xong cũng không phải là lập tức thành hôn, ngộ nhờ đối phương tương đối khá nói chuyện đây? Chủ yếu vẫn là phải quan sát trước, xem nhân phẩm một chút, nếu như nhân phẩm tốt, đến lúc đó nếu Du Khả Dương không muốn, chúng ta cũng có thể cùng người ta bí mật thương lượng một chút, người khác cũng là thiên chi kiêu tử, dây dưa không ngót không phải là cô không cưới vậy cũng không thể nào. Chuyện như vậy tốt nhất có thể hòa bình giải quyết, đừng kết thành kẻ thù."

"Trình Hạo cậu nói rất đúng a, mấy người chúng tôi chỉ có cậu đầu óc linh hoạt!" Đào Bản vỗ vai anh em tán dương.

Từ Trạch có chút không vui: "Gặp cái rắm a, trực tiếp gọi một cú điện thoại qua hù dọa thằng nhóc kia một cái không được sao!"

"Tôi cảm thấy lời nói của Trình Hạo rất có đạo lý." Hề Hi nói: "Chúng ta tiên lễ hậu binh, dù sao không để cho Dương Dương thua thiệt!"

Buổi chiều Hề Hi tới bệnh viện tìm Hạng Việt, gần đây Hạng Việt vừa mới bắt đầu công việc, cũng không bận. Hai người tới phòng làm việc thương lượng trước ngày mai sắp xếp mấy đứa bé kia thế nào, sau đó gấu nhỏ hỏi anh: "Anh có biết con trai Triệu Đại Trụ Triệu Giang của tập đoàn Nam Sơn hay không?" Cô cảm thấy Hạng Việt kiến thức rộng rãi hơn cô, nếu như anh biết Triệu Giang, đến lúc đó chuyện Du Khả Dương này càng dễ xử lý rồi.

Hạng Việt nhú mày: "Triệu Giang? Không biết."

Nếu không biết, cũng không còn gì để nói, Hề Hi cũng không mất hứng, vốn là tùy tiện hỏi một chút, vậy mà Hạng Việt lại tiếp tục nói: "Có phải em muốn hỏi chuyện đám cưới của tập đoàn Nam Sơn và nhà họ Du hay không?"

"Chuyện như vậy làm sao anh biết?!" Hề Hi tròn to mắt cảm thấy rất ngạc nhiên, dù sao cô cũng là buổi sáng hôm nay mới nghe bạn thân nói chuyện đám cưới được không!

Nước sôi rồi, Hạng Việt đứng lên đi pha trà, trong miệng giải thích với cô: "Chuyện này nhà họ Du cũng không giữ bí mật, mấy ngày nữa truyền ra thì có thể mọi người đều biết."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Edit: Thanh Hưng

Hề Hi không ngờ nhà họ Du làm việc sẽ tuyệt tình như vậy: "Chuyện đám cưới bất tự cũng chưa xem đâu làm sao lại có thể truyền ra ngoài?!" Này vạn nhất nếu là không được, danh tiếng của Du Khả Dương sẽ càng tồi.

Cô không thể lý giải suy nghĩ của người nhà họ Du, chỉ cảm thấy hoang đường. Hạng Việt pha trà xong bưng cái ly tới để trước mặt cô, dịu dàng nói: "Vậy em có biết tin tức này thả ra ngoài có thể giúp lqđ nhà họ Du lấy được bao nhiêu chỗ tốt hay không?" Anh vỗ vỗ đầu nhỏ của cô: "Em không phải người làm ăn, không hiểu quy tắc bên trong, đối với chuyện này nhà họ Du là một vốn bốn lời, coi như tương lai không kết thân với Triệu gia, nhiều lắm cũng chỉ là danh dự bị hồng, thực tế chỗ tốt cũng đã tới tay, không thua thiệt."

"Sao lại không thua thiệt a! Dương Dương sẽ bị người khác chế giễu!"

Bởi vì hồi cấp ba Du Khả Dương tương đối phản nghịch, từng dính vào xã hội đen, vốn danh tiếng đã không tốt, lần này nếu như gây chuyện cười nữa, thật sự là mất hết mặt mũi, về sau ở trong hội còn đặt chân thế nào?!

Hạng Việt kéo ngăn kéo, cầm túi kẹo ra: "Toffee, có ăn không?" Hề Hi vừa chế giễu anh, cho cô là đứa bé mà dụ dỗ à! Vừa không nhìn được hấp dẫn, gật đầu nói ăn, anh đưa túi kẹo tới, sau đó nói: "Em cũng không cần nghĩ quá phức tạp, nếu nhà họ Du dám thả tin tức ra, chuyện đám cưới này cũng đã tám chín phần là vấn đề đã đóng thuyền rồi."

"Không phải a." Hề Hi lật giấy ny lon ra, nhét kẹo vào miệng, nói với anh: "Dương Dương không muốn bị cha mẹ chủ trương tiệc cưới, cô ấy muốn phá bỏ gông xiềng phong kiến trói buộc, theo đuổi tự do của mình, tìm kiếm tình yêu đích thực!"

Lời này cũng quá lớn rồi, còn gông xiềng, còn trói buộc, Hạng Việt buồn cười: "Vậy là em không hy vọng chuyện này có thể thành?"

"Không phải là em không hy vọng, là bản thân Dương Dương không vui."

Hạng Việt nhắc nhở nói: "Chuyện này nếu không thành, danh tiếng bạn bè của em bị ảnh hưởng rồi."

"Em biết a, chính là không thể vì mặt mũi lại góp cả đời mình vào đi," Hề Hi bủ bủ môi, "Ba mẹ Du Khả Dương quá máu lạnh rồi, hiện tại cũng thời đại gì rồi, còn tự chủ tiệc cưới, Dương Dương năm nay mới 20! Tương lai nếu là có người dám đề cho em kết thân cái gì, nhất định em phải khiến người nọ trả giá thật lớn!"

Hạng Việt cảm thấy hứng thú hỏi: "Em muốn người ta trả giá thật lớn thế nào?"

Cô nhe răng trợn mắt: "Muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong!"

Cô nhóc này hình dáng hung tàn làm cho người ta buồn cười, Hạng Việt dịu dàng nói: "Yên tâm đi, anh em có thể bảo vệ em, chúng ta cũng sẽ không đối với em không quan không hỏi." Gấu nhỏ rất có duyên với trường bối, không nói ba mẹ anh chị trong nhà anh, cũng không thiếu các chú các bác nhà trường bối khác thật lòng thương yêu cô. Cho nên Hề Hi chắc chắn sẽ không đi tới bước đường của Du Khả Dương này, giống người không giống mạng, đây chính là ví dụ thực tế.

Hề Hi nhú nhú lỗ mũi, làm mặt quỷ, vui mừng trở lại: "Dĩ nhiên anh em có thể bảo vệ em! Anh cũng không tởi á.... Mẹ Cát, bác Hạng, Hạng Trác còn có chị Hạng Đình đều thương em!" Cô liệt kê tạt cả người trong nhà bọn họ có thể làm chủ cho cô, một người cũng không sót. Cho dù biết gấu nhỏ có vẻ nịnh hót, chỉ là Hạng Việt vẫn bị chọc vui, cười nói: "Vậy thì thật tốt, hôm nay em theo anh trở về ăn cơm, mẹ anh nhắc em mấy ngày rồi."

Hề Hi nói được: "Em cũng vậy rất nhớ mẹ Cát." Cô nhìn đồng hồ: "Năm giờ, anh tan việc chưa?"

"Không đi thăm Hạ Y một chút?" Hạng Việt hỏi.

"Không đi, chị của anh ta, còn có cô cô, em gái đều ở đó, còn lâu em mới đi!"

Nhà lớn của nhà họ Hạng ở thành Nam, bắt đầu với căn nhà tự xây của nhà họ Hề, nơi này là khu dân cư hạng sang, người ở nơi này không giàu cũng quý. So với tự mình rào đất xây nhà, Hề Hi rất ưa thích hình thức khu dân cư này của nhà họ Hạng, cô cảm thấy ở nơi này còn có hương duy nhất tại lễ quý đôn vị tình người, cho dù nhà lớn của nhà họ Hề kia xinh đẹp, hào hoa, diện tích lại rộng hơn, nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy vô vị, không có cảm giác an toàn. Cho nên sau khi chuyển ra, cô và anh trai đều ở nhà trọ, nhà cửa nhỏ, rất thực tế.

Trước đó Cát Phương Hoa đã nhận được điện thoại của con trai, biết Hề Hi muốn tới nhà ăn cơm, cao hứng không thôi. Hạng Việt vừa lái xe vào trong sân, Cát Phương Hoa đã ra đón, Hề Hi cởi dây nịt an toàn ra, không kịp chờ đợi xuống xe, ba bước thành hai nhảy qua ôm cánh tay Cát Phương Hoa: "Mẹ Cát, mẹ nhớ con không?"

"Con nhóc không có lương tâm này, đã bao lâu không có tới thăm mẹ rồi!" Cát Phương Hoa cổ làm vể tức giận nghiêm mặt. Hề Hi cũng không sợ, cười ha hả bắt đầu lời ngon tiếng ngọt: "Cho dù con không tới, nhưng lòng của con luôn ở chung một chỗ với mẹ nha! Nhìn đi, mấy ngày con không có tới thăm mẹ, nhớ mẹ đến nỗi người cũng gầy!" Cô phồng khuôn mặt nhỏ nhắn trong trắng lộ hồng để cho người ta nhìn, độ dày da mặt có thể thấy rất rõ ràng. Hạng Việt khóa cửa xe lại đi tới, giơ tay lên kí cô một cái: "Mặt em tròn như vậy còn để cho người ta nhìn?"

"Em rõ ràng là mặt trái xoan!" Hề Hi hung ác trừng anh, chẳng qua là gương mặt con nít, mắt sáng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn cong lên, thật sự không có khí thế gì. Vui vẻ ở trên mặt Hạng Việt càng đậm, túm tóc đuôi ngựa thật thật cao của cô, nói với mẹ anh: "Mẹ đừng để ý tới cô ấy, con thấy còn mập hơn mấy ngày trước một chút."

"Anh có làm hay không! Sáu bảy ngày mà anh có thể nhìn ra em ăn mập?!"

"Anh là bác sĩ." Bày tỏ rất nhạy cảm với cấu tạo thân thể con người.

"Bác sĩ rất giỏi a!" Hề Hi quệt mồ hôi mắt hứng, ôm Cát Phương Hoa làm nũng: "Mẹ Cát, mẹ xem anh ấy ức hiếp con!"

Cát Phương Hoa như có điều suy nghĩ nhìn con trai một cái, cười cười, che chở Hề Hi trách mắng Hạng Việt mấy câu, làm cho Hề Hi đắc ý, cảm giác thật cao nhìn Hạng Việt, hà hề không thôi, một bộ dạng tiểu nhân đắc chí, làm cho người ta vừa bức mình vừa buồn cười, tay Hạng Việt cũng không tự giác néo mặt cô một cái, mang theo ý vị thân mật nhiệt tình.

Cơm tối bởi vì có gấu nhỏ Hề Hi ở đây mà trên bàn ăn nhà họ Hạng tương đối náo nhiệt. Tuy chỉ có ba người bọn họ ăn cơm, nhưng mà một chút cũng không lạnh lẽo. Hề Hi dụ dỗ người rất có bài bản, chọc cho Cát Phương Hoa vui vẻ, nhiệt tình gấp thức ăn vào trong chén đĩa của cô, còn giúp bóc tôm, ân cần hơn so với con trai nhiều, thấy gấu nhỏ thỉnh thoảng hà hề nhìn tới đây một cái, tựa như điều võ dương oai, Hạng Việt cười một tiếng, ngay cả con sứa không thích ăn nhất đều không khó ăn như vậy nữa.

Chín giờ sáng hôm sau, bảy người Hề Hi tập trung ở bãi đậu xe bệnh viện, chờ tiểu Ba lái xe đưa đứa bé tới.

Tần Lạc Lạc dựa vào xe của mình cùng mấy người bạn nhỏ đứng thành một vòng, cô ấy nhìn đồng hồ, sâu kín nói: "Cũng không biết hôm nay Dương Dương có thuận lợi hay không."

"Không cần biết thuận hay không thuận, đến lúc đó chúng ta chặn thẳng nhóc họ Triệu kia lại đánh cho một trận, bảo đảm cha mẹ hắn ta cũng không nhận ra, xem hắn có nghe lời hay không!" Từ Trạch vén tay áo lên lộ ra cánh tay nhỏ tựa như con gái, gương mặt anh dũng.

Hề Hi liếc mắt: "Chỉ dựa vào vóc người này của anh còn dám chặn người? Đừng có đùa, đến lúc đó còn không biết người nào đánh người nào đâu."

Bị coi thường, Từ Trạch giận: "Hắc, con nhóc này, cô là phe đó sao?"

Hề Hi cảm thấy người bạn nhỏ này tương đối ngây thơ, không để ý tới cậu ta, nhìn những người khác nói: "Đối với chuyện đám hỏi, tôi nghe nói nhà họ Du và nhà họ Triệu muốn thả ra tiếng gió, nói có mắt có mũi, nếu như chuyện của Dương Dương cứ như vậy không thành, chắc phải ồn ào thành chuyện cười lớn."

"Không phải chứ? Thật là quá tàn nhẫn!" Mấy người Đào Bản bày tỏ khiếp sợ, Đồng Dao còn ngây ngốc hỏi: "Là ai thả tiếng gió?"

Tần Lạc Lạc cười lạnh: "Còn có thể là ai! Nhất định là người nhà họ Du!"

"Nhưng này ngộ nhỡ..... Thua thiệt không phải đáng gá sao?" Đồng Dao lúng túng, cảm giác không thể tin được. Trình Hạo nói: "Đoạn thời gian trước tôi nghe cha và anh trai nói, năm nay nhà họ Du giống lqđ như sẽ có động tác lớn, kết thân với nhà họ Triệu..... Có thể liên quan tới chuyện như vậy hay không? Địa vị của nhà họ Triệu ở trong tập đoàn Nam Sơn hết sức quan trọng, đến lúc đó coi như hôn sự của Du Khả Dương và Triệu Giang không thành, mặt ngoài nhìn là đáng gá tương đối mất thể diện, nhưng nếu như nhìn từ phương diện khác, người thua thiệt không nhất định thật thua thiệt. Chúng ta ở trong cái vòng này, mặt mũi tất nhiên quan trọng, nhưng người nào cũng không ngu xuẩn, tôi không tin nhà họ Du sẽ bắt cần dễ dàng công bố chuyện hôn sự khi chưa nắm chắc ra ngoài như vậy, ở đây nhất định là có nguyên nhân khác."

Cậu ta phân tích đạo lý rõ ràng, Hề Hi cảm thấy không sai biệt lắm so với ngày hôm qua Hạng Việt nói, găt đầu phụ họa: "Tóm lại lần này mặc kệ có được hay không, Dương Dương đều phải gánh chịu hậu quả, cô ấy bị cha mẹ lừa thăm rồi."

Tâm tình mấy người Tần Lạc Lạc có chút nặng nề, cho dù ở trong nhà bọn họ đều không phải là được yêu thương nhất, nhưng trường bối là thật tâm thương yêu, cuộc sống ưu việt, nói toạc ra là bữa bãi, không có bất kỳ áp lực gì. Giống như Du Khả Dương như vậy, thật rất ít thấy. Tình tiết cầu huyết trong phim truyền hình thật ra thì trong hiện thực cũng không nhiều, đa số cha mẹ và cha mẹ của gia đình bình thường không khác nhau gì cả, đều là sáng suốt thương yêu đứa bé, coi như hôn nhân của cha mẹ bất hòa, có gia đình là mâu thuẫn, cũng sẽ không đi hãm hại đứa bé. Chuyện như của Du Khả Dương chỉ có thể quy tội vận khí không tốt, gặp phải gia đình có cha mẹ như vậy.

Người là ở chung giống như động vật, rồi lại phân vòng bất đồng, trong mỗi vòng đều có nguyên tắc khác nhau. Giống như Hề Hi bọn họ là vòng thượng lưu, danh tiếng cũng rất quan trọng, người có tiền cũng sĩ diện, không phải nói người có tiền thì đặc biệt hư vinh, mà là anh ở trong vòng tròn này sẽ phải tuân thủ trong quy tắc này, danh tiếng tốt và danh tiếng không tốt sẽ bị đối xử không giống nhau. Cùng là cạnh tranh buôn bán, khách hàng sẽ chọn đồng bạn danh tiếng tốt mà hợp tác chứ không làm ăn với người có tiếng xấu, dù là người bình thường kết giao bạn bè, ai nguyện ý làm bạn với người có tiếng xấu đây mình?

Danh tiếng xấu sẽ ảnh hưởng tới mọi phương diện trong cuộc sống, Du Khả Dương đối với chuyện này, hoặc là cô ấy thỏa hiệp nghe theo cha mẹ sắp xếp ngoan ngoãn kết thân làm con rồi, hoặc là phản kháng, kết quả sau phản kháng cũng không phải thật tốt, vốn thanh danh của by Thanh Hưng cô ấy cũng không quá tốt, một lần nữa, đương nhiên có thể hoá vô đơn chí. Trừ phi tương lai không gia nhập vào trong vòng tròn ở nơi này, nếu không thật sự là gánh nặng nặng nề.

"Ai nha, mất thể diện thì mất thể diện, các người cũng đừng cảm thấy chuyện như vậy là quá tệ!" Từ Trạch xua tay, gương mặt không nhin được: "Đại Bạch Dương cũng không phải là bông cải, để cho người ta cười nhạo mấy câu thì sao, dù sao cũng tốt hơn một tên ranh con tựa như cộc gỗ cha mẹ nói cái gì chính là cái đó chứ? Dù là cha mẹ cũng không có quyền lợi tước đoạt tự do của cô ấy a! Cùng lắm thì về sau tôi nuôi cô ấy, có cái gì mà không được! Những người đó thích cười nhạo thì cười nhạo, không quan trọng, lại cũng không có người để ý! Chỉ cần chúng ta không xa không rời cô ấy là được không phải sao?"

Thẩm Gia vỗ vỗ vai cậu ta: "Chuyện không đơn giản như cậu suy nghĩ đâu, miệng đòi đáng sợ, không phải vài ba lời của chúng ta là có thể giải quyết."

"Chính là a, cứ coi như cậu nuôi cô ấy, quan hệ của cậu và cô ấy thế nào?" Tần Lạc Lạc liếc mắt: "Chính cậu vẫn còn là sâu gạo dựa vào ba mẹ nuôi!"

Từ Trạch có chút xấu hổ, gương mặt thanh tú sung huyết đỏ bừng, Hề Hi sợ bọn họ cãi vã, vội vàng nói: "Chuyện này chúng ta ở đây nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, vẫn là xem Dương Dương lựa chọn thế nào đi! Dù sao mặc kệ như thế nào, tôi đều đứng về phía cô ấy!"

Hạng Việt kết thúc mọi việc đi tới, thì gọi điện thoại cho Hề Hi, biết được cô đã đến, đang ở bãi đậu xe, lại nói: "Em dẫn các bạn đến phòng làm việc của anh chờ đi, hôm nay bên ngoài gió cũng không nhỏ."

Thời điểm mùa xuân, Vũ Lăng cát bụi tung bay, sức gió rất lớn, thật ra thì Hề Hi thích mùa hè và mùa đông hơn. Cô cúp điện thoại, hỏi mấy người bạn nhỏ có đi vào bên trong bệnh viện chờ hay không, Thẩm Gia nói đi, những người khác cũng đi theo tán thành.

Phòng làm việc Hạng Việt ở lầu ba, trong phòng không đủ ghế sa lon, nhiều nhất có thể ngồi sáu người, cái này còn tính cả tay vịn hai bên. Hề Hi ngồi vào ghế Hạng Việt đưa tới, trợ thủ Tiểu Giang giúp bọn họ pha trà uống..., cũng nhắc nhở Hạng Việt: "Bác sĩ Hạng, bệnh nhân giường số bảy đã tỉnh rồi." Hạng Việt nhìn đồng hồ, giao phó với Hề Hi: "Trước tiên các em cứ chờ ở nơi này, anh đi thăm bệnh nhân, lập tức trở lại, nếu đứa bé đến trước tiên có thể đưa đến đây."

Đứa bé ở viện mổ cô là hơn mười giờ gần mười một giờ sẽ đến, lúc trước viện trưởng Triệu đã gọi điện thoại giải thích nói trong viện xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, buổi sáng ở trước cửa nhặt mấy đứa bé, giầy vò một phen, chậm trễ việc lên đường. Hơn nữa đường lại xa, cũng không đến sớm được.

Chờ Thẩm Gia và Tần Lạc Lạc dẫn mấy đứa bé và viện trưởng viện mổ cô tới phòng làm việc của Hạng Việt, Hạng Việt cũng đã trở lại. Mấy đứa bé

Đồng Đồng đều rất quen thuộc với mấy lqđ người Đào Bản, biết tới bệnh viện là chữa bệnh cho bọn họ, đều rất cao hứng tích cực, khi anh đi vào, Hề Hi đang ôm Nha Nha nói chuyện treu chọc cô bé, ở trên mặt tràn ngập vui vẻ về, rất có sức cuốn hút, ít nhất là Hạng Việt không nhịn được cười.

Tổng cộng bảy đứa bé, Nha Nha là bệnh tim, mấy bé khác đều là sút môi. Một viện phúc lợi, hơn sáu mươi đứa bé, trong đó lại có sáu bé sút môi, tương đương với chiếm một phần mười tổng số người, mấy chữ này rất khó làm cho người ta vui vẻ.

Trước đó Hạng Việt đã sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, vào lúc này cứ từng bước mà làm. Gọi tới hai phụ tá, để cho bọn họ đi trước thương lượng sau đó mới dẫn theo mấy đứa bé đi làm kiểm tra, viện trưởng viện mồ côi cũng đi theo, mỗi người Hề Hi cũng chia ra chăm sóc một đứa bé.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Edit: Thanh Hưng

Kết quả kiểm tra thân thể của mấy đứa bé vẫn tạm được, trừ có chút không đầy đủ dinh dưỡng ngược lại không có chứng bệnh khác. Sau khi thương lượng với bác sĩ Trương – bác sĩ chính của khoa răng hàm mặt, xác định mấy đứa bé sút môi Đồng Đồng có thể tiến hành phẫu thuật chữa trị, vấn đề không lớn, bác sĩ Trương còn nói tuổi đứa bé còn nhỏ, phục hồi nhanh, tương lai sau khi lớn lên cũng không lưu lại nhiều dấu vết.

Chỉ là phẫu thuật sút môi không phải phẫu thuật một lần, sau đó còn cần mấy lần tu bổ cái gì, điểm này tương đối phiền toái, cũng may không có gì nguy hiểm.

So ra tình huống của Nha Nha lại có chút nguy hiểm. Cô bé là bệnh tim bẩm sinh dạng khiếm khuyết ở van tim, theo lời bác sĩ Đặng - bác sĩ chính ngoại khoa tim nói, chính là đứa bé phải sớm sắp xếp phẫu thuật, cấp bách.

Hề Hi nghe xong nửa buổi thiên thư, cái gì hai nếp gấp, ba nếp gấp, van động mạch phổi linh tinh, một cái cũng không hiểu, mãi đến lúc nói đến phẫu thuật mới không chịu đựng được nữa hỏi: "Tỷ lệ phẫu thuật thành công là bao nhiêu? Có nguy hiểm hay không?" Cát đứt người khác nói chuyện có chút không lễ phép, huống chi bác sĩ Đặng là một bác sĩ lớn tuổi, xem ra đức cao lqđ vọng trọng, biểu hiện của Hạng Việt đối với ông ấy là vô cùng tôn kính lễ độ, Hề Hi nói xong le lưỡi một cái, có chút xin lỗi nhìn về phía Hạng Việt, Hạng Việt cười cười xong, cũng không thêm để ý, bác sĩ Đặng cũng sẽ không vì một chút chuyện nhỏ này mà bất mãn, ông ấy trầm ngâm chốc lát, trả lời: "Tỷ lệ thành công là 70%, bình thường thời gian phẫu thuật tốt nhất là 3 đến 5 tuổi, chỉ là Nha Nha đã không thể đợi thêm nữa, trái tim của cô bé đã xuất hiện triệu chứng suy kiệt, trễ nữa hậu quả có thể không nói được rồi. Về phần nguy hiểm....." Bác sĩ Đặng lắc đầu: "Bất kỳ phẫu thuật nào cũng tồn tại nguy hiểm, tôi không thể bảo đảm an toàn tuyệt đối, chỉ có thể nói cố gắng hết sức."

Phẫu thuật có nguy hiểm là thông thường, triệu chứng suy kiệt..... Cho dù là không theo y học nhưng Hề Hi cũng biết, cái này là ý gì, sắc mặt cô trắng bệch, nhìn qua giống như là bị giết mình. Bác sĩ Đặng cho là cô gái nhỏ nhất gan, trấn an cười cười với cô: "Các người đưa tới kịp thời, tỷ lệ phẫu thuật thành công không tính là thấp, so với đứa bé khác, tình huống của Nha Nha còn không phải là quá tệ, vẫn có hy vọng kháng phục rất lớn. Sau này thì không thể khỏe mạnh giống như đứa trẻ bình thường, nhưng hằng ngày chú ý một chút, sống lâu trăm tuổi khẳng định không thành vấn đề."

Coi như ông ấy nói như vậy, tâm tình Hề Hi vẫn còn có chút nặng nề, Hạng Việt đã nhìn ra, trước tiên tạm biệt bác sĩ Đặng, để viện trưởng Triệu ôm Nha Nha đi theo y tá tới phòng bệnh, anh lôi kéo cô tay của cô về phòng làm việc trước. Đóng cửa lại, Hạng Việt bảo Hề Hi ngồi trên ghế sofa, dịu dàng nói: "Tình huống của Nha Nha không hồng бет như em nghĩ, bác sĩ Đặng chỉ là làm phòng đoán cần thận, ông ấy nói nắm chắc bảy phần, thật ra thì tỷ lệ thành công có thể đạt tới tám phần, thậm chí là chín phần. Trước đây bệnh tim không có kinh khủng như vậy, người bình thường chưa hiểu rõ, cho nên thường thường nói sai."

Nói xong thấy sắc mặt cô vẫn là không tốt, Hạng Việt suy nghĩ, thử hỏi: "Là bởi vì bác sĩ Đặng nhắc tới trái tim suy kiệt?" Mắt to của Hề Hi nhanh chóng chột lóe lên hai cái, anh biết đây chính là nguyên nhân, tạm dừng chốc lát, lại hỏi: "Em cảm thấy tự trách? Bởi vì không có sớm đưa cô bé đi chạy chữa?"

Cuối cùng Hề Hi cũng gạt đầu, cô buồn buồn nói: "Nếu như theo kế hoạch của em, vốn định sang năm nữa mới làm chủ đưa Nha Nha đi chữa bệnh, bởi vì em cảm thấy tuổi Nha Nha vẫn còn by Thanh Hưng rất nhỏ, cho dù bình thường thân thể có chút yếu nhưng là không có biến chứng bệnh đặc biệt gì, chỉ cần cẩn thận chăm sóc là tốt rồi, hơn nữa lúc kiểm tra sức khỏe cũng không nói tình huống cô bé tệ như vậy." Cô ngẩng đầu nhìn anh, mắt to long lanh, có chút như đưa đám: "Nếu như mà em thật sự làm theo kế hoạch của mình, vậy vạn nhất trong lúc đó xảy ra chuyện gì, em chắc sẽ tự trách đến chết."

Trừ đứa bé của viện phúc lợi Thái Dương, bọn họ còn đồng thời giúp đỡ thêm ba viện phúc lợi, lại thêm hai viện dưỡng lão nữa. Người cần tiền cứu mạng gấp quá nhiều, mỗi tháng kiếm ra 10 - 20 vạn, nghe rất nhiều, nhưng sau khi phân chia thì thật sự có chút như muối bỏ biển. Không làm từ thiện không biết, nước bên trong sâu như vậy, tiền thiếu nhiều như vậy.

Lại nói chuyện này cũng không trách cô được, nhưng chỉ là không nhịn được sẽ tự trách sau đó sợ hãi, nếu như Nha Nha thật sự xảy ra chuyện, nhất định cô sẽ khó chối tội này.

Hạng Việt không ngờ Hề Hi nhạy cảm như vậy, có chút kinh ngạc, lại cảm thấy đáng yêu, đưa tay vuốt xuôi sống mũi rất thanh tú của cô, khuyên nhủ:

"Mấy ngày trước anh đã nói với em, làm từ thiện phải lượng sức mà làm. Làm chuyện tốt không sai, nhưng những đứa bé này không phải là trách nhiệm của em, nên vì bọn họ phụ trách là cha mẹ đã vứt bỏ bọn họ. Hề Hi, không cần lẫn lộn đầu đuôi, lỗi cả mình vào, không người nào có thể làm chữa cứu thế được, em có thể có phần tâm này, hơn nữa biến thành hành động, đã mạnh hơn rất nhiều người rồi, ít nhất lợi hại hơn anh, anh rất bội phục em."

"Bội phục em? Anh?" Hề Hi mở mắt thật to, một bộ "đừng có nói đùa", hiển nhiên không tin "lời ngon tiếng ngọt" của anh.

Hạng Việt cười: "Em nên tự hào vì mình, đừng không tự tin như vậy."

"Em cảm thấy được trong mắt anh em như đứa ngốc, làm những chuyện này cũng rất ngốc, còn không biết tự lượng sức mình."

"Sao em lại nghĩ như vậy?" Anh kinh ngạc: "Nhân phẩm của anh không bết bát như thế, trên thực tế, anh rất tôn trọng em.. Em làm cho anh cảm thấy kiêu ngạo." Ở cái tuổi này của bọn anh, không phải ai cũng có thể hạ quyết tâm chuyên chú làm từ thiện. Sự nghiệp từ thiện nghe rất cao cấp, nhưng hiện thực lại rất tàn khốc, không có nhiều người có thể vẫn dốc hết sức lực dưới tình huống không hề có lợi ích này, những người được gọi là nhà từ thiện, thương nhân giàu có ai không phải mượn cái danh từ thiện này để tăng hình tượng tăng nhân phẩm, dùng cái này lấy được ích lợi lớn hơn? Không nói người khác, chỉ nhà họ Hạng bọn họ hàng năm cũng đã quên không ít tiền từ thiện, nhưng cái này là có mục đích buôn bán, phải có giá trị hồi báo, không có lợi ai làm? Ít nhất nhà bọn họ cũng sẽ không làm cái này.

Cũng bởi vì như thế, anh mới thật bội phục mấy người Hề Hi, bọn họ có lẽ trẻ tuổi kích động, có lẽ còn có chút ngây thơ trẻ người non dạ, nhưng cái phân tích cực này thì không ai có thể phủ nhận được.

Bình thường Hề Hi cũng được không ít người khen, nhất là từ lúc bắt đầu làm từ thiện tới nay, nghe được quá nhiều khích lệ, nhưng hôm nay, vào giờ phút này, khen ngợi của Hạng Việt lại làm cho cô cảm thấy có chút đỏ mặt, trên thực tế mặt của cô quả thật đỏ, giống như anh đào chín tới, cực đẹp.

"Khụ." Cô thanh thanh cổ họng: "Thì ra là trong lòng anh hình tượng của em lại cao lớn như vậy..." nói xong không nhận được hé miệng nở nụ cười, lộ má lúm đồng tiền ngọt ngào, "cho dù em rất vui..., chỉ là cũng không cần phải nói ra ngoài, khiêm tốn, khiêm tốn."

Hạng Việt bị chọc vui, đứng lên dùng sức xoa mấy lần ở trên đầu cô, đợi cô bắt mắt che đầu né tránh mới chậm rãi dừng tay, nhìn cặp mắt đen xinh đẹp của cô nhẹ nhàng nói: "Em là đứa bé ngoan, phải tiếp tục giữ vững"

Đứa bé..... (— —)!!

"Năm nay em 18 tuổi rồi!" Cô bắt mắt.

"18 à, thật tốt." Hạng Việt cảm thán một câu.

Mười tám tuổi vẫn là độ tuổi có thể mơ mộng, có thể không chút kiêng kỵ tiêu xài thanh xuân, tràn trề sức sống làm cho người ta hâm mộ. Trước kia thời gian Hạng Việt một mình tiếp xúc với Hề Hi không nhiều lắm, những ngày gần đây tính ra đã bao nhiêu năm trôi qua, hình duy nhất tại lễ quý đôn ảnh của cô nhóc này so với lần đầu tiên gặp mặt càng cụ thể rõ nét hơn, làm cho người ta yêu thích.

Chờ sắp xếp xong cho những đứa bé của mình, bọn Tần Lạc Lạc cũng quay lại rồi. Bây giờ đã sắp ba giờ chiều, buổi trưa chỉ ăn một chút đồ đơn giản, Đào Bản kêu đói: "Đi thôi, anh em mời khách, đi Thượng Nhã Hiền!"

"Cậu chỉ được cái khoe khoang, có tiền không bằng quyền ra ngoài, ngày mai đi viện dưỡng lão cho những ông bà già kia mua thêm một chút ăn mặc dùng còn hơn!" Tần Lạc Lạc chọc cậu ta.

Đào Bản uất ức: "Tiền này là tôi giữ lại chuẩn bị mua lễ vật cho chị tôi, mời các người ăn cơm, thiếu tiền còn không biết bù nơi nào vào!" Cậu ta sinh ra là bộ dáng cao lớn, làm bộ dáng tiêu tức phụ uất ức còn rất khôi hài, Đồng Dao nở nụ cười, mềm giọng nói: "Đừng đi Thượng Nhã Hiền, nơi đó rất đắt, chúng ta đi siêu thị mua thức ăn tự mình nấu đi, có thể ăn lâu nha!"

Thẩm Gia cảm thấy chủ ý này không tệ: "Đi chỗ tôi đi, Từ Trạch, Trình Hạo, Đào Bản ba người các cậu đi mua đồ ăn, tôi và Hề Hi bọn họ đi về trước dọn dẹp." Hiện tại cậu ta cũng chỉ ở một mình, nhà cửa lớn hơn nhà Hề Hi, ở một khu chung cư.

Tần Lạc Lạc hỏi: "Muốn đi thăm Hạ Y một chút hay không? Dù sao cũng đã tới rồi."

Hề Hi lắc đầu: "Tôi không đi, các người đi đi." Mới vừa rồi ở trong điện thoại di động cô đã hỏi Hạ Y rồi, biết chị cậu ta còn có rất nhiều thân thích đều ở chỗ đó, thật sự không muốn tự đi qua tìm phiền phức.

Cuối cùng mấy người thương lượng một chút, bày tỏ tất cả mọi người sẽ đi thăm người bạn nhỏ đáng thương một chút, bảo Hề Hi ở trong phòng làm việc chờ.

Hạng Việt đi thăm bệnh nhân xong trở lại, thấy chỉ có một mình cô ở đây, còn kinh ngạc: "Bọn họ đâu? Đi hết rồi sao?"

Hề Hi nói không phải: "Bọn họ đi thăm Hạ Y rồi, em ở đây đợi."

"Em không đi là bởi vì không muốn gặp chị của Hạ Y?"

Bởi vì cuộc nói chuyện lúc trước, bất giác Hề Hi thân thiết với Hạng Việt hơn chút, vì vậy cũng không lừa gạt anh, gật đầu nói: "Em có chút sợ Hạ Nhiễm. Lúc chị ấy nhìn em, ánh mắt đặc biệt hung ác, làm cho người ta rất khó chịu."

Nhà họ Hạng và nhà họ Hạ cũng không có quan hệ gì với nhau, chỉ là mẹ anh và mẹ Hạ Y quen biết một chút, trong ấn tượng không nhiều của Hạng Việt, Hạ Nhiễm vẫn là một người phụ nữ rất có cá tính. Nhưng nếu nói cái khác, hung ác hay không hung ác cái gì anh lại không biết rồi. Ba phen mấy bận thấy Hê Hi né tránh Hạ Nhiễm, vào lúc này không nhịn được hỏi: "Anh nghe nói đoạn thời gian trước Hạ Nhiễm bỏ cục gạch ở trước mặt em, cho nên em mới sợ cô ấy như vậy?"

Hê Hi nói không hoàn toàn là vậy, nghiêm túc giải thích với anh: "Người nào thật lòng tốt với em, người nào nghĩ một đằng nói một nẻo, em lại không ngốc, một cái đã nhìn ra. Hạ Nhiễm chính là người đặc biệt lạ nghĩ một đằng nói một nẻo, trước đó em đã biết chị ấy không thích em, chờ em thân quen với Hạ Y, thì càng chán ghét em rồi, chuyện bỏ gạch không tính, biểu diễn quyền đương tạt kỹ, chính là chị ấy cho em cảm giác không quá tốt, không hình dung ra được, dù sao vừa thấy chị ấy cũng làm trong lòng người ta phát lạnh."

Lúc này Hạng Việt mới xem như hiểu rõ, thì ra là giác quan thứ sáu của động vật nhỏ quá phá, anh cảm thấy chơi thật khá, nhưng mà vẫn là phụ họa nói: "Vậy sau này em cứ giống như hiện tại tránh một chút thôi." Không phải anh xem thường cô, bản về làm nũng dụ dỗ gấu nhỏ là lấy một địch ba, nếu phải xấn tay áo đánh nhau với người khác, nếu như thực tài thực liệu thì cô không được, thật ra thì chính là một con cạp giấy, trông khá mà không dùng được.

Nếu Hê Hi biết suy nghĩ này của anh, chắc phải tức hộc máu.

Chờ bọn Thẩm Gia từ chỗ Hạ Y quay lại, Hê Hi tạm biệt Hạng Việt, cô mới vừa rồi đã nói với anh muốn đi nhà Thẩm Gia ăn lẩu, Hạng Việt dặn dò: "Hôm nay anh phải làm thêm giờ, em ăn xong thì gọi điện thoại cho anh, anh đi đón em." Trước khi đi Hê Duy đã cố ý nhờ anh coi chừng em gái, lúc đi học không nói, lúc này không phải chính là thời điểm anh thực hiện lời hứa?

Hê Hi gật đầu, bày tỏ đã biết, phát tay tạm biệt anh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Edit: Thanh Hưng

Đoàn thể bảy người ngồi vây quanh ở trong nhà Thẩm Gia ăn lẩu, đều là người quen, cũng không cần khách khí, giành viên thịt, giành tôm, ai cũng không nhường ai, cãi nhau ầm ĩ đặc biệt náo nhiệt. Cuối cùng ăn xong toát ra một thân mồ hôi, đang uống nước, Đào Bản hỏi: "Giờ cũng sắp bảy giờ, chúng ta tiếp tục ở đây chờ tin tức của Đại Bạch Dương hay là giải tán trước?"

Trình Hạo nói thế nào cũng được, Tần Lạc Lạc cũng bày tỏ đều được, Đồng Dao nhìn bọn họ, nhỏ giọng bày tỏ: "Tôi tùy ý." Từ Trạch nói đợi chút đi, Thẩm Gia không cần lên tiếng, nơi này chính là nhà cậu ta, Hê Hi nhìn một vòng, giọng nói: "Một lát nữa Hạng Việt sẽ tới đón tôi, cái đó, mỗi ngày tám giờ tới anh tôi cũng sẽ gọi điện thoại bàn trong nhà để kiểm tra." Bày tỏ không phải cô không thích sống chung, thật sự là thân bất do kỷ.

Đối với Hê Duy cường thế, mấy lạ người Thẩm Gia vẫn tương đối rõ ràng, Tần Lạc Lạc an ủi vỗ vỗ vai của cô: "Ngoan, vậy cô đi về trước đi, chờ đến lúc có tin tức của Dương Dương tôi sẽ thông báo cho cô."

Ước định với mấy người bạn nhỏ chín giờ sáng mai tập hợp ở cửa viện dưỡng lão, Hê Hi cầm túi rồi đi trước, hiện tại trời đã tối rồi, Thẩm Gia đưa cô xuống lầu.

Lúc đi đến cửa chung cư, Thẩm Gia nhắc đến Hạ Y: "Cô bớt thời gian đi thăm cậu ta một chút, thân thích nhà bọn họ cũng không phải là ngày ngày túc trực ở nơi đó, nếu rảnh rồi hãy gửi cho cậu ta tấm ảnh chụp gì đó, tôi thấy cậu ta nằm trên giường cũng sắp nằm chán đến chết rồi!"

Hê Hi vừa gật đầu nói biết rồi, vừa nhỏ tiếng hỏi: "Anh ta có giận tôi không?" Dù sao từ khi Hạ Y nằm viện đến bây giờ, cô mới chỉ đi thăm có một lần, những người bạn nhỏ khác ít nhất đều đi thăm ba, bốn lần rồi.

Trên mặt anh Tuấn của Thẩm Gia hiện nét cười, giống như đôi đũa em gái vỗ vỗ đầu của cô, mang theo một chút cung chiều nói: "Cô đừng đoán mò, tôi cảm thấy bình thường cậu ta và cô quan hệ tốt nhất, nếu cô quan tâm cậu ta nhiều hơn, cậu ta khẳng định vui mừng."

Hê Hi nhún nhún lỗ mũi: "Tôi ngày ngày gửi tin nhắn bù đắp cho anh ta, còn không phải quan tâm anh ta à!" Lại nói chắc như đinh đóng cột: "Ai bảo chị anh ta nhìn tôi không vừa mắt, mỗi lần gặp tôi cũng âm trầm, lỗ mũi không phải lỗ mũi mất không phải mất, thật giống như tôi thiếu tiền nhà bọn họ vậy, tôi cũng không muốn bị người ta coi thường, sao phải tự đi tìm mất mặt!"

Về phần tại sao Hạ Nhiễm lại nhìn Hê Hi không vừa mắt, cậu ta mơ hồ biết một chút nguyên nhân trong đó, chẳng qu cũng vẫn là tự mình suy đoán, nói ra chính là tiếng xấu. Đừng thấy bình thường Thẩm Gia ăn mặc loè loẹt cảm giác rất tùy tiện, thật ra thì con người cậu ta rất by Thanh Hưng cẩn thận, miệng mồm rất nghiêm chỉnh, vì để tránh phiền toái không cần thiết, ấy là loại người tình nguyện để lời nát ở trong bụng cũng sẽ không nói ra. Cho nên lúc này cũng chỉ là qua loa lấy lệ nói: "Vậy cô nhân lúc chị gái của cậu ta không có ở đó thì đi thăm, tôi nghe nói gần đây nhà họ Hạ phải bận rộn cái hạng mục gì đó, đoán chừng Hạ Nhiễm cũng không có bao nhiêu thời gian đi bệnh viện đâu."

Đừng thấy bọn họ đều không đóng quân tại công ty, nhưng tin tức vẫn tương đối linh thông. Hề Hi suy nghĩ một chút nói: "Trước đây giống như tôi đã nghe anh trai nói qua, nhà họ Hạ và Hoa Tín náo loạn không vui, vị Vệ tiên sinh kia lừa nhà họ Hạ thâm rồi."

Vệ tiên sinh Vệ Gấm Huyền là một nhân vật truyền kỳ ở Vũ Lăng, chuyện tình của anh ta được rất nhiều người say sưa nhắc tới. Không đề cập tới thân thế chỉ nói đến thành tựu của anh ta. Đầu tiên là một tay sáng lập tập đoàn Bắc Lăng, trong vòng mười năm ngắn ngủi giành được vị trí số một ở Vũ Lăng, sau đó lại tự tay phá hủy Bắc Lăng, tiếp theo lấy thế như chẻ tre sáng lập Hoa Tín, lúc mọi người không kịp phản ứng đã Đông Sơn tái khởi, thành công nhảy lên ba cấp, riêng về điểm này, cũng làm người ta không dám khinh thường. Không người nào nguyện ý làm địch thủ với người sâu không lường được như vậy, nhưng kì lạ là nhà họ Hạ không tin quý quái, đập phải đinh sắt, cũng chỉ có thể tự mình ăn quả đắng.

Chuyện như vậy Thẩm Gia biết còn nhiều hơn một chút, chỉ là bởi vì quan hệ với Hạ Y, cho nên bình thường bọn họ sẽ không chủ động đi nói cái này. Ngược lại lại không có gì không thể nói với Hề Hi: "Lúc ấy muốn gây khó dễ cho Hoa Tín là bác cả của Hạ Y, nhà họ Hạ bị chút tổn thất, Hạ lão lập tức giao hạng mục mới lần này cho cha của Hạ Y phụ trách, Hạ Nhiệm là người của chi thứ hai nên chắc chắn phải tham dự. Không chỉ chị ta, ngay cả anh trai Hạ Y vốn là phụ trách hạng mục nước ngoài cũng tạm ngừng, đặc biệt bị gọi về nước làm chuyện này."

Hôm nay Hề Hi mới biết những thứ này, không khỏi có chút há hê: "Vậy bác cả của Hạ Y chắc phải tức chết."

Thẩm Gia cười: "Nhà họ Hạ là gia tộc lớn, từ dân quốc đến bây giờ, hơn một trăm năm, cây lớn rễ sâu, rắc rối phức tạp, người tranh giành tự nhiên sẽ không ít, chỉ là vậy cũng là chuyện trong nội bộ bọn họ, không liên quan đến chúng ta."

"Thật ra thì ở trong mắt đại đa số người nhà họ Hạ, như nhà chúng ta đoán chừng cũng coi là nhà giàu mới nổi chứ?" Cho nên Hạ Nhiệm mới nhìn cô không vừa mắt?

Thẩm Gia nhún vai: "Vậy theo tiêu chuẩn này, người có tiền trong chín thành ở Trung Quốc đều là nhà giàu mới nổi rồi."

Hề Hi: "..... (; một _ một)"

Tháng ba trời tối vẫn tương đối sớm, đèn đường đã sáng. Xa xa đã thấy chiếc Lamborghini phong cách của Hạng Việt. Thẩm Gia cũng nhìn thấy, ngừng chân, dịu dàng nói: "Tôi không tiễn nữa, sáng sớm ngày mai có cần tôi đi đón cô hay không?"

Hề Hi nói không cần: "Tôi nhờ tài xế lái xe đưa tôi đi!"

Hạng Việt nhìn gấu nhỏ ngồi vào ghế trước, ý bảo: "Nịt chặt dây an toàn." Hề Hi "Oh" một tiếng, ngoan ngoãn đeo dây nịt an toàn, chờ xe chạy đi, cô nhìn anh hỏi: "Anh ăn cơm chưa?"

"Còn chưa có," anh nói, "Mới vừa rồi mẹ anh gọi điện thoại cho anh, nói thím Trần làm Phật nhảy tường*, thịt viên, tôm xay, hỏi em có đi ăn hay không."

*Phật nhảy tường: một loại xúp vi cá trong ẩm thực Phúc Kiến (anh chị em muốn biết cụ thể thì tra google nhé ^_^)

"Tất nhiên phải đi rồi!" Hề Hi một chút do dự không có, Hạng Việt cười: "Không sợ anh em kiểm tra hả?" Cô hừ hừ: "Anh em đối với mẹ Cát vẫn là rất yên tâm, đợi lát nữa bảo mẹ Cát gọi điện thoại cho anh ấy." Hạng Việt liếc mắt nhìn bụng của cô: "Còn có thể ăn nữa?" Cô khoác duy nhất tại lễ quý đôn lác vô si: "Ăn lâu cũng chỉ đỡ đói, lập tức tiêu hóa xong."

Chờ đến nhà họ Hạng, không cần Hề Hi nói gì, Cát Phương Hoa đã dùng điện thoại bàn gọi điện thoại cho Hề Duy. Hề Duy vẫn tương đối hiểu rõ Cát Phương Hoa rất yêu thương em gái, lo lắng anh ta bị lừa gạt, còn cố ý bảo em gái nghe điện thoại.

Hề Hi nhận lấy ống nói kêu ca, ở bên đầu điện thoại kia Hề Duy nói: "Com nước xong về sớm một chút, nếu như không muốn trở về thì tối nay cứ ở lại nhà họ Hạng, mới vừa rồi anh đã nói với bác gái rồi."

"Oh, em về nhà." Đến nhà người khác ăn cơm còn có thể, ở thì không được, Hề Hi rất không thích ở nơi không phải là địa bàn của mình, như vậy cô sẽ không được tự nhiên, lại còn không có cảm giác an toàn, cho dù là nhà mẹ Cát coi cô như con gái ruột mà thương yêu cũng vậy.

Hề Duy biết thói quen của em gái cũng không miễn cưỡng, Hề Hi hỏi anh ta: "Anh, anh đã mua vé máy bay chưa?"

Đầu kia yên lặng chốc lát, Hề Hi có dự cảm xấu, quả nhiên, nghe được anh trai nói: "Anh chưa trở về được, nhanh nhất cũng phải tới thứ sáu tuần sau."

"Sao lại như vậy!" Cô có chút mất hứng: "Ngày hôm trước không phải nói cuối tuần này trở về sao?"

"Tạm thời xảy ra chút vấn đề," anh ta nói, "Anh tận lực về sớm, em ngoan ngoãn nghe lời, ngày mai đi viện dưỡng lão anh bảo Phùng Tranh đi cùng em, đưa xong đồ thì trở về," lại nhắc nhở, "Đừng quên chép sách, chờ anh trở về thì kiểm tra." Đây là cho em gái dây cung thật chặt, tránh cô chạy loạn. Đưa bé không có ở trước mặt, luôn làm cho người ta không yên lòng.

Hề Hi bĩu môi, ầm ức cúp điện thoại, Hạng Việt thay quần áo xong, nhìn khuôn mặt mất hứng của cô, hỏi tại sao, gấu nhỏ bắt đầu tố cáo: "Anh em đoán chừng phải tuần sau mới có thể trở về, anh ấy còn thúc giục em chép sách!"

Cô không đề cập tới thật đúng là anh đã quên chuyện này, cười hỏi: "Vậy em phải chép bao nhiêu?" Về phần Hề Duy lúc nào thì đi công tác về nước

ngược lại anh không để ý chút nào.

Hề Hi cảm thấy người này đang cười trên nỗi đau của người khác, trừng mắt nhìn anh, không để ý đến anh, đứng lên chạy tới phòng bếp tìm mẹ Cát cầu xin an ủi, để lại Hạng Việt ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách dờ khóc dờ cười.

Chờ cơm nước xong xuôi, Cát Phương Hoa muốn giữ Hề Hi ở lại, Hề Hi nói: "Mẹ quên rồi sao, con quen giường, đôi chỗ không ngủ được!" Hạng Việt lại biết không phải cô quen giường, cô là quen người, nếu lqđ như Hề Duy ở chỗ này cùng với cô, đoán chừng gấu nhỏ cũng không thể nào không vui đâu. Mẹ anh đoán chừng cũng biết chuyện này, không lật tẩy, cũng không ép ở, bảo chị Trần bực rất nhiều đồ ăn ngon cho Hề Hi mang về ăn, còn dặn dò nói: "Một mình ở nhà đừng nấu nướng gì, những thứ này dùng lò vi sóng hâm nóng lên là được, ăn hết mẹ lại bảo Hạng Việt mang cho con."

Sau khi Hạng Việt và Hề Hi ra cửa, Cát Phương Hoa than thở, nói với chị Trần đứng ở một bên: "Đứa nhỏ này thật đáng thương, đừng thấy trên mặt là cả ngày vui vẻ, thật ra thì trong lòng rất đau khổ." Người đáng thương trên đời nghìn nghìn vạn vạn, đáng thương xui xẻo hơn Hề Hi có quá nhiều người, chỉ là người có thân sơ xa gần, Cát Phương Hoa chính là đau lòng đứa nhỏ gầy đáng thương Hề Hi này.

Hạng Việt đỗ xe ở lầu dưới, đẩy cửa xuống xe, Hề Hi nói: "Em tự đi lên là được rồi." Hạng Việt khóa xe, kiên trì đưa cô lên. Cô gái trẻ tuổi sống một mình luôn làm cho người ta không yên lòng, hơn nữa đã trẻ thế này, tuy nói biện pháp an ninh của nhà trọ này rất tốt, nhưng cũng không thể khinh thường.

Hai người đi thang máy lên lầu, đến tầng 12, mới đi ra khỏi thang máy, Hề Hi nhìn thấy trên mặt đất trước by Thanh Hưng cửa phòng mình thế nhưng để một cái hộp được gói rất đẹp, dùng dây lụa màu đỏ cột thành cái nơ con bướm thật to. Cái hộp lớn như vậy, yên lặng đặt ở trên đất, có chút cảm giác quý dị.

Nơi này thang máy tới mỗi tầng đều có mặt mã riêng biệt, cửa chỗ lối đi an toàn cũng là khóa mật mã, người bình thường không có mật mã hoàn toàn không có khả năng tới được tầng này chứ đừng nói là người đưa thư cái gì, hoàn toàn không thể nào!

Hạng Việt nhíu lông mày kéo cô ra, Hề Hi nín tay áo của anh lại, não bộ trong nháy mắt hoạt động: "Bên trong không phải là xác động vật nhỏ chứ?"

"Sao em không đoán là bom?" Anh còn có tâm tình trêu chọc cô. Hề Hi nghiêm túc suy nghĩ một chút, làm như có thật nói: "Nhân phẩm của em vẫn còn chưa tới mức gặp phải thứ đó chứ?" Chủ yếu là cô vẫn có chút lòng tin đối với trị an nước nhà, bom, thuốc nổ cái đồ vật này cũng chỉ có trong phim ảnh mới có thể tùy ý thấy được, cô chỉ là lương dân, không thể nào tiếp xúc với những thứ này!

Hạng Việt ý bảo cô đứng ở chỗ này đừng di chuyển, anh đi qua nhìn một chút, Hề Hi kéo lấy anh: "Anh đừng kích động, em gọi điện thoại cho bảo vệ, có người không tiếng động để cái hộp ở trước cửa nhà bọn em, đây là chuyện gì thế! Thang máy khóa mật mã là trung bày sao?"

"Không cần, anh xem trước một chút là cái gì." Anh lo lắng trong hộp có cái đồ gì không tốt, từ từ cẩn thận, ít nhất phải tự mình làm rõ ràng bên trong là cái gì trước mới nói những thứ khác.

Hạng Việt đi tới, quỳ gối, khom lưng, đôi tay cẩn thận mở nắp hộp, từ từ, một chút xíu nhấc lên.

Hề Hi bị loại không khí này làm khản trương không nhịn được, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, chờ rồi lqđ cuộc mở nắp hộp ra, cô còn chưa kịp nhìn, đã bị động tác mạnh mẽ đứng thẳng người của Hạng Việt làm sợ hết hồn, còn chưa kịp phản ứng đã bị anh xoay người kéo vào trong ngực, đồng thời mắt cũng bị bịt kín. Cũng không cho cô cơ hội phản kháng, trực tiếp nhấn mở thang máy, nhét người vào.

Đội cửa thang máy khép lại bắt đầu đi xuống, Hạng Việt mới thả mở tay bịt ở trên ánh mắt của cô, Hề Hi bị anh dọa sợ, tâm nhảy loạn bùm bùm, mặt có chút trắng hói: "Là cái gì thế?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Edit: Thanh Hưng

Hạng Việt không trực tiếp trả lời, trấn an vỗ vỗ vai của cô: "Đội lát nữa lại nói." Cứ qua loa lấy lệ như vậy, cũng không nói rõ, làm cho lòng người bất ổn, vốn cũng không suy nghĩ nhiều, vào lúc này lqđ không muốn nghĩ ngợi thêm cũng không được, đại não không bị khống chế.

Chờ thang máy đến lầu một, anh ôm vai của cô, mang theo một chút cường thế dẫn cô ra ngoài, mở cửa ra, lấy chìa khóa xe mở cửa, trực tiếp kéo cửa ghế trước ra ý bảo Hề Hi ngồi vào.

Hề Hi rất thức thời, biết thời điểm này nên làm cái gì là có lợi cho cô, tỷ như lúc này, cô cảm thấy mình nên nghe lời. Cho nên anh bảo làm cái gì thì cô làm cái đó, cực kỳ phối hợp, khéo léo không thôi. Đóng cửa xe ghế trước, cho dù tâm tình nhìn qua có vài phần không tốt, nhưng Hạng Việt vẫn cười

cười với cô, thả nhẹ giọng nói: "Em ngồi ngoan ngoãn ở trong xe, anh gọi mấy cuộc điện thoại, đừng sợ, không có việc gì."

"Là thi thể sao?" Cô không nhịn được hỏi. Khẳng định không phải thuốc nổ hay đồ nguy hiểm linh tinh gì, nếu không anh sẽ không còn có thời gian rảnh rỗi an ủi cô, đã sớm lái xe trực tiếp bỏ chạy.

"Đừng nghĩ loạn," anh nói, "Lát nữa sẽ giải thích với em, hiện tại ngồi ở trong xe đừng ra ngoài, nghe lời, được không?"

Hề Hi bị anh nhìn bằng ánh mắt kín như bưng có chút hoảng hốt, lại nghe lời không tiếp tục truy hỏi nữa, yên lặng gật đầu một cái, ngón tay Hạng Việt vuốt một cái ở trên sống mũi của cô: "Ng ngoan."

Chờ cửa ghế trước đóng từ bên ngoài, Hề Hi cắn móng tay bắt đầu suy tư, cô cảm thấy có thể mình đã đoán đúng, trước đó động não nghĩ tới đồ kia đã được ứng nghiệm, gì đó đựng trong hộp by Thanh Hưng cũng tương đối máu me, hơn nữa vật kia..... Nhìn Hạng Việt phản ứng lớn như vậy, khẳng định không phải xác chết động vật bình thường. Điều này làm cho cô vô cùng lo lắng, thấp thỏm sợ hãi, khủng hoảng cứ như vậy thỉnh thoảng ập tới, trong lòng cô nặng trĩu, bất ổn, không biết làm sao. Duy nhất nghĩ tới chính là gọi điện thoại cho anh trai, anh trai là ngọn núi lớn nhất cô có thể dựa vào.

Nhưng điện thoại của Hề Duy lại bận. Nghe giọng nữ cứng nhắc trong điện thoại, Hề Hi xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn về Hạng Việt cách đó mấy bước, anh đang đưa lưng về phía cô cầm điện thoại di động trò chuyện, đầu kia điện thoại có lẽ chính là anh trai.

Hạng Việt trầm giọng nói với Hề Duy: "Là thi thể trẻ con, Hề Hi không nhìn thấy, tôi đề nghị chuyện này tạm thời không cần báo cảnh sát, tìm người âm thầm giải quyết." Báo cảnh sát không có ý nghĩa cũng không thể đoán trước có dính líu tới ai, nếu như bị người có lòng lấy ra viết lung tung, vậy cũng thật quá mức.

Từ lúc nhận được điện thoại của Hạng Việt, Hề Duy đã bắt đầu duy trì trầm mặc tĩnh mịch, cho đến lúc này mới lên tiếng nói: "A Việt, tôi giao Hề Hi cho cậu, những người khác tôi cũng không tin được ai, cậu giúp tôi coi chừng em ấy, làm ơn." Cho dù giọng nói chuyện của anh ta bình thản thậm chí không mang theo chút phập phồng nào, nhưng lạnh lẽo và lừa dối bên trong vẫn là rõ ràng tiết lộ ra ngoài. Hạng Việt nghĩ, chuyện này thực sự đã chạm đến ranh giới của anh ta rồi.

"Cô ấy cũng là em gái của tôi," Hạng Việt nói, "Tôi sẽ che chở cho cô ấy, bụng làm dạ chịu, cậu yên tâm."

Hề Duy không hề kiểu cách nữa nói cảm ơn, hai người nói đến thi thể trẻ con trên lầu, Hạng Việt nói: "Dấu vân tay, nguyên nhân cái chết của đứa trẻ những thứ này đều phải tra rõ, nơi này mỗi một góc đều có camera theo dõi, muốn tra không khó lắm. Cho dù như thế nào cũng là một cái mạng, nếu như không xử lý cẩn thận, phiền toái vẫn còn ở phía sau." Anh ta dừng lại chốc lát, tiếp tục nói: "Mặc dù không thể quang minh chính đại báo cảnh sát, nhưng tốt nhất để ngừa ngộ nhớ vẫn là lưu lại hình thức vụ án đặc biệt này, tránh về sau không nói được, phía cảnh sát cậu có người nào có thể tin được hay không?"

Dựa vào xuất thân như bọn họ vậy, bên phía cảnh sát không thể nào không biết mấy người, chỉ là tình hình trước mắt, Hề Duy lại có cách nghĩ khác, anh nói với Hạng Việt: "Chuyện này tạm thời không thể để cho cha tôi biết, A Việt, làm phiền cậu." Phần lớn bạn bè của anh ta cũng là người Hề Bá Niên biết hoặc tiếp xúc qua, người Hề Bá Niên không biết, lại không thể làm cho người ta yên tâm, cho nên phải giữ bí mật, dĩ nhiên tốt nhất là nên dùng người cạnh mình.

Dĩ nhiên Hạng Việt có thể nghe rõ ý tứ của anh ta, cũng không nghĩ là bản khoả của bạn tốt, dù sao tình huống bây giờ không rõ, không biết người kẻ đó nhắm vào là Hề Hi hay là Hề Duy, hai anh em ở đối diện nhau, cho dù cái hộp ở gần cửa phòng Hề Hi hơn, nhưng không nhất định chính là nhắm vào cô. Cô gái nhỏ trẻ tuổi, mới mười tám tuổi, lại có thể có cái kẻ thù gì? Lại nói bọn họ chuyển đến nơi này mới hơn một tháng, biện pháp bảo an lại tốt như vậy, người bình thường có thể tùy ý ra vào? Những thứ này đều cần suy tính tới, Hạng Việt trầm ngâm chốc lát: "Chuyện này trước tiên tôi sẽ tìm người giúp cậu tra, tôi có người bạn đặc biệt phụ trách chuyện này, cậu yên tâm, miệng cậu ta rất nghiêm túc, sẽ không nói lung tung."

Nửa giờ sau, Hạng Việt ngồi vào trong xe. Thấy Hề Hi chớp mắt to nhìn anh, có chút vô dụng lại mê mang, rất chọc người đau lòng, anh cười cười, vuốt ve trên đầu cô: "Không phải chuyện lớn, anh lqđ và anh em đã nói rồi, cậu ấy để cho anh giúp đỡ xử lý trước, đợi lát nữa bạn của anh dẫn người tới đây, trong nhà tạm thời không cần ở, chờ anh một chút anh và em trở về dọn dẹp ít thứ, trước ở nhà anh, có được hay không?"

Hề Hi nín thở "Ừ" một tiếng: "Đồ trong hộp có thể nói cho em biết không?"

"Em thật sự muốn biết?"

"Không nói cho em...em sẽ suy nghĩ lung tung," Hề Hi thở một hơi thật dài, "Mới vừa rồi em đã nghĩ đến các bộ phận thân thể con người, bầm thây, gãy tay gãy chân gì đấy."

Vốn tâm tình Hạng Việt còn có chút nặng nề, vào lúc này ngược lại cảm thấy dễ chịu chút. Mới vừa rồi anh và Hề Duy cũng nói về chuyện này, ý Hề Duy là tốt nhất gạt em gái trước, nhưng bây giờ xem ra giấu giếm cũng không phải lựa chọn tốt, anh suy nghĩ nói: "Gọi điện thoại cho anh trai em, để cậu ấy nói cho em biết."

Hề Hi đã hiểu: "Anh em có phải không muốn anh nói với em hay không?"

"Cậu ấy là lo lắng cho em." Sợ cô suy nghĩ nhiều, thậm chí Hề Duy còn không có ý định chủ động liên lạc với em gái, coi như một chuyện nhỏ mà xử lý. Nhưng hiện tại xem ra điều này hiển nhiên không thể nào, Hề Hi không phải đứa bé ba bốn tuổi, thậm chí còn nhạy cảm và thông minh hơn bạn cùng lứa tuổi bình thường, cũng không thể lừa gạt được, Hề Duy cũng là quan tâm quá sẽ bị loạn, còn xem em gái như đứa bé mà dụ dỗ.

Hề Hi "Oh" một tiếng, quả quyết lấy điện thoại di động ra, thấy Hạng Việt muốn tránh ra ngoài, cô dè dặt tay anh lại: "Không cần thiết, em và anh em

cũng không nói chuyện cơ mật gì."

Cô bình bình thân thân, Hạng Việt cũng không kiên trì, ngồi ở một bên nghe hai anh em "đấu trí đấu dũng", Hề Hi nói: "Anh, Hạng Việt cũng không nói cho em biết cái gì cả, anh nói cho em đi, trong hộp là cái gì, đầu người? Ngón tay? Bàn tay?" Không biết Hề Duy ở đầu kia nói cái gì, Hề Hi có chút mất hứng: "Anh không nói với em, em sẽ suy nghĩ lung tung, anh, em sợ." Nói xong giọng nói lại nghẹn ngào, nước mắt cũng chảy ra, ô ô nghẹn nghẹn, thật sự phù hợp hình tượng cô nhóc đáng thương.

Dưới thế công nước mắt của em gái, Hề Duy không thể kiên trì năm phút đồng hồ đã nộp khí giới đầu hàng nói hết mọi chuyện cho em gái. Ngược lại lúc này Hề Hi cũng không khóc, cô nhận lấy khăn giấy Hạng Việt đưa tới, lau mặt, lại lau nước mũi, cười lạnh nói với anh trai ở đầu điện thoại bên kia: "Em chưa từng làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ gõ cửa, tại sao phải tránh, em không tránh, em cũng không tin người nọ còn dám làm gì em, thật sự có thù oán với em thì quang minh chính đại tới đi, lén lút lút lút giả thân giả quỷ như vậy, thật coi em là đứa trẻ ba tuổi để ăn hiếp à!"

Không biết Hề Duy nói cái gì, đột nhiên ánh mắt của cô mờ to, một bộ không thể tin: "Thật? Thật sự bỏ qua chuyện cũ rồi hả? Không cần chép sách rồi hả? Cũng cho em mở cửa hàng?!"

Vốn là Hạng Việt ở một bên còn có chút lo lắng gấu nhỏ lại phạm sai lầm, đấu tranh với thế lực ác làm cái gì, vậy anh sẽ lại như thế đầu. Vào lúc này thấy cô chợt âm u chuyển nhiều mây lại duy nhất tại lễ quý đôn chuyển trong sáng, dờ khóc dờ cười, chờ Hề Hi cúp điện thoại, không nhìn được trêu chọc cô: "Đây cũng coi là trong họa được phúc chứ?"

Hề Hi hừ hừ, lườm anh một cái: "Loại họa này em không thích." Sắc mặt cô lại trở nên khó coi, cắn móng tay cái bắt đầu suy tư, nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra mình gần đây đắc tội với ai, ngẩng đầu nhìn Hạng Việt: "Nhân duyên của em tốt như vậy, ai sẽ gây khó dễ cho em đây?"

Đây là nói khoác mà không biết ngượng, Hạng Việt có chút im lặng, anh nhún vai: "Cũng có khả năng là kẻ thù của anh trai em."

"Anh em tốt như vậy, đẹp trai như vậy, ai lại ghen tỵ anh ấy?"

Hạng Việt: "..... (— —)!!!"

Thẩm Nam là bạn thân Hạng Việt, sáng lập công ty bảo an, trong nhà coi như là quân nhân thế gia, đều là nhà binh, có giao tình từ nhỏ với Hạng Việt, nếu nói thân như anh em đều là khiêm tốn.

Vốn là anh ta và bạn ở khách sạn lung tung, nhận được điện thoại của Hạng Việt không nói hai lời bỏ lại một bàn anh em trực tiếp dẫn theo mấy trợ thủ đắc lực tới.

Hề Hi nhìn người trắng trẻo mập mập ăn mặc tùy ý trước mặt, lôi kéo Hạng Việt qua một bên hơi nhỏ giọng nói thầm: "Người này đáng tin không?"

Hạng Việt vỗ vỗ vai của cô: "Yên tâm đi, nếu em tin anh, sẽ tin cậu ta."

Lời này phân lượng không nhẹ, Hề Hi không nói cái gì. Cô muốn đi theo lên lầu, Hạng Việt kéo lấy cô: "Chờ bọn họ xử lý tốt chúng ta lại đi lên."

Hề Hi biết anh không muốn để cho cô nhìn thấy đồ trên lầu, cũng không miễn cưỡng. Thật ra thì cô cũng không sợ thế nào, trước đó dù sao cũng chưa biết nên còn có chút hoảng hốt, biết là thứ gì ngược lại lại bình tĩnh. Dù sao người có thể làm ra loại chuyện như vậy đoán chừng cũng không phải là cái người bình thường gì, còn lâu cô mới vì người bệnh tâm thần lo lắng hoảng sợ!

Thẩm Nam dẫn theo bốn người tới đây, đều là chuyên gia, lên trên lầu không có phí bao nhiêu công phu đem những thứ vân tay, dấu chân, bộ lông sợi vải các loại đồ vật linh tinh nên thu thập cũng thu thập rồi, sau đó có hai người xách một túi rất lớn xuống trước, nói một tiếng với Hạng Việt, lập tức lái xe đi. Thẩm Nam gọi điện thoại tới đây, bảo Hạng Việt và Hề Hi đi lên.

Mấy người gặp mặt, Thẩm Nam đứng ở giữa hành lang nói: "Vì lý do an toàn, tốt nhất vẫn nên cho chúng tôi vào trong tra xét một chút." Anh ta giải thích: "Loại khóa mật mã này của các người nếu như là chuyên gia cũng không phải là không thể phá giải."

"Nhà của anh em cần xác nhận dấu vân tay, anh đến trong nhà em xem một chút đi." Khoảng thời gian trước cô đã tạm ngừng hình thức khóa cửa bằng vân tay, sau đó cũng không coi trọng nên bỏ qua. Chủ yếu vẫn là cảm thấy tình trạng bảo an nơi này quả thật không tệ, không có loại trộm lqđ vật móc túi kia đột nhập, lại nói khóa mật mã của bọn họ đều là dùng giá cao mua được hàng cao cấp từ nước Đức, dù là phá giải mật mã cũng không dễ dàng. Nếu quả thật có người có thể phá giải được cái này, vậy người này cũng quá giỏi rồi.

Thấy Hạng Việt liếc một cái đầy thâm ý tới đây, trước tiên Hề Hi mở cửa nhà mình ra, để Thẩm Nam dẫn người tiến vào, sau đó kéo lấy Hạng Việt nói: "Anh đừng tố cáo với anh em nha, bình thường em cũng dùng xác nhận dấu vân tay, mấy ngày trước không phải em bị viêm dạ dày nên anh tới nhà em sao, em cho tạm ngừng xác nhận dấu vân tay, sau lại vì vội quá cho nên quên mất."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Edit: Thanh Hưng

Hạng Việt biết cô là lo lắng nếu Hề Duy biết thì nguy rồi, nếu như lại bị nhéo bím tóc*, con vịt đã nấu chín rồi cũng có thể sẽ lại bay mất, được không bù nổi mất, cho nên mới nóng lòng giải thích. Không by Thanh Hưng nhìn được cười một tiếng, dịu dàng nói: "Yên tâm đi, anh không nói cho anh trai em." Cũng là thương tiếc cảnh ngộ tối nay cô gặp phải, trước cửa nhà bị đề tử thi trẻ con này thực sự làm cho lòng người sợ hãi, dù là anh, cũng sẽ không thờ ơ hờ hững, gấu nhỏ không bị sợ đến phát khóc đã là rất giỏi rồi.

*nhéo bím tóc: bắt được điểm yếu

Hề Hi bày tỏ hài lòng đối với thái độ của anh, ngửa mặt nhìn anh, mang theo một chút kiểu ngạo nhỏ: "Em biết ngay anh là người tốt!"

"Tiêu chuẩn người tốt của em cũng quá thấp." Anh thuận miệng trêu chọc cô. Cô lại nói: "Anh không hiểu, người tốt ở trong mắt em cũng không nhiều, phần lớn cũng thuộc về phạm vi “không xấu” mà thôi."

Đối với lòng người, cô tự có một bộ tiêu chuẩn phán xét.

Vốn tầm mắt Hạng Việt vẫn dừng lại bên trong phòng, nhìn Thẩm Nam dẫn theo hai người kia một phen lê*quý*don vén lên tất cả thảm bên trong nhà dùng công cụ mạng theo kiểm tra xem có bị trang bị máy nghe lén hoặc camera hay không, nghe được lời của cô nghiêng đầu buồn cười nói: "Không ngờ trong mắt em nhân phẩm của anh tốt như vậy."

Hề Hi cũng không thêm đề ý nhà mình bị người tùy ý lục soát loạn lên, cô nhún vai nói: "Em cũng không ngờ mình lại tin tưởng anh như vậy."

Cho dù lời này đơn giản, lại làm cho người ta rất thỏa mãn, Hạng Việt sờ sờ đầu của cô: "Em hôm nay muốn ở đâu? Nếu như không muốn đi Thành Nam, trong nội thành anh cũng có nhà trọ." Anh không có ý định để cho cô đi ở khách sạn, người quá phức tạp, không an toàn.

Hề Hi không do dự, nói thẳng đi nhà trọ, còn quan tâm giải thích: "Chuyện này anh em bảo giữ bí mật, nếu đi Thành Nam, khẳng định không gạt được mẹ Cát và bác Hạng."

Hạng Việt biết cô kiêng kỵ quan hệ của cha mẹ với Hề Bá Niên, gật đầu nói được. Sau một lát Thẩm Nam dẫn người ra ngoài nói: "Không phát hiện đồ vật gì, không có người đi vào."

Đây coi như là một tin tức tốt, nói rõ người nọ còn không phải là “không gì không làm được, không chút kiêng kỵ”. Hề Hi đi về phòng dọn dẹp hành lý, Thẩm Nam để hai người còn lại đi xuống lầu trước, anh ta và Hạng Việt ở lại phòng khách nói chuyện, Hạng Việt hỏi: "Anh nói xem chuyện này coi là gì?"

Thẩm Nam nói là đe dọa: "Nhất định là đắc tội với người khác, không phải cô ấy thì chính là người trong nhà cô ấy, trị an nơi này không tệ, người bình thường không thể đưa tử anh* tới được." Anh ta muốn hút thuốc lá, bị bạn tốt nhìn sang một cái, lại ngượng ngùng giắt thuốc lá vào vành tai: "Muốn tìm được người này cũng không phải là chuyện dễ dàng, nếu người ta dám khiêu khích như vậy, khẳng định đã nghĩ kỹ đường lui, camera có thể đã bị động tay động chân, đợi lát nữa Cường Tử đến, cậu ta đã làm cảnh sát tám năm, đến lúc đó để cho cậu ta tới phòng giám sát xem một chút."

*tử anh = tử thi trẻ con

"Chuyện như vậy đừng để cho người khác biết."

"Cậu yên tâm, không đề cập tới cái khác, chỉ nói là bị ăn trộm chứ sao."

Hạng Việt gật đầu đồng ý giải thích của anh ta: "Mới vừa rồi tôi không nhìn kỹ, trong hộp trừ tử anh còn có thứ gì khác không?"

Thẩm Nam liếc nhìn phòng ngủ Hề Hi, nhỏ giọng nói với anh: "Có tờ giấy, phía trên là dùng máy tính photoshop chữ “CHẾT” máu chảy đầm đề ra ngoài, đừng nói, kết hợp với cái tử anh đó, còn rất ghê người."

Sắc mặt Hạng Việt có chút không tốt, trực tiếp nói với anh ta: "Cậu sắp xếp hai vệ sĩ cho tôi, cô ấy giống như em gái ruột của tôi, cậu phải cho người phụ trách bảo vệ cô ấy thật tốt."

Thẩm Nam liếc mắt: "Em gái ruột?" Rõ ràng cũng không tin, trừ mẹ ruột và chị họ, cho tới bây giờ anh ta còn chưa từng thấy Hạng Việt quan tâm người phụ nữ nào như vậy, là tật xấu lqđ của anh ta (HV), luôn giữ khoảng cách với phụ nữ, làm sao có thể sẽ biểu diễn một màn anh trai em gái phô trương thế này!

Hạng Việt cảnh cáo trừng một cái, Thẩm Nam ý tứ giờ giờ tay: "Được, trở về tôi sẽ sắp xếp người, ngày mai sẽ đưa tới cho cậu."

Hề Hi thu thập hai rương hành lý đi ra ngoài, trên lưng còn đeo hai cái túi màu hồng, nhìn qua tựa như học sinh cấp 3, non nớt không thôi. Đợi cô đi vào phòng bếp, Thẩm Nam nhỏ giọng hỏi Hạng Việt: "Em gái bao lớn?"

"18."

Ánh mắt Thẩm Nam nhìn bạn tốt lập tức thay đổi, gương mặt “Anh em, trâu già ăn cỏ non” à, Hạng Việt lười phản ứng lại anh ta, đi theo vào phòng bếp, thấy Hê Hi đang đứng đồ trong tủ lạnh vào túi ny lon, anh nhìn sang, là một chút nguyên liệu nấu ăn.

"Đợi lát nữa đi ra ngoài sẽ cắt điện, không biết đến lúc nào có thể quay về ở, những thứ này để trong tủ lạnh sẽ hỏng, vừa đúng lúc có thể mang đến chỗ anh ăn." Cô quay đầu lại nhìn anh một cái, chủ động giải thích.

Hạng Việt thấy được cô suy nghĩ rất chu đáo tỉ mỉ, thấy nguyên liệu trong tủ lạnh cũng không ít, kinh ngạc: "Sao anh em mua nhiều đồ như vậy?" Anh cảm thấy rau dưa thịt cái gì vẫn là tươi mới tốt.

Hê Hi đang nhét cái trắng và súp lơ vào trong túi, nghe được thì giải thích: "Không phải là của anh em mua, là em mua, nơi này không phục vụ giao hàng tận nơi, bình thường em không muốn đi ra ngoài đều tự mình nấu cơm ăn."

Đây thật sự là điều mới mẻ của gấu nhỏ trong nhận thức của Hạng Việt, vốn tưởng là cô gái nhỏ xinh đẹp duy nhất tại lễ quý đôn mười ngón tay không dính nước dương xuân, không ngờ vẫn sẽ tự mình nấu cơm, thật sự ngoài dự đoán của mọi người, rõ ràng lúc anh tới lần trước, trong tủ lạnh của cô trống rỗng vô cùng.

Chờ thu thập xong xuôi, Hê Hi rút điện thoại trong nhà, khóa kỹ cửa sổ, kéo rèm cửa sổ lụa trắng xuống, lại mở khóa cửa bằng vân tay ra, cuối cùng kéo cầu dao cúp điện, khóa cửa lại rồi đi.

Hạng Việt và Thẩm Nam giúp cô xách đồ vào thang máy, đột nhiên Hê Hi có chút phiền muộn: "Em đây có tính là thể lực ác phải cúi đầu hay không?"

Lời nói rất trêu chọc, Thẩm Nam phớt bất cười: "Em gái, em không thể chấp nhận với kẻ không có hiểu biết, cái này không mất mặt!"

"Em cảm thấy người có thể làm loại chuyện buồn nôn này nhất định là phụ nữ!" Cô bày ra bộ dáng suy nghĩ sâu xa.

Hạng Việt cảm thấy suy nghĩ của gấu nhỏ là không có căn cứ, nhưng mà vẫn phối hợp hỏi tại sao, Hê Hi nói: "Bình thường đàn ông đều là chân đao chân thương, bắt cóc, gọi điện thoại đe dọa, theo dõi cái gì, nếu không thì là nổ bom linh tinh, dùng phương thức tương đối tàn khốc, dùng từ thì còn là trẻ con," cô ghét bỏ sờ sờ cánh tay của mình, "Nếu không phải là phụ nữ, vậy người này nhất định là một kẻ biến thái."

Cô tự giác phân tích đạo lý rõ ràng, Thẩm Nam lại phải cố gắng nén cười, nếu như không phải là cố kỵ mặt mũi cô gái nhỏ, Hạng Việt lại ở một bên nháy mắt, anh ta rất muốn vui vẻ cười to, nín cười nói: "Em gái, em lqđ phân tích thật có đạo lý, vậy um lại suy nghĩ kỹ một chút có đặc tội qua người phụ nữ nào hay không ha."

Hê Hi lại không ngốc, nhìn bộ dáng này của Thẩm Nam cũng biết mình bị cười nhạo, cô trừng mắt nhìn anh ta, mím môi không nói. Chờ thang máy đến, tự mình chạy ra ngoài trước, Thẩm Nam lộ vẻ tức giận hừ hừ lỗ mũi, nói thầm: "Cô nhóc này tính khí thật lớn."

Nhà trọ của Hạng Việt cách nơi này của Hê Hi không tính là xa, 20 phút đi xe. Anh ở tầng 15, là một tầng một hộ, cũng là thang máy mỗi tầng đều có một mật mã riêng. Trong nhà có ba gian phòng, một phòng ngủ chính, một thư phòng và một phòng tập thể dục. Thiết bị lắp đặt đơn giản hào phóng, rộng rãi hợp lý, nhìn qua rất thoải mái.

Thẩm Nam không đi theo tới đây, anh ta muốn ở lại chờ người bạn cảnh sát kia tới để điều tra camera giám sát, để cho một người trợ thủ tên là Lữ Minh lái xe đi theo, vừa là bảo vệ, cũng là giúp đỡ xách hành lý. Đồ Hê Hi mang theo có chút nhiều, không gian chiếc xe yêu thích của Hạng Việt có hạn, không nhét lọt, mới vừa rồi đã bị khinh bỉ qua.

Tiền Lữ Minh đi, Hạng Việt trực tiếp nhắc hành lý của Hê Hi tới phòng ngủ chính, nói với cô: "Nơi này mỗi tuần đều có người tới đây quét dọn, tối nay anh ở phòng khách, em ngủ ở nơi này." Anh mở ngăn tủ quần áo bên trái ra: "Ngăn này trống không, em có thể dùng." Lại lấy ra mấy bộ drap giường mới, hỏi: "Thích cái nào?"

Hê Hi lại gần nhìn một chút, chọn cái có hoa văn màu xanh dương, Hạng Việt mở túi chân không ra, lấy drap hiện tại trên giường xuống, giúp cô trải giường chiếu. Hê Hi ở một bên giúp đỡ, rất nhanh đã bày xong, vỏ gối cũng bọc vào, Hạng Việt lại cầm thảm ra ngoài, buổi tối có chút lạnh, giúp đỡ mở máy điều hòa không khí trong phòng ngủ ra, điều chỉnh tốt nhiệt độ, lại tìm đôi dép mới, để cho cô đi tắm.

"Được rồi, thời gian cũng không sớm, em tắm rồi nằm ngủ đi, mang bàn chải đánh răng theo chưa?"

Hê Hi nói mang theo, anh gạt đầu một cái, kéo ngăn tủ quần áo bên phải ra, lấy ra quần áo tắm rửa của mình, còn by Thanh Hưng có tắm tắm lập tức đi ra ngoài. Nơi này tuy rằng lúc trước anh ở nước ngoài nên đã lâu không có ai ở, nhưng vẫn có người quét dọn, trang phục cũng đúng giờ giặt sạch, hiện tại trực tiếp mặc dùng cũng không thành vấn đề.

Trong phòng ngủ chính có phòng tắm, Hê Hi mở hòm hành lý ra, cầm áo ngủ còn có đồ rửa mặt đi tắm rửa trước, không cần bồn tắm, trực tiếp tắm. Mười phút đã tắm xong, lúc lau tóc thì mới nhớ tới quên mang máy sấy rồi, mở cửa đi ra ngoài, Hạng Việt đang ở trong phòng bếp nhét đồ vào tủ lạnh, là nguyên liệu nấu ăn cầm từ nhà cô tới, còn có túi thức ăn chín đi Trần gói cho.

Nghe tiếng động, anh quay đầu lại, thấy Hê Hi mặc quần áo ngủ màu hồng ra ngoài, tóc ướt nhẹp còn nhỏ nước: "Không mang máy sấy?" Anh hỏi. Hê Hi gạt đầu: "Em quên, anh có không?"

"Em cứ nói đi?"

Hiển nhiên là không có, cô không có lựa chọn khác: "Vây để chính nó tự khô thôi." Đi tới xem xét trong tủ lạnh, đề nghị: "Làm chút đồ ăn khuya đi, em

đôi rồi." Lấy túi bánh trôi ở ngăn đông lạnh ra: "Lấy cái này, lại dùng lò vi sóng hâm nóng thức ăn di Trần đã làm sẵn."

"Gần mười một giờ đêm ăn bánh trôi?" Hạng Việt không đồng ý: "Đối với dạ dày không tốt, chờ một chút em sẽ đi ngủ, vẫn là uống sữa tươi thôi."

"Muốn ăn bánh trôi ~" Hề Hi giương đôi mắt đen nhìn anh, giống như nếu như anh không đồng ý thì chính là rất tàn nhẫn, loại lqđ tố cáo không tiếng động này người bình thường thật không chống đỡ nổi, hai phút sau đó Hạng Việt thỏa hiệp: "Nếu như viêm dạ dày anh sẽ không để ý tới em."

Hề Hi không nhìn cảnh cáo của anh, vui vẻ ra mặt: "Em biết ngay anh là người tốt."

Hạng Việt xin miễn cho kẻ bắt tài, cảm giác được phát phiếu người tốt giống như là bị ức hiếp. Anh vỗ vỗ đầu của cô: "Đi lau khô tóc đi, làm xong bánh trôi anh sẽ gọi em."

Hai người ngồi trong phòng ăn ăn khuya, mặc dù Hạng Việt cho là ban đêm ăn bánh trôi không khỏe mạnh, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được cùng ăn mấy cái. Hề Hi hỏi anh nhà này mua lúc nào, anh nói khoảng 3-4 năm rồi: "Lúc mua cũng không nghĩ tới mình sẽ đi làm ở gần đây, coi như là vô tâm trồng liễu."

Từ tổng viện quân khu tới đây chỉ mất năm phút đồng hồ đi xe, quả thật rất gần.

Hề Hi hỏi: "Anh từ trong nhà chuyển ra?" Thấy anh gạt đầu, cô nói: "Chắc mẹ Cát rất thất vọng."

Hạng Việt cười: "Từ trung học anh đã bắt đầu ở trường, sau đó lại thường xuyên ở nước ngoài, mẹ anh đã sớm lqđ thành thói quen."

"Em ước có mẹ, khẳng định sẽ không dời ra ngoài ở."

Anh từ chối cho ý kiến, gấp sui cảo tôm cô thích ăn cho cô: "Nhanh ăn đi, để lạnh ăn sẽ không tốt."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Edit: Thanh Hưng

Hề Hi ăn khuya xong thì trở về phòng ngủ. Phòng của Hạng Việt giống như phòng của đại đa số đàn ông độc thân không có gì đặc sắc. Màu sắc hoa văn trang nhã, vài món đồ dùng cần thiết, bởi vì đã một thời gian dài không ở, đồ dùng cá nhân cực ít. Nằm ở trong phòng đơn điệu như vậy, muốn cảm thấy áp áp là không thể nào.

Cô không ngủ được, xuống giường cầm phích ti vi vào bật lên, cầm điều khiển ti vi đổi một vòng, cuối cùng tìm only 1le quy down được tiết mục giải trí. Đúng lúc này điện thoại bên gối đầu rung lên, là anh trai gọi tới. Hề Hi giảm âm lượng TV xuống một chút, nhận điện thoại. Âm thanh lạnh lạnh của Hề Duy xuyên qua ống nói truyền vào trong tai em gái: "Không ngủ được?" Anh ta trực tiếp hỏi, thật giống như có thiên lý nhãn, có thể thấy tình hình nơi này của em gái.

Hề Hi đáp một tiếng thật thấp: "Anh, em có chút sợ."

Ở trước mặt Hạng Việt, biểu hiện của cô coi như lý tính, miễn cưỡng được cho là trấn định thông dong, lại không thấy bị sợ riu rít khóc mãi, cũng không có mắt mặt run rẩy, làm cho người ta rất là lau mắt mà nhìn.

Nhưng cửa nhà bị để từ anh, biết đâu đang có một đôi mắt vụng trộm nhìn chằm chằm mình, chỉ suy nghĩ một chút, cũng làm người ta sợ. Tới lúc một người xác thực yên tĩnh lại, lửa giận dần biến mất, lý trí trở về, cảm giác sợ hãi giống như bị hung ác đè xuống, đột nhiên lên men, trong nháy mắt truyền khắp tứ chi bách hài, đại não không chịu không chế suy nghĩ lung tung.

Những thứ này cô không có cách nào nói cho Hạng Việt, ngại mất mặt.

Cô gái nhỏ sĩ diện, trước chen vào hành tây. Làm ra vẻ, một bộ gan lớn không sao cả, vào lúc này lại để cho cô cúi đầu giả bộ, thật không bỏ xuống được mặt mũi.

Chỉ là đối mặt với anh trai, ngược lại không có gánh nặng gì trong lòng, ngoan ngoãn thừa nhận thời điểm này chính mình bắt đầu sợ hãi. Dĩ nhiên Hề Duy sẽ không cười nhạo em gái, ngược lại, lòng anh ta đau muốn chết, khổ nỗi đang ở nước ngoài không có cách nào phân thân, bàn tay không dài tới như vậy, chỉ có thể trấn an bằng ngôn ngữ: "Ngaoan, anh ở bên này xử lý một chút, sáng ngày mốt sẽ trở về. Hai ngày nay em không cần chạy loạn, cũng không cần đi viện dưỡng lão, chờ sau khi kết thúc chuyện này lại bắt đầu hoạt động xã đoàn."

Dĩ nhiên Hề Hi biết lúc này không phải thời điểm bốc đồng, cô ngoan ngoãn nói được, dùng một chút, lại hỏi: "Anh, anh nói có phải là bởi vì em làm từ thiện đắc tội với người khác hay không?" Thật ra thì bình thường vòng sinh hoạt của cô rất đơn giản, nhân duyên không phải rất tốt, nhưng cũng không

kết thù với người khác đến trình độ cần dùng loại phương thức này để đe dọa, Hề Hi tự hỏi làm người vẫn đủ thành công, lại không từng bắt nạt bạn học, cũng không từng trả thù xã hội, là một đứa bé có truyền thống ngoan ngoãn. Gần đây từng đắc tội duy nhất chỉ có Hạ Nhiễm, nhưng Hạ Nhiễm cũng không phải ngu xuẩn, đâu có thể nào nhằm chán đến dùng cái từ anh này làm phương thức trút giận, đã thương địch thủ 1000 tổn hại mình tám trăm? Thôi đi, người phụ nữ kia mất cao hơn đầu, mới sẽ không làm như vậy!

Đồng thời, cô cũng nghĩ tới có phải là chuyện tốt do mẹ kế làm hay không, nhưng rất nhanh lại loại trừ rồi, bởi vì không có chỗ tốt! Cô không nghĩ ra Sầm Uy làm như vậy sẽ được lợi ích gì.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ lqđ có chuyện từ thiện này tiếp xúc với nhiều người chút, có lẽ ở thời điểm không biết chuyện đã đắc tội những người khác cũng không phải là không thể nào. Mặc dù cô nghĩ không ra tại sao làm mấy chuyện tốt có thể sẽ bị người ghi hận..... (〒_〒)

Dù sao tất cả đều có khả năng! Cũng không loại bỏ chính là Hạ Nhiễm hoặc Sầm Uy đột nhiên đứt gân não, muốn thấy cô lo lắng hãi hùng, mình ở phía sau tận tình cười nhạo. Tỷ lệ tuy nhỏ, cũng không phải không có khả năng.

Được rồi, thật ra thì bây giờ cô nhìn rất nhiều người đều cảm thấy có hiềm nghi, nhưng lại không thể cảm thấy có thể là những người này, đây dựa không thôi, cố tình lại không nhận được hoài nghi, hơi thẳng thừng mà nói, chính là không có đối tượng hoài nghi, đây mới là phát hiện khổ sở nhất.

Hề Duy nói em gái đừng đoán lung tung: "Có thể không phải nhằm vào em," anh ta nói, "Có lẽ là nhằm vào anh, có vài người thích kiếm tầu thiên phong, em gặp chuyện không may, đối với anh mới là đả kích lớn nhất."

Hề Hi nghe vậy, trong lòng bỗng dưng run rẩy: "Anh ~"

"Cho nên phải bảo vệ mình thật tốt, đừng để cho những kẻ muốn đả kích anh kia chớp được thời cơ," Anh nhu hòa nói, giống như chuyện này thật sự là nhằm vào anh, "Hề Hi, em còn quan trọng hơn tính mạng anh, đừng làm cho anh lo lắng."

Lời nói của anh ta giống như đợt sóng mệnh mông mẫn liệt, trong nháy mắt che mất nội tâm hoảng hốt mờ mịt của cô. Đột nhiên lỗ mũi cô ề ảm, nước mắt không nhận được chảy ra, há hốc mồm, nhưng lại không biết nên nói cái gì, lúc này nước mắt giống như thành phương thức biểu đạt tốt nhất.

Hề Duy không khuyên em gái mà để cho cô khóc, so với có làm bộ kiên cường, phát tiết ra ngoài như vậy ngược lại càng làm cho anh ta yên tâm hơn.

Sáng ngày hôm sau, lúc Hạng Việt thức dậy, Hề Hi đang ở trong phòng bếp làm điểm tâm. Tối hôm qua anh không ngủ ở phòng khách, mà nằm trên ghế sa lon trong thư phòng ngủ cả đêm.

Giữa phòng bếp và phòng khách không có ngăn cách, liếc qua là thấy ngay. Hạng Việt nhìn thấy Hề Hi, dĩ nhiên Hề Hi cũng nhìn thấy anh.

"Dậy rồi sao? Nhanh đi đánh răng rửa mặt, điểm tâm sẽ lập tức xong!"

Trên mặt cô lộ ra tươi cười vui vẻ, chói lọi như ngôi sao, hết sức xinh đẹp. Hạng Việt bị lây cười của cô, khóe miệng không tự giác cũng cong lên, cả người giống như cũng nhẹ nhàng đi mấy phần.

Điểm tâm là đồ ăn chín ngày hôm qua mang từ nhà họ Hạng về. Tối qua ăn khuya cũng không ăn bao nhiêu, còn dư lại rất nhiều, Hề Hi hâm nóng lên, lại nấu cháo bột yến mạch. Chờ Hạng Việt rửa mặt xong tới đây, hai người ngồi trong phòng ăn ăn cơm.

"Nơi này của anh không có gì cả, món ăn cũng không thể làm được, đường trong cháo bột yến mạch vẫn là for lee quy doon em cố tình đóng góp." Cô cắn cái muỗng oán trách anh, một bộ tính khí trẻ con. Hạng Việt cười: "Vậy thì chờ lát nữa em liệt kê một cái hóa đơn, thiếu cái gì anh đi ra ngoài mua."

Hề Hi “Ồ” lên một tiếng, hỏi: "Hôm nay anh không đi bệnh viện à?"

Anh gật đầu nói không đi: "Thứ bảy, anh nghỉ ngơi."

"Đừng vì chuyện của em mà làm trễ nải công việc của anh," Cô nói, cũng bảo đảm, "Hai ngày này em cũng sẽ ngoan ngoãn ở trong phòng không ra cửa, anh không cần cố kỵ em."

"Không phải cố kỵ em, là nghỉ ngơi thật sự." Ánh mắt Hạng Việt nhu hòa nhìn cô: "Anh là bác sĩ được đặc biệt mời về, đối xử giống như chuyên gia trong viện, mỗi tuần đều có hai ngày nghỉ ngơi. Bình thường thật ra thì cũng không bận rộn lắm, rất nhiều chuyện đều giao phó cho trợ thủ và bác sĩ khác là được."

"Anh đây không phải là khoe khoang xích lô à?" Hề Hi không nhận được liếc anh một cái, cười cười đùa giỡn.

"Trần trụi?"

"Chính là xích lô."

Đây là nói như thế nào? Hạng Việt thấy buồn cười, cảm giác mình và gấu nhỏ có sự khác nhau, không nghĩ ra giữa trần trụi và xích lô có quan hệ gì. Chỉ là trái lại nghe rất đáng yêu. Nói đến từ mới vừa rồi anh đã phát hiện, hôm nay tâm tình cô nhóc này rất tốt, sức sống mười phần, hình như hoàn toàn không có chịu ảnh hưởng của chuyện ngày hôm qua, không biết nên nói cô tư tưởng tốt, hay là nên nói gan lớn.

Sau khi ăn điểm tâm, Hạng Việt chủ động nhận nhiệm vụ cọ nồi rửa chén. Hề Hi trở về phòng gọi điện thoại cho Thẩm Gia, xin nghỉ bảo hôm nay không

éc..... Đừng trợn mắt nhìn..... Được rồi, tôi nói sai rồi, được chưa." Anh ta giờ tay bộ dáng đầu hàng, chờ Hạng Việt thu hồi tầm mắt, mới nho nhỏ nói thầm câu: "Lời thật thì khó nghe."

↖(▮ ▮ ▮)..... Anh, anh, anh, lại bị trợn mắt nhìn.....

Cõi lòng thủy tinh của Thẩm Nam tan nát đầy đất, nhưng cho dù anh em trọng sắc khinh bạn, thế nhưng anh ta lại muốn “hết lòng quan tâm giúp đỡ”, vì vậy tiếp tục nói chuyện: "Mới vừa rồi tôi for lee quay donn cũng đã nói, nếu cậu nhất định không muốn báo cảnh sát cũng được, tôi phụ trách bắt người tới cho cậu, nhưng cái này cần một thời gian, nếu như trong lúc đó người nọ ở trên mạng công bố cái tin tức gì....." Nói tới đây, cho bạn tốt một ánh mắt “cậu hiểu mà”, hơi có bộ dáng bí ẩn.

Hiển nhiên Hạng Việt không suy nghĩ cùng một tần số với bạn tốt, cũng không cảm nhận được tình nghĩa tha thiết của bạn tốt, anh cau mày trầm tư một lát, hỏi: "Cho cậu thời gian hai ngày, có thể bắt người tới cho tôi hay không?" Nếu như hai ngày không bắt được người, lại suy nghĩ báo cảnh sát cũng không muộn.

"Hai ngày?! Cậu cho rằng trợ thủ của tôi đều là toàn năng sao!"

"Tôi biết rõ cậu có biện pháp," Ánh mắt Hạng Việt thâm trầm nhìn anh ta, "Hề Hi vẫn còn là con nít, cậu nhấn tâm thấy cô ấy nhỏ như vậy mà sinh mệnh đã bị vùi lấp trọn vẹn?"

"Sinh mạng đã bị vùi lấp..... Trợn vẹn?!" Về mặt Thẩm Nam chưa xót: "Cậu dùng từ cũng quá khoa trương rồi, với thân phận này của cô ấy, ở trường học hay bất cứ nơi nào, chỉ sợ bị không ít người nói xấu, thật ra thì cũng không ít chuyện, không phải là bị người đe dọa sao? Anh em chúng tôi một năm nhận bao nhiêu loại án này cậu biết không? Có bao nhiêu người có tiền vì cái này tìm tôi chú ý bảo vệ, cậu biết không? Cái nào không nghiêm trọng bằng cô ấy? Nghe tôi, giao cho cảnh sát, cậu bớt việc tôi cũng vậy bớt việc, bị người nói vài lời lại không ảnh hưởng gì đến thân thể, cũng không tổn thất cái gì, em gái xem ra cũng không phải là trái tim thủy tinh." Mấy câu cuối cùng anh ta cố ý đề giọng nói xuống rất thấp, cũng là lo lắng lời này của mình bị em gái nghe được sẽ ghi thù. Chủ yếu vẫn là có chút kiêng kỵ Hề Duy, cho dù đại thiếu gia nhà họ Hề không phải một vòng với mình, số lần hai người gặp gỡ không nhiều hơn ba, nhưng một vài tin đồn về vị đại thiếu này anh ta vẫn rõ ràng, yêu em gái như mạng, có thù tất báo cái gì, dù sao cũng là nhân vật hung ác.

Hạng Việt không chấp nhận “lời từ đáy lòng” của anh ta, nhìn anh ta nói: "Đừng nói linh tinh, cậu cứ nói với tôi, hai ngày có thể bắt được người hay không thôi."

"Cái người này," Thẩm Nam biết mình nói nhiều hơn nửa đều vô dụng, có chút nhụt chí gãi gãi đầu húi cua của mình, "Được được được, coi là tôi cầu xin người khác cũng sẽ bắt được người tới Thanh Hưng cho cậu được chưa!" Anh ta tức giận: "Chẳng qua tôi chỉ phụ trách bắt người, chuyện về sau tôi không trông nom, nếu như trong lúc đó mọi chuyện bị phanh phui ra ngoài ánh sáng, chỗ cảnh sát cậu tự xử lý."

Bạn tốt có thể cho mặt mũi như vậy, Hạng Việt đã rất hài lòng. Anh hớn hờ gạt đầu, căn cứ nguyên tắc đánh một gậy cũng phải cho một viên kẹo ngọt, vỗ vỗ lưng chắc nịch của bạn tốt: "Lần này cậu khổ cực rồi, xong việc tôi sẽ đưa cho cậu hai bình rượu ngon, rượu cao lương năm mươi năm, có muốn hay không?"

Củ cải cứ treo đến trước mặt như vậy.

Thẩm Nam không muốn làm con lừa, nhưng “củ cải” này thật sự gãi đến chỗ ngứa của anh ta rồi, lập tức gạt đầu như gãi tai: "Muốn muốn muốn!" Mới vừa sa sút lập tức trở thành hư không, trên mặt cười đến đặc biệt nịnh hót, xoa xoa tay nói: "Cái đó, rượu đang ở đâu? Dù sao vào lúc này cũng không có chuyện gì, anh em đi theo cậu lấy trước?"

Hạng Việt không nói gì, chau chau mày, Thẩm Nam hiểu, từ trên ghé salon đứng lên, vắn vẹo uốn éo vòng eo có chút thô kệch, than thở: "Hiện tại tôi lập tức làm chân chạy đi bắt người cho tiểu đáng yêu nhà cậu, được chưa? Ài, cậu nói đi, sao lại ăn cỏ non rồi hả!"

Lúc này Hề Hi từ phòng ngủ ra ngoài, đưa di động đưa cho Hạng Việt: "Anh em nói để cho anh nghe điện thoại."

Hạng Việt sợ Thẩm Nam không giữ mồm miệng, ý bảo anh ta có thể lãn. Nhận lấy điện thoại di động, vừa “A lô” một tiếng, vừa đuổi Thẩm Nam ra khỏi cửa nhà, chọc Thẩm Nam tức tới đỏ mặt tía tai, nếu không phải xem ở phân lượng hai chai rượu ngon này, anh ta mới không dễ chịu thế này!

Vốn Hề Duy định nói rõ ràng với Hạng Việt, không báo cảnh sát, không ngờ anh ta (HV) và mình cùng lqđ chung ý tứ, Hề Duy thờ dài một hơi: "A Việt, đại ân không lời nào cảm ơn hết được, chuyện này tôi sẽ ghi nhớ." Hiện tại ngoài tầm tay với của anh ta, nếu không phải Hạng Việt hòa giải từ bên trong, chuyện này cuối cùng không biết sẽ đi tới đâu.

Hạng Việt ngẩng lên thấy trước mặt là Hề Hi đang trợn to mắt mặt ngạc nhiên nhìn anh, thật giống như anh không đồng ý báo cảnh sát là rất kỳ quái. Vỗ vỗ đầu gấu nhỏ, cười cười về phía ông nói: "Giữa chúng ta không cần thiết nói cái này, trong nước đã có tôi, cậu ở bên đó trước tiên xử lý tốt chuyện của mình đi đừng trở về nữa, có bao nhiêu người chờ bắt lỗi của cậu, cậu rõ ràng hơn tôi."

Hề Hi ở một bên nghe được, đột nhiên có chút đỏ mặt, từ tối hôm qua đến bây giờ, đã gọi ba cuộc điện thoại cho anh trai, cô vẫn đều chỉ quan tâm mình, thúc giục anh trai mau chóng trở lại, khốc lốc kể lể với anh trai mình sợ hãi như thế nào, lại quên hiện tại anh trai cũng đang trong thời kỳ quan trọng, một bước sai lầm tạo thành rất nhiều tổn thất.

Giống như quá ích kỷ..... Hề Hi ngượng ngùng nghĩ, chờ Hạng Việt lần nữa đưa di động tới, cô vội vàng nói với anh trai: "Anh, anh cứ theo kế hoạch lúc đầu cuối tuần sau hãy trở về đi, nếu không anh trở lại trước, người khác sẽ hoài nghi có phải đã xảy ra chuyện gì hay không. Anh đừng lo lắng cho em...Em không có việc gì, Hạng Việt chăm sóc đặc biệt chu đáo, lầu dưới còn có hai vệ sĩ, an toàn của em khẳng định không thành vấn đề, anh yên tâm,

hiện tại trong lòng em đã điều chỉnh đặc biệt tốt!"

Hề Duy ở bên đầu điện thoại kia không biết nói cái gì, Hề Hi vẫn lắc đầu: "Không cần, không cần, dù sao thứ sáu tuần sau anh trở về là được! Ngộ nhờ chuyện như vậy lộ ra ngoài ánh sáng em l.ê.q.u.y.đồ.n cũng không sợ, cùng lắm là bị người niệm mấy câu, nói xấu sau lưng một chút, cũng sẽ không mất miếng thịt nào, đứa bé cũng không phải là em giết đâu! Lại nói nếu quả thật người nọ muốn chinh em, chụp chuyện như vậy lên đầu em, anh trở lại cũng không hề làm gì!"

Đây thật ra là một vòng lẩn tránh, rõ ràng là bị người hại, lại vì vấn đề danh dự lo lắng hải hùng, cẩn thận, lén lén lút lút. Rất không công bằng, nhưng thực tế chính là để cho người khác không biết làm sao. Dư luận có đôi khi rất quý dị, thời điểm tốt rất tốt, thời điểm xấu cũng rất hồng bét. Lộ ra ngoài ánh sáng, người ta sẽ nghĩ, người nào rảnh rỗi không có việc gì muốn để tử anh trước cửa nhà cô? Vậy khẳng định tự bản thân cô có vấn đề, không thể sạch sẽ được. Ruồi bọ không bầu trứng không nứt, một cây làm chẳng nên non, tóm lại các loại suy đoán tốt - xấu đều không thiếu được.

Lời đồn đãi giống như con dao vô hình, giết người không thấy máu.

Hạng Việt và Hề Duy vì chuyện này mà khẩn trương như vậy, truy tìm nguyên nhân, đều chỉ là vì giữ lại danh dự của Hề Hi, không để cho tên của cô xuất hiện trong lúc trà dư tửu hậu của người khác.

Buổi trưa đơn giản ăn ít thứ, Hạng Việt và Hề Hi cùng nhau ngồi viết hóa đơn, xem một chút trong nhà thiếu cái gì thì kịp thời thêm vào. Dù sao coi như hai ngày nay có thể bắt được người, Hề Hi cũng không thể trở về cái nhà trọ kia ở nữa. Trước lúc Hề Duy trở lại, cô chỉ có thể tạm thời ở nơi này.

Chờ viết xong hóa đơn, Hạng Việt cũng không ra cửa, anh gọi điện thoại xuống lầu dưới, gọi một người vệ sĩ trong đó đi lên, đưa hóa đơn và tiền tới: "Phiền tớii." Hai ngày nay anh chuẩn bị bồi ở bên cạnh Hề Hi, không ra khỏi cửa.

Đầu Lữ Minh đầy vệt đen nhìn tờ giấy A4 lớn viết rậm rạp chẳng chịt ba hàng gì đó, cuối cùng vẫn không nói gì, yên lặng xoay người rời đi.

Sau đó Hạng Việt để cho Hề Hi tự trở về phòng mình chơi, anh tới thư phòng, bắt đầu gọi điện thoại, sắp xếp mọi lqđ chuyện. Trong lúc đó vẫn liên lạc với Hề Duy, tranh thủ có thể giải quyết tốt đẹp chuyện này trong thời gian ngắn nhất.

Thứ bảy trôi qua, chủ nhật, chủ nhật trôi qua..... Lúc hai giờ sáng, Hạng Việt nhận được điện thoại của Thẩm Nam, anh ta đang ở đầu kia than vãn mấy tiếng: "Thật là phụ nữ! Thật là phụ nữ! Anh em! Cậu tuyệt đối không ngờ lại là bông hoa tuyệt thế như thế! Mẹ nó, lão tử lần đầu gặp phải chuyện như vậy!"

Hạng Việt không để ý tới "kích tình" của bạn tốt, anh chỉ thờ phào nhẹ nhõm, hai ngày nay sắp xếp rất nhiều chuyện, cũng xác định phương án khẩn cấp dưới tình huống tệ nhất với Hề Duy, tỷ như đối phó cảnh sát thế nào, làm thế nào để chuyện trong quá khứ không liên lụy đến trách nhiệm hình sự.... Hiện tại bắt được người rồi, hai ngày nay người kia cũng không có lợi dụng internet làm bất cứ chuyện gì, cái này đồng nghĩa với việc giấu nhỏ hoàn toàn an toàn.

"Trước tiên hãy xác định xem cô ta có đồng bọn hay không."

"Yên tâm, tôi đều đã điều tra xong, không có đồng bọn, chỉ có một mình. Khả năng không nhỏ là những chị by Thanh Hưng em gái xung quanh, đùa bỡn người khác xoay quanh, hắc, quay đầu lại không ngờ lại là em gái nhân viên của chung cư Công Nghiệp!"

Hạng Việt nghe vậy có chút kinh ngạc: "Bây giờ cậu ở đâu?"

"Kho hàng bên đường Văn Lao, cậu muốn tới đây? Vậy cậu tới đi, vừa đúng lúc cũng tới xem bông hoa tuyệt thế này một chút."

Hạng Việt cúp điện thoại, siết chặt án đường, mặc kệ nói thế nào, tảng đá lớn nhất đã rơi xuống đất, chuyện khác cũng không tính là gì rồi.

Ra khỏi thư phòng, đi gõ cửa phòng ngủ. Hề Hi ngủ cũng không sâu, ở nơi xa lạ, thiếu hụt cảm giác an toàn, cô ngủ được một lát cũng không dễ. Hạng Việt vừa gõ cửa, cô lập tức mở mắt ra, ngồi dậy nói về phía cửa: "Vào đi, không khóa."

Hạng Việt đẩy cửa tiến vào, đèn phòng ngủ vẫn mờ: "Còn chưa ngủ?"

"Ngủ rồi." Hề Hi vuốt nhẹ hai lọn tóc xõa xuống, giải thích: "Tôi em đi ngủ chưa bao giờ tắt đèn."

"Mở đèn ngủ không tốt cho mắt." Anh nói một câu, dừng lại ở cuối giường, không tiếp tục tiến lên. Hề Hi à à gật đầu, hỏi: "Có phải chỗ Thẩm Nam có tin tức rồi hay không?"

Hạng Việt cũng không trông cậy vào một câu của mình có thể thay đổi thói quen của cô, nói là nghĩa vụ, có nghe hay không, không miễn cưỡng được.

"Bắt được người rồi, bây giờ anh đi qua xem một chút có thể trực tiếp kết thúc mọi chuyện hay không, em ngoan ngoãn tiếp tục ngủ, đừng có chạy lung tung."

Nghe được đã bắt được người, hai mắt sáng của Hề Hi lóe lên, có chút kích động: "Thật sự bắt được?" Không đợi anh đáp lại, cô đã vén chăn lên xuống giường: "Em cũng muốn đi."

Hạng Việt không đồng ý, Hề Hi lại dây dưa anh, anh bắt đắc dĩ: "Anh em cũng sẽ không để em lộ diện, không tin em gọi lqđ điện thoại hỏi cậu ta một chút." Thấy cô chu miệng, anh vuốt vuốt cái mũi của cô: "Thẩm Nam là lén lút bắt người, tìm bạn bè trong hắc đạo giúp đỡ, một cô gái nhỏ như em đi sẽ

gặp khó khăn, cũng không an toàn."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Edit: Thanh Hưng

Cho dù Hề Hi thật sự rất muốn đi xem một chút là ai có thù oán với mình, nhưng dù sao cô không phải là thanhhung người đặc biệt cổ tình gây sự, cũng không phải là không biết phân biệt. Biết Hạng Việt là vì tốt cho cô, nên cho dù thất vọng, nhưng lại không oán anh nữa, chỉ âm ức mà nói: "Vậy anh nhớ chụp ảnh của người đó cho em, em phải biết rõ cuộc người nợ trông như thế nào."

Hạng Việt nói được, ánh mắt mềm mại nhìn cô: "Em ngoan ngoãn đi ngủ, đừng chờ anh, nếu đã bắt được người, sáng mai cũng có thể đi học rồi."

Đi học cái gì..... Ha ha.....

Hề Hi cũng xin nghỉ rồi, dĩ nhiên không có ý định sáng ra sẽ đi học. Chỉ là vào lúc này cũng không muốn lqđ nhiều lời, chỉ bủi môi đẩy anh đi ra ngoài: "Đừng nói nhiều nữa, đi sớm về sớm!"

Kho hàng trên đường Văn Lao ở ngoại ô, là nơi dân cư thưa thớt ở Vũ Lăng.

Hạng Việt dùng GPS tìm được địa chỉ Thẩm Nam nói. Cửa chính khóa chặt, xe của anh mới vừa dừng ở bên ngoài, đã có người mở cửa nhỏ bên cạnh ra chạy đến, là một người đàn ông trẻ tuổi, kiểu tóc có chút không nhìn ra là xu thế gì, dáng vẻ lưu manh, anh ta đi tới gõ cửa sổ xe, chờ cửa kính thủy tinh của xe hạ xuống, lập tức hỏi: "Hạng tiên sinh?"

"Đúng, là tôi." Hạng Việt lạnh nhạt đáp.

Không theo xu thế cười cười: "Anh Nam giao cho em mở cửa cho anh, anh chờ một chút, em đi mở cửa lớn ra."

Hạng Việt gật đầu, người nợ lập tức xoay người chạy về, trong chốc lát cửa chính mở ra từ bên trong, Hạng Việt khởi động xe lái vào, rất dễ dàng đã tìm được chỗ kho hàng của Thẩm Nam. Chung quanh tối đen như mực, chỉ có một ít đèn ở nhà kho là sáng.

Hạng Việt dừng xe xong, cái người không theo xu thế đó khóa kỹ cửa chính, thờ hỏn hển chạy tới, dẫn anh đi vào kho hàng.

Ánh đèn trong kho hàng càng sáng, đèn pha trên mái ngói được bật lên, bên trong sáng như ban ngày. Thẩm Nam đang cùng ba, bốn người ngồi quanh một cái bàn vuông đánh bài địa chủ, còn có 2 - 3 người ở một cái bàn khác đang ăn cái gì đó. Tất cả những người for lle qqy donn này nhìn thấy anh đều làm như không thấy, nên làm sao thì làm như vậy, chỉ có Thẩm Nam lên tiếng chào anh, đồng thời văng bốn lá Q trong tay ra ngoài, hắc hắc cười to: "Đưa tiền, đưa tiền, hai nỏ, chủ của tôi, lật lật, mỗi người 50!"

Nhận tiền xong, anh ta từ trên ghế đứng lên, không theo xu thế rất tự giác chạy tới nhận vị trí của anh ta, tiếp tục đấu địa chủ với mọi người. Thẩm Nam nhét tiền vào trong túi, bước tới nói với Hạng Việt: "Đến đây đi, người phụ nữ kia ở bên trong."

Sau đó Hạng Việt theo Thẩm Nam xuyên qua hàng hóa chất đống cao ngất, dọc theo khe hở đến tận cùng bên trong kho hàng, một người phụ nữ tuổi còn trẻ bị sợi dây cố định ở trên ghế, đầu tóc rối bời, mặt lộ vẻ hoảng sợ. Trong miệng cô ta bị vải bố đút vào, thấy Hạng Việt, mắt sáng rực lên, thật giống như gặp được cứu tinh, bắt đầu ô ô giãy giụa.

Thẩm Nam chặc chặc: "Dáng dấp tốt chính là chiếm tiện nghi." Nhan sắc trị giá cao, làm chuyện xấu cũng không dễ dàng bị người ta hoài nghi. Nhìn cô gái này, cũng không biết nên nói cô ta ngu xuẩn hay là nên nói anh em mình quá dễ dàng bị dáng dấp lừa dối.

Hạng Việt mặc kệ anh ta, nhét tay vào túi, hỏi: "Sao lại bắt được?"

"Còn có thể làm sao bắt được? Lục lợi phỏng đoán một chút xui xui," Thẩm Nam lấy thuốc trên lỗ tai xuống dùng bật lửa đốt, hút một hơi, nói tiếp, "Vốn tôi cho rằng có thể khống chế camera theo dõi của chung cư, còn có thể phá giải mật mã thang máy, vậy người này nhất định là cao thủ hacker, tìm bộ đội ưu tú tới muốn phản truy tung, ai biết hoàn toàn không tra được dấu vết gì, người anh em kia của tôi nói có thể đối phương thật sự là cao thủ, hoặc là hệ thống theo dõi không bị công kích. Tôi nghiêng về loại thứ hai, dù sao nếu như thực sự là cao thủ, người thông minh sẽ không thấp hèn như vậy, làm loại đe dọa không có đẳng cấp này, một ít lợi ích cũng không có, trừ dọa người một chút, bứt dây động rừng, có tác dụng rầm rì!"

Anh ta châm chọc đôi câu, nói tiếp: "Sau đó tôi tìm đến Cuồng Tử, anh ta là hình cảnh, tự có biện pháp, kết hợp các loại tình huống, lại lần lượt cẩn thận thăm dò an ninh ở tiểu khu, cuối cùng trải qua điều tra, lập tức đặt mối hiểm nghi lớn nhất lên trên người cô gái này." Thẩm Nam nói hời hợt, nhưng trong đó mất bao nhiêu trắc trở không khó tưởng tượng, dù sao thời gian hai ngày muốn bắt được người ẩn nấp sâu như vậy cũng không dễ dàng.

"Cô ta là người trông nom hậu cần, có thể dễ dàng tra được mật mã thang máy tầng lầu kia của em gái. Phụ trách an ninh phòng quan sát nói, buổi trưa

ngày xảy ra chuyện đó, người phụ nữ này đã mang rượu và món ăn tới mời anh ta ăn, thừa dịp khi đó không có người tới, hai người khóa cửa ăn uống, trong lúc đó tên anh này ngủ được một giấc, khi tỉnh lại cũng chỉ cho là uống rượu say, lo lắng bị trừ tiền lương, cũng lo lắng bị người ta nói linh tinh, cũng không dám nói chuyện này cho những người khác."

"Cậu biết vì sao cô ta lại có hiềm khích với em gái không?" Cũng không cần Hạng Việt đoán, anh ta đã nói ra: "Em gái làm từ thiện, mỗi tháng đều ra bên ngoài quyên tiền, đứa bé của cô gái này sinh ra vốn đã kém cỏi, có bệnh tim bẩm sinh, từ bạn bè làm việc ở viện phúc lợi biết được em gái làm chuyện tốt, thì muốn để em gái giúp cô ta cứu đứa bé. Em gái quả thật cho cô ta năm vạn, đứa bé được cứu trợ, bệnh tình từ từ ổn định lại, về sau chỉ cần cần thận chăm sóc, mỗi tháng cố định dùng chút thuốc là có thể duy trì hiện trạng."

"Dĩ nhiên, thuốc này cũng không rẻ, nhưng cũng không có đắt đến thái quá, mỗi tháng tiền lương của cô ta và chồng cô ta cộng lại có đến 6000 - 7000, trừ tiền thuê phòng và sinh hoạt phí, gian khổ một lqd chút cũng đủ nuôi sống đứa bé. Em gái cũng không cần phải tài trợ nữa. Nhưng lòng người không đủ răn nuôi voi, chồng cô ta ghét bỏ con mình là một đứa con gái, lại có bệnh, cũng không thể nào vui lòng bỏ tiền, thỉnh thoảng còn náo loạn dữ dội, mà cũng không biết cô gái này nghĩ như thế nào, đoán chừng nghĩ em gái là tiêu tiền như rác rồi, lại muốn để cho em ấy tiếp tục giúp đỡ mình, chẳng khác gì là muốn em ấy giúp cô ta nuôi đứa bé." Nói tới chỗ này, Thẩm Nam châm chọc nhìn người phụ nữ bị trói chặt một cái: "Tháng trước, là tháng trước năm ngoái, cô ta lần nữa thông qua viện phúc lợi tìm được em gái nhờ giúp đỡ, em gái không để ý cô ta, vị này lập tức ghi hận trong lòng. Khéo chi lại khéo, năm sau đột nhiên em gái chuyển đến chung cư mà cô ta làm việc, trong lúc đó cô ta lại tìm em gái một lần nữa, vẫn bị cự tuyệt, giữa lúc thất vọng, lại cộng thêm trong nhà chồng bắt mẫn và chỉ trích, còn có lời đồn đại của thân thích, tóm lại đoán chừng áp lực rất lớn, nhất thời kích động bóp chết đứa bé, sau khi bóp chết lại đau lòng hối hận, cảm thấy đây đều là lỗi của em gái thấy chết mà không cứu, ném một bụng lửa giận đến trên người em gái, sau đó thì có việc kia xảy ra."

Cuối cùng tổng kết: "Đây là điển hình của làm ơn mắc oán mà."

Hạng Việt cũng không nghĩ tới chân tướng lại không thể tưởng tượng nổi như vậy, cực kỳ buồn cười. Ánh mắt thanhhung của anh thâm trầm quét qua người phụ nữ vẫn đang ô ô lắc đầu, mặt đầy sợ hãi, không có hứng thú nói chuyện với cô ta, xoay người rời đi, Thẩm Nam ai ai hai tiếng: "Xử lý người này như thế nào đây?"

Anh nghe vậy bước chân không ngừng: "Trước cứ giữ lại, chờ tôi trở về thương lượng một chút."

Hạng Việt lái xe rời đi, lúc đến nội thành thì dừng xe lại gọi điện thoại cho Hề Duy, nói rõ đầu đuôi gốc ngọn mọi chuyện, đoán chừng Hề Duy cũng không nghĩ tới chân tướng lại hoang đường như vậy. Trước đó bọn họ đã đưa ra rất nhiều giả thiết, hoài nghi rất nhiều người, lại duy chỉ không ngờ sẽ là một người không thể nào như thế, lý do còn tuyệt thế như vậy!

"Nói với Hề Hi thế nào?" Hạng Việt không muốn tìm tòi nghiên cứu lối suy nghĩ của cô gái kia, bởi vì theo ý anh chuyện cô ta làm người bình thường không lý giải được, trừ thỏa mãn ý nghĩ trả thù biến thái của cô ta, làm cái này thì có lợi ích gì? Thay vì đi quan tâm ý tưởng biến thái đó, không thành thật, chỉ bằng suy nghĩ một chút nếu giấu nhỏ biết chân tướng sự thật sẽ phải chịu loại đã kích gì.

Làm chuyện tốt còn làm ra thù, cho dù là ai cũng không tiếp nhận nổi chứ?

So với Hạng Việt, Hề Duy hiểu rõ em gái hơn, vào lúc này anh ta đã tiếp nhận sự thật vận khí em gái không tốt gặp được bệnh xà tinh rồi, đề xuống tức giận, nhàn nhạt nói: "Chuyện như vậy tôi sẽ nói với em ấy, em ấy không yếu ớt như vậy." Ngược lại nói đến xử lý người phụ nữ kia như thế nào: "A Việt, lúc Thẩm Nam bắt người, không bị ai nhìn thấy chứ?"

Hạng Việt nói không có: "Hôm nay cô ta trực đêm, cố ý gọi điện thoại dẫn cô ta ra ngoài mới ra tay. Thủ hạ của Thẩm Nam chính là người hành động lưu loát, sẽ không để lại nhược điểm."

Hề Duy không tin Thẩm Nam, nhưng lại vô cùng tin tưởng Hạng Việt, anh ta hỏi câu này cũng chỉ là cho có lệ một lqd chút, thật ra thì trong nội tâm đã hiểu rõ ràng, Hạng Việt làm việc sẽ không đầu voi đuôi chuột, anh ta (HV) là người có quy tắc.

Vì vậy nói ra tính toán của mình: "Ném tới ngục giam bên Tây Bắc kia, cô ta giết đứa bé của mình, chính là hung thủ giết người, không giết cô ta đã là rất tốt với cô ta rồi."

Như vậy quả thật bảo đảm bớt lo, Hạng Việt bày tỏ không có dị nghị, chỉ là....."Ồ Tây Bắc tôi không quen ai."

"Cái này tôi sắp xếp," Hề Duy nói, "Ngày mai tôi bảo Phùng Tranh liên lạc với cậu."

Hạng Việt trầm ngâm chốc lát: "Phùng Tranh có thể tin 100%?" Dù sao chưa thông qua luật pháp đã nhốt người ta vào ngục giam, cuối cùng vẫn là không hợp quy củ.

Hề Duy ở đầu kia cười: "Yên tâm đi, văn bản tài liệu của tòa án tôi sẽ đồng thời làm, sẽ không để lại nhược điểm khiến cho tương lai bị người ta chỉ trích, chỉ là cái này phải chờ tôi trở về mới làm được, không thể giao cho người phía dưới. Hơn nữa coi như về sau Phùng Tranh muốn rời đi, cậu ta cũng không biết cụ thể người kia bị nhốt ở đâu thì cũng vô dụng, tôi sẽ tìm người theo dõi cậu ta, sẽ không cho cậu ta cơ hội làm động tác nhỏ gì."

Loại tác phong lão luyện này Hạng Việt xem thế là đủ rồi, không phục không được, anh cười nhạo báng: "Khó trách Thẩm Nam kiêng kỵ cậu như vậy, gây chuyện không tốt sẽ rơi vào cái hố của cậu ngay."

Hề Duy cũng cười: "Cậu nói với anh ta, lần này tôi thiếu anh ta một cái nhân tình, trở về sẽ mời anh ta ăn cơm."

"Ăn cơm chỉ là thứ yếu, cậu cứ lấy hai chai rượu ra cho cậu ta là được, tôi chính là dùng cái này mới có thể dụ cậu ta lee quy doon chuyên tâm làm việc,

nếu không cũng sẽ không nhanh chóng bắt được người như thế."

Hề Duy rất sáng khoái: "Đây coi là cái gì, bảo Hề Hi đưa cho cậu, em ấy biết tôi để ở đâu."

Chuyện giải quyết xong, trong lòng hai người cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, cũng có tâm tình nói giỡn.

Lúc về đến nhà trọ đã sắp năm giờ sáng, Hề Hi đang ngồi ở phòng khách xem ti vi chờ anh. Thấy anh trở lại, cô hỏi: "Người phụ nữ kia có phải tên là Trương Xảo hay không?" Hiển nhiên Hề Duy đã thông báo với em gái.

Hạng Việt nói quen hỏi, anh đôi dềp, đi tới nói: "Từ lúc anh đi có phải em vẫn không ngủ hay không?"

Hề Hi vẫn còn rối rắm ở câu "quen hỏi": "Chuyện quan trọng như vậy mà anh có thể quên!? (— —)!"

"Anh chỉ cần biết cô ta là hung thủ là được, về phần tên gì có cái gì khác nhau chứ?" Hạng Việt cời nút áo tây trang, cời áo ra treo đến lên giá áo trước cửa.

Hề Hi bĩu bĩu môi: "Em đoán nhất định là Trương Xảo, gần đây người bị bệnh tim lại không phải là cô nhi, ngoài cô ta ra em còn giúp một người khác, chỉ là người nhà kia đã về với ông bà rồi, chỉ có Trương Xảo lại đi tìm em." Nói xong có chút mất mát than thở: "Cần gì chứ? Nếu không muốn nuôi, ném con cho viện phúc lợi không phải là được rồi sao, tại sao phải giết chứ? Đó cũng là mạng người!"

Hạng Việt khuyên cô: "Khi nhân tính vận vẹo, em không thể dùng lẽ thường suy đoán. Đừng suy nghĩ quá nhiều, không phải là lỗi của em."

"Dĩ nhiên không phải lỗi của em!" Mắt to của Hề Hi tròn tròn, có chút giấu đầu hở đuôi: "Trước đây em lqđ đã hết tình hết nghĩa! Tiền nhà em cũng không phải là gió lớn thổi tới!"

Hạng Việt vỗ vỗ đầu cô, dịu dàng nói: "Em có thể nghĩ như vậy là được rồi." Để ý thấy hốc mắt ửng đỏ và sắc mặt tái nhợt của cô, trong bụng lại không nhịn được thở dài, vẫn còn là một đứa bé kinh nghiệm sống chưa nhiều mà!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Edit: Thanh Hưng

Cả sự kiện tương đương với nháo kịch. Hiện tại bắt được người rồi, lại đi tra cứu thì cũng không có bất cứ ý nghĩa gì nữa.

Cho dù tâm tình Hề Hi ít nhiều cũng bị đá kích đến, nhưng giống như Hề Duy nói, em gái của anh ta không có yếu lqđ ốt như vậy, điều chỉnh hai ngày là tốt rồi, không giống trước đó Hạng Việt lo lắng sẽ tạo thành cái bóng ma trong lòng gì.

Bắt được người xấu, Hề Hi khôi phục lại trạng thái làm việc và nghỉ ngơi bình thường, trừ chỗ ở biến thành nhà trọ của Hạng Việt, những cái khác không có gì thay đổi. Các bạn nhỏ cũng đều cho rằng cô là dị ứng thật, đợi cô tới trường học còn vây quanh hỏi thăm một cái. Chỉ có Thẩm Gia biết đại khái là chuyện gì xảy ra, nhưng Hề Hi hình như không có ý định nói cụ thể những chuyện đã trải qua với cậu ta, chỉ nói chuyện tình đã được giải quyết, cậu ta cũng biết điều không hỏi tới nữa.

Buổi trưa tan giờ học, mấy người bạn nhỏ hẹn nhau đi bệnh viện thăm mấy đứa bé. Phẫu thuật chữa trị sứt môi đã sắp xếp xong, đều ở quanh đây, mấy đứa bé từng người từng người, chia ba ngày làm xong. Phẫu thuật của Nha Nha được sắp xếp vào cuối tuần, tuổi cô bé còn nhỏ, thể chất yếu, cần ở trong bệnh viện điều dưỡng thân thể mấy hôm nữa mới được.

"Hề Hi, cô chờ một chút chúng ta cùng nhau đi thăm Hạ Y nhé?" Từ phòng bệnh của Nha Nha ra ngoài, Đồng Dao hỏi.

Hề Hi nói đi chứ, Tần Du Nhiên khoác vai của cô: "Thân ái, cô không phải sợ chị gái của anh ta sao! Mới vừa rồi tôi hỏi, chị của anh ta đang ở đây đấy!"

"Ồ thì ờ," Hề Hi không sao cả nhún vai, "Chị ấy có thể ăn tôi sao?"

"Tôi đi! Cái này cũng quá không giống cô rồi, bạo gan thế!" Đào Bản không nhịn được bóc trần khuyết điểm của cô. Sau đó bị Từ Trạch đẩy một cái: "Nói cái gì đấy! Cái người Hạ Nhiễm đó có gì đặc thanhhung biệt hơn người, thật coi chị ta là nữ hoàng chắc! Chúng ta nhiều người như vậy, chị ta dám động thủ sao? Anh Hề Duy trở lại sẽ diệt chị ta!"

Trình Hạo cũng nói: "Đúng thế, có thể bỏ gạch cũng không có gì ghê gớm, chúng ta đều là người văn minh, nhà họ Hạ của chị ta đoán chừng cũng không dám đắc tội với Hề Hi." Mấy người bạn nhỏ này đều không thấy Hạ Nhiễm có thành tựu thể nào. Lại nói người có thân sơ xa gần, luận giao tình, bọn họ dĩ nhiên nghiêng về Hề Hi hơn. Huống chi đối địch của Hạ Nhiễm còn không giải thích được như vậy, so với cổ tình gây sự cũng không có gì khác nhau.

Hề Hi cười cười, nói với mấy người bạn nhỏ: "Tôi là đột nhiên nghĩ thông suốt, người ấy à, trừ bỏ liên quan tới mình không có gì là chuyện lớn cả. Tôi lại không nợ Hạ Nhiễm, tại sao phải sợ, chột dạ à! Lần trước Hạ Y bị thương, lần này xảy ra tai nạn xe cộ cũng không phải là trách nhiệm của tôi, chúng ta là đoàn thể, chị ấy bất mãn với tôi, có thể khuyên Hạ Y rút khỏi đoàn mà, gây khó khăn cho tôi đoán chừng là thấy tôi dễ bắt nạt! Lại nói lần trước Gia Gia bị thương còn nặng hơn Hạ Y, sao không thấy ba mẹ Gia Gia gây khó khăn với tôi?"

Những lời này của cô khiến mấy người bên cạnh cũng có chút kinh ngạc, trước đó bọn họ cũng từng khuyên như vậy, chỉ là không có tác dụng gì. Hề Hi nên e sợ Hạ Nhiễm vẫn là e sợ. Hiện tại cô lại chính mình nhận ra, thật sự làm cho người ta không thể không lau mắt mà nhìn, còn không nhận được mơ mộng này nọ.

Du Khả Dương sờ sờ đầu của cô: "Ngoan, có phải cô gặp chuyện gì hay không? Nói với chị gái, chị gái giải quyết giúp cô."

"Thôi đi, cô giải quyết giúp cô ấy? Phiền toái của cô còn chưa giải quyết xong đâu!" Từ Trạch làm điệu bộ nôn mửa, trên gương mặt thanh tú có chút ừ ừ: "Hồi cô cô cũng không cho câu lời chắc chắn, thật sự coi trọng thẳng thắn nhà họ Triệu kia?"

Đào Bân một bên vẫy xem nháy mắt với Trình Hạo, lại kể tai Thẩm Gia nói nhỏ: "Nghe thật chua, thích thì nói đi, mơ mơ hồ hồ lừa lừa gạt gạt, có thể theo đuổi vợ mới là lạ!"

Thẩm Gia ý bảo cậu ta chớ gây thêm phiền phức, thấy Du Khả Dương giống như trước kia một dạng nhắc tới chuyện lqđ thân cận thì im miệng không nói, cậu ta lập tức giơ tay lên dõng dè: "Đi thôi, đừng lải nhải nữa, cũng không nhìn một chút đây có phải chỗ ngồi tâm sự hay không. Hề Hi có thể kiên cường là chuyện tốt, đừng ngạc nhiên như thấy mười sự kiện không thể tưởng tượng nổi thế, cái này cũng không phải thái quá." Lại rất có phong phạm anh cả nói: "Chúng ta đi thăm Hạ Y trước, sau đó tôi mời các người đi ăn ngon."

Tần Du Nhiên rất biết điều chỉnh thái độ, cô ấy hoan hô: "Gia Gia, anh mời chúng tôi đi đâu ăn? Có tiền không?" Bọn họ đều là phú nhị đại, kể từ lúc đi theo Hề Hi làm từ thiện đã bắt đầu vì tiền mà tính toán chỉ li rồi, trước kia đòi hỏi như vậy, bây giờ ăn một bữa cơm còn phải lo lắng túi tiền.

Thẩm Gia nói: "Yên tâm, mẹ tôi giao thẻ phụ của bà ấy cho tôi, cho dù không thể rút tiền mặt, nhưng quẹt thẻ thì không thành vấn đề! Mời các người đi Quý Phi Lâu, như thế nào?"

Hề Hi cảm giác mình có chút □□ hiềm nghi, sợ Du Khả Dương và Từ Trạch lại cãi vã, huyên não mọi người đều khó coi, lập tức chủ động ôm cánh tay Thẩm Gia, rất tích cực nói: "Thật nha, tôi đã rất lâu không đi Quý Phi Lâu rồi!"

Thẩm Gia chăm sóc Hề Hi giống như em gái, cậu ta vỗ vỗ đầu của cô: "Hôm nay anh trai mời khách, cô muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu!"

Thật ra thì tại sao Hề Hi lại đột nhiên kiên cường, trong lòng cậu ta có thể đoán được một phần. Người muốn trưởng thành, tất nhiên sẽ phải trải qua một số chuyện. Tốt - xấu, gặp nhiều chuyện hơn, cũng forleequydoon từ từ trở nên thành thục. Trước đó Hề Hi đã nói gặp phải biến thái, cho dù cậu ta không biết chuyện cụ thể là như thế nào, nhưng nghĩ đến, phải tạo thành chút ảnh hưởng cho cô, bắt buộc đứa bé đơn thuần phải trở nên thành thục một chút.

Hạ Y đã nằm viện gần nửa tháng, bị thương ở chân, cũng không dám lộn xộn, cả ngày nằm trên giường thật sự dài ra nhanh như cò.

Hạ Nhiễm đang dụ dỗ em trai uống canh bổ xương: "Nhanh, đây là mẹ cố ý bảo chị Từ làm, bột lửa nhỏ hầm cách thủy tám giờ, uống vào đối với vết thương của em mới có lợi, ngoan, đừng tùy hứng."

Cô ta là một người phụ nữ đáng đáp rất đẹp, 27 - 28 tuổi, vóc người cao gầy, cộng thêm đồ trang sức trang nhã, tóc ngắn màu đỏ rượu còn có bộ váy màu đen nổi bật lên vẻ lão luyện lại có phong cách của cô ta, là đồ công sở nữ cực kỳ tiêu chuẩn.

Từ nhỏ quan hệ giữa Hạ Y và chị gái đã cực tốt, vào lúc này cho dù vô cùng không muốn uống canh bổ xương, nhưng vẫn là cau mày nhận lấy, bày tỏ mình tự uống không cần đủ.

Hạ Nhiễm tránh tay của cậu ta ra: "Em đừng lộn xộn, chị dứt cho." Thấy em trai nghe lời, cô ta lại không nhận được nói: "Lần này sau khi thương thế tốt lên thì nghe chị, không cho phép lại theo cô nhóc nhà họ Hề ở chung một chỗ nữa, muốn làm từ thiện, đã có chính quy, hàng năm nhà chúng ta cũng quyên không ít tiền cho những thứ cơ quan từ thiện kia. Nếu em muốn tự mình làm, chờ thêm một thời gian nữa chị lập cái quỹ giúp em, để cho em làm hội trưởng."

Hạ Y nghe vậy có chút không nhận được: "Chị, làm sao chị lại không ưa Hề Hi? Lần trước em bị thương cũng không thể trách cô ấy, lần này tai nạn xe cộ lại càng không có quan hệ với cô ấy. Chị nói bạn bè của em như vậy, em rất không thoải mái."

Khỏe miệng tươi cười của Hạ Nhiễm cứng ngắc trong một cái chớp mắt, rất nhanh lại khôi phục như trước, cô ta dứt một muỗng canh vào trong miệng em trai, dịu dàng nói: "Còn không phải chị đau lòng cho em? Tự em nghĩ một chút, từ nhỏ đến lớn chị đã để cho em chịu đựng một chút thương tổn nào chưa? Em đi theo cô nhóc nhà họ Hề mới bao lâu đã ở viện hai lần!"

Lúc này trong phòng bệnh chỉ có 2 chị em bọn họ, nói chuyện cũng không có gì cố kỵ. Hạ Y lập tức phản bác: "Vậy thời điểm trung học đệ nhị, em ngày nào trên người không mang theo một chút thương tích? Như bây giờ cũng không có gì ghê gớm chứ?"

"Trung học đệ nhị em tuổi trẻ ngông cuồng, là thời kỳ người thiếu niên phản nghịch chị có thể hiểu, hiện tại em cũng sắp đại học năm ba rồi, nên chính đáng hợp tình suy nghĩ về sau một chút, công ty cũng lqđ không phải là của chị và anh cả, em là một phần tử trong nhà, cũng nên gánh vác trách nhiệm, bây giờ nhà bác cả đưa mắt nhìn chăm chăm chúng ta, em không thể luôn nghĩ làm người hầu phía sau cô nhóc đó chứ?"

Nhắc tới nhà bác cả còn có người trong nhà tranh đấu gay gắt, Hạ Y lập tức phiền muộn, cậu ta vừa định nói những gì, đã có người gõ cửa phòng bệnh. Cậu ta biết là các bạn nhỏ thân mến đã tới, lời vừa tới miệng cũng nuốt xuống. Hạ Nhiễm nhìn em trai hờn dỗi, mình cũng không sáng khoái, không hiểu cô nhóc hoang dã nhà họ Hà đó có gì tốt, em trai mình đi theo như cái đuôi!

Chờ cửa phòng bệnh mở ra, nhìn thấy Hà Hi, trên mặt Hạ Nhiễm càng khó coi hơn. Cùng Thẩm Gia nhất nhất lên tiếng chào, duy chỉ có lướt qua Hà Hi, đây là chuyện rất thất lễ, trước kia Hà Hi thấy cô ta còn không dám nhìn thẳng vào mắt, lần này đụng phải cũng không biết tại sao, lại hết sức bình tĩnh. Mới vừa rồi cô nói muốn đến thăm Hạ Y còn cảm thấy là mình nhất thời xúc động, từ thang máy đi ra mơ hồ còn có chút hối hận, bởi vì mặt mũi mới không có giữa đường bỏ chạy. Vào lúc này thật sự nhìn thấy Hạ Nhiễm, đột nhiên phát hiện, người phụ nữ này cũng không có gì ghê gớm chứ sao. So với Trương Xảo dám bóp chết đứa bé của mình, chị ta chỉ dám cầm gạch hù dọa, sử dụng ánh mắt giết người cũng không là gì.

Hạ Nhiễm không có lễ phép, Hà Hi cũng sẽ không nạt nóng dán móng lạnh, không nói gì, đi giữa Thẩm Gia và Đào Ân vào trong phòng bệnh. Nhìn thấy Hạ Y, cô nhảy lại gần: "Hạ Y, tôi tới thăm anh á..., cảm động không?"

Hạ Y thấy cô dĩ nhiên đặc biệt vui mừng, không vui vì tranh cãi với chị gái lúc trước lập tức tan thành mây khói. Nhìn bythanhhung khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nhóc gấu đang cười khanh khách với mình, gờ tay đập lên trên đầu cô, tức giận: "Cô còn biết đến thăm tôi cơ đấy!"

"Lúc trước không phải tôi bị dị ứng không có cách nào ra cửa sao ~" Hà Hi ôm đầu giải thích.

"Lúc cô không có dị ứng cũng không gặp được cô!"

"Sau này sẽ không á!" Hà Hi cũng không nói là sợ chị cậu ta, dù sao cô không nói cậu ta cũng biết, vào lúc này chỉ gờ tay bảo đảm: "Về sau ít nhất ba ngày tôi sẽ qua thăm anh một lần, đừng nóng giận!"

Hạ Y thấy cô gái nhỏ trên mặt lộ ra một nụ cười càng tinh xảo xinh đẹp hơn, nhưng mà vẫn bày tỏ bất mãn: "Ba ngày không được, phải hai ngày. Đây là trước đây cô thiếu nợ tôi."

"Còn nợ anh? Hạ Y, sao anh lại ngây thơ như vậy!" Hà Hi bắt nạt cậu ta.

"Phốc ——" Đào Ân cũng không nhịn được nữa bật cười, nói xen vào: "Hai người các người ở chỗ này liếc mắt đưa tình, có nghĩ đến cảm thụ của những thứ phong nền như chúng tôi không? Chúng tôi đứng ở một bên được một lát rồi, Hạ Y, cậu đây là bên trọng bên khinh!"

Cậu ta chính là nói đùa, đùa giỡn, Hạ Nhiễm đứng ở một bên nghe xong sắc mặt lại càng khó coi hơn rồi, ánh mắt nhìn về phía Hà Hi sắc như đao, nếu như là sự thật, Hà Hi muốn bỏ qua cũng khó khăn. Vì vậy dừng cảm nghênh đón tầm mắt của cô ta, sau đó lần đầu tiên phát hiện, mắt của Hạ Nhiễm lại rất nhỏ!

Sự phát hiện này khiến gấu nhỏ kinh hãi đến mức đột nhiên mờ to mắt, giống như thấy chuyện gì mới mẻ. Máy nam sinh đang lăm lăm, Tần Du Nhiên xoay đầu Hà Hi tới đây, nhỏ giọng nói với cô: "Cô đừng để ý tới chị ta, chị ta cũng chỉ dám trêu cô."

Du Khả Dương và Đồng Dao cũng đi qua, ba nữ sinh đứng thành một hàng ngăn ở chính giữa, đẩy Hạ Nhiễm ra ngoài. Hà Hi giương lqđ mắt "Oh" một tiếng, tính toán đợi lúc không ở trước mặt Hạ Y, sẽ chia sẻ phát hiện mới của cô với mấy người bạn nhỏ này.

Tạm biệt Hạ Y, bọn Hà Hi rời khỏi bệnh viện lái xe tới Quý Phi Lâu. Tần Du Nhiên còn hỏi cô muốn nói với Hạng Việt hay không, Hà Hi nói không cần: "Hôm nay anh ấy thay người khác làm phẫu thuật, vào lúc này đoán chừng vẫn còn ở trong phòng mổ."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Edit: Thanh Hưng

Trước mắt Hà Hi và Hạng Việt đang trong tình trạng "ở chung". Trải qua chuyện từ anh lần này, ít nhất trong thời gian ngắn Hà Duy không thể nào để em gái ở một mình rồi. Nhưng anh ta lại đang ở nước lqđ ngoài, ngoài tầm tay với, lúc này, suy tính từ mọi phương diện, Hạng Việt không thể nghĩ ngờ là thí sinh thích hợp nhất có thể chăm sóc em gái mà anh ta yên tâm.

Hôm nay coi như là ngày thứ năm hai người ở chung.

Từ Quý Phi Lâu ra ngoài, Hà Hi tạm biệt mấy người bạn nhỏ, ngồi xe taxi đi vòng lại bệnh viện. Hạng Việt mới vừa quay lại phòng làm việc, đã nhận được điện thoại của gấu nhỏ, anh cười cười: "Em lên đây đi, anh đang ở phòng làm việc."

Cúp điện thoại được một chốc lát, đã có người gõ cửa phòng làm việc, Hạng Việt ra mở cửa, trên mặt Hà Hi đeo khẩu trang màu đen tuyền, trên đầu là mũ lưỡi trai, tóc dài xõa tới lưng, váy chiffon màu cà phê đậm, bên ngoài khoác một áo len màu đen dài đến gối, trên vai khoác túi Chanel nhỏ màu vàng nhìn qua rất đẹp mắt, rất giống quần áo mà nhân vật công chúng mặc đi ra ngoài, lại che mặt để làm người ta chú ý.

Hạng Việt dẫn cô đi vào, đóng cửa lại hỏi: "Buổi chiều không có lớp à?"

Hề Hi nói không có, cô thả hai túi giấy xách trong tay vào trên khay trà, vuốt vuốt ngón tay bị ghim đau, lấy khẩu trang xuống, nhắc nhở: "Em mang từ Quý Phi Lâu tới, nhân lúc còn nóng ăn đi."

Hạng Việt nhíu mày: "Sao lại hào phóng như vậy?"

"Nói giống như em rất hẹp hòi thế," Hề Hi phồng miệng, nhưng mà vẫn thừa nhận nói, "Đây là Thẩm Gia chi tiền." Cô giải thích: "Trước đó em và bọn Tần Lạc Lạc đã tới bệnh viện một lần, đi thăm mấy đứa bé, buổi sáng anh nói phải làm phẫu thuật, nên em không tới tìm anh. Thẩm Gia mời khách nói đi ăn bữa tiệc lớn, dù thế nào đi nữa thì hôm nay anh ta cũng muốn vui vẻ như rác, nên đã giúp anh mang một ít đồ ăn tới đây." Lúc đi từ khách sạn ra, Thẩm Gia còn muốn đưa cô tới bệnh viện, chỉ là cô biết buổi chiều cậu ta có chuyện, thời gian tương đối vội sẽ không kịp đưa, lại nói cũng không thuận đường.

Hạng Việt không ngờ là cô vòng trở lại, vừa mở hộp đồ ăn vừa hỏi: "Sao không đi thẳng về, tìm anh có việc?" Anh cũng không tin gấu nhỏ có lương tâm như vậy, biết anh vừa mới phẫu thuật xong chưa kịp ăn cơm đặc biệt mang thức ăn cho anh.

Hề Hi liếc mắt xem thường: "Em là loại người có chuyện mới lấy lòng sao!" Thấy ánh mắt anh thẳng tắp nhìn sang, gấu nhỏ bị nhìn có chút chột dạ, hừ hừ hai tiếng, không ưỡn ẹo đòi tầm mắt đi nói: "Cũng không có gì á..., chính là em muốn về nhà cảm mấy thứ, anh em không để cho em tự trở về, cho nên muốn gọi anh đi cùng."

Đây chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, Hạng Việt dịu dàng nói: "Em gọi điện thoại cho anh là được, anh có thể tới đó đón em, không cần đặc biệt chạy tới bệnh viện nữa, ngày trước cũng không thấy em khách khí như vậy."

Hề Hi mắt mặt, xấu hổ: "Em đưa đồ ăn cho anh, sao anh lại dài dòng như thế chứ!" Cô có chút uất ức, cảm thấy Hạng Việt lequydonn không biết lòng tốt. Hạng Việt thấy cô mất hứng, cũng có một ít dờ dách dờ cười: "Gần đây rất nhiều người cảm cúm, bệnh viện là nơi nhiều vi khuẩn (virus) nhất, thể chất em không tốt, ngộ nhờ lấy bệnh làm thế nào?"

"Em không có dễ bị bệnh như vậy!" Cô bĩu bĩu môi, miễn cưỡng đón nhận giải thích của anh, cảm khẩu trang giờ lên để cho anh nhìn thấy: "Lại nói anh không thấy em đã mang cái này rồi sao!"

Hạng Việt không có ý định so đo với con nít, tính khí tốt, dễ dàng hai câu, dụ dỗ người vui mừng, chỉ vào năm sáu hộp đồ ăn trên bàn uống trà nhỏ nói: "Quá nhiều, anh ăn không hết, em có muốn ăn thêm chút nữa không?"

Hề Hi lắc đầu: "Trong bụng em không nhét được nữa rồi, anh ăn đi, ăn không hết thì cảm về nhà buổi tối chúng ta hâm nóng lên ăn."

Mấy ngày nay hai người ở cùng chỗ, đối với sinh hoạt tập quán của đối phương cũng hiểu chút ít. Trước kia Hạng Việt cho rằng gấu nhỏ là công chúa nhỏ được nuông chiều từ bé, áo đến vờn tay com tới há mồm, không biết làm việc nhà, cuộc sống phô trương lãng phí khẳng định là không thể tránh được. Nhưng thật sự ở cùng nhau rồi, mới phát hiện thì ra chuyện cũng không phải như vậy. Cho dù Hề Hi là cô gái được chiều chuộng, lại rất độc lập, giặt quần áo nấu cơm quét dọn vệ sinh cũng làm không tệ, cũng không có thói quen không ăn thức ăn thừa, ngược lại, cô rất tiết kiệm, đồ ăn thừa và cơm thừa cũng sẽ không vứt sạch mà để đến hôm sau hâm nóng lên có thể coi là điểm tâm. Dù là phòng vệ sinh hay bồn cầu, cô đều có thể quét dọn, cũng không lệ thuộc vào giúp việc làm theo giờ, điều này làm cho Hạng Việt thật sự thay đổi cách nhìn về cô, điểm ấn tượng không biết cao thêm bao nhiêu cấp bậc.

So ra, Hạng Việt thấy mình còn có chút tật xấu, tương đối kỹ tính, thích hưởng thụ. Nhưng đã sớm dưỡng thành thói quen, muốn sửa lại cũng không được nữa rồi.

Trong lúc ăn cơm, Hề Hi chia sẻ với anh chuyện lúc trước đi thăm Hạ Y, nói đến Hạ Nhiễm, hơi xúc động: "Thật ra em có một chút sợ chị ta, cảm thấy ánh mắt lúc chị ta nhìn người đặc biệt kinh khủng, âm trầm lạnh lẽo. Nhưng hôm nay thời điểm chị ấy nhìn em, em lại trừng trừng lại," cô nghiêng nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, "Giống như phá hủy một bức tường, khơi thông mạch máu, cảm giác đặc biệt tốt!" Nói tới chỗ này, cô cười một cái: "Hôm nay em còn phát hiện một chuyện rất có ý nghĩa." Cô kéo dài âm, làm người khác khó chịu vì tò mò, Hạng Việt thấy mắt cô cong như trăng lưỡi liềm, giao hoạt đáng yêu, tâm tình cũng theo đó giương nhẹ, phối hợp hỏi: "Em phát hiện cái gì?"

Cho dù đã chia sẻ với mấy người bạn nhỏ rồi, chỉ là Hề Hi căn cứ nguyên tắc "Phá hủy người không biết người một mớ" giúp chính mình hả giận, đôi mắt linh động chuyển lại chuyển, một chút chột dạ cũng không có, rất có không khí nhỏ giọng nói: "Em phát hiện mắt Hạ Nhiễm có một cái sẹo nhỏ, cho dù đã khéo léo trang điểm che đi một chút, chỉ là nhìn kỹ vẫn có thể nhìn ra."

Chuyện nhỏ này cũng sẽ để cho cô vui mừng như thế, Hạng Việt buồn cười, bỏ thìa xuống sờ sờ đầu của cô.

Hề Hi vuốt ve tay của anh, lầm bầm: "Em cũng không phải là đứa nhỏ nữa rồi." Chỉ là lại tự mình trầm tư một chút, tự mình phân tích nói: "Hạ Nhiễm có hung đi nữa, thật ra thì cũng không dám đụng đến một sợi tóc của em, so với Trương Xảo, chị ta kém xa, cũng chỉ có một chút bản lĩnh, phô trương thanh thế mà thôi. Ngay cả chuyện của Trương Xảo em cũng có thể mở to mắt mà nhìn, dĩ nhiên chị ta không coi là cái gì." Cuối cùng còn tổng kết: "Người quá nhiên vẫn là cần trải qua chút mưa gió mới được, trước sợ Hạ Nhiễm, bây giờ suy nghĩ một chút thật ngu xuẩn."

Hạng Việt thấy thế rất vui mừng, sợ cô dễ dàng tâm vào chuyện vụn vặt, lại khuyên cô: "Năm nay em mới bao lớn, anh nhớ Hạ Nhiễm giống như còn lớn hơn anh một hai tuổi chứ? Chị ta lớn hơn em by Thanh Hưng nhiều như vậy, chiếm chút tiện nghi cũng bình thường, sau này em sẽ gặp được rất nhiều kiểu người, cuộc sống dài lâu, thỉnh thoảng thừa nhận mình ngốc nghếch cũng không có gì, người nào lúc còn trẻ không như vậy chứ?"

Lúc này anh đang nghĩ tới nên khai thông cho cô thế nào, Hề Hi lại chợt nở nụ cười, khoe miệng má lúm đồng tiền ngọt ngào ủa nhìn, Hạng Việt hỏi cô cười cái gì, Hề Hi nói: "Lần đầu tiên em cảm thấy, thì ra là cái người này..... Ừ, thú vị."

"Thú vị? Anh?"

"Thời điểm anh giảng đạo lý, luôn rất nghiêm trang."

"Thời điểm giảng đạo lý người nào không nghiêm trang?"

Hề Hi nháy mắt mấy cái: "Dù sao em chính là cảm thấy anh thật có ý tứ!" Cụ thể tại sao cảm thấy anh có ý tứ..... Thật ra thì chính cô cũng không hình dung ra được, chính là cảm thấy vẻ mặt nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ suy nghĩ lựa lời an ủi mình của anh, làm cho người ta cũng không chán ghét, thậm chí..... Trong lòng mềm nhũn, tự dưng, có chút cảm giác thỏa mãn quý dị.

Biết không hỏi được nguyên nhân, Hạng Việt cũng không rối rắm với đề tài này nữa, tâm tư của cô gái nhỏ luôn là vô cùng kỳ quặc vô lý như thế. Anh nhét đầy bụng, sau đó lại nhét thức ăn còn dư lại vào túi. Nhìn thời gian đã sắp bốn giờ chiều, vì vậy đứng lên nói: "Anh lại đi xem bệnh nhân một chút, không có chuyện gì nữa thì chúng ta đi."

Hề Duy quay lại Vũ Lăng lúc chạng vạng tối thứ năm tuần này. Gần nửa tháng Hề Hi không thấy anh trai, lúc đầu gặp không khỏi kích động, ôm cánh tay anh ta cũng không buông tay, như tiểu yêu tinh dây dưa người ta, đi nơi nào cũng theo tới nơi đó. Hề Duy tùy em gái làm nũng, Hạng Việt từ phòng bếp rót trà bung ra, để vào trước mặt Hề Duy một ly: "Hong trà, ngày hôm qua Hề Hi cố ý chạy đi đại lý độc quyền để mua, cô ấy nói cậu thích nhất uống nhân hiệu hong trà này."

Ánh mắt Hề Duy nhu hòa nhìn em gái một chút, vỗ vỗ đầu nhỏ của cô, đầu tiên nói cảm ơn với Hạng Việt, dù sao trong điện thoại và ngay mặt chính thức nói cảm ơn vẫn khác nhau, hơn nữa người ta lại giúp đỡ lo lắng chăm sóc em gái nhiều ngày như vậy, thật sự là rất chu đáo rồi. Hạng Việt khoát tay dừng lại: "Giữa chúng ta đừng nói tới những thứ này, Hề Hi cũng là tôi nhìn mà lớn lên, về tình về lý cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, lại nói cũng không phải là chuyện lớn, không tốn thời gian gì."

Cho dù anh nói như vậy, nhưng Hề Duy vẫn kiên trì đứng lên tính toán cúi đầu, chính thức nói cảm ơn cái gì. Hạng Việt vội vàng đứng dậy tránh ra, vừa bực mình vừa buồn cười: "Cậu đừng khách sáo với tôi, còn như vậy là tôi tức giận đấy."

Hề Duy thấy anh như vậy, bản thân cũng không kiên trì nữa, cười cười, thuận thế ngồi xuống, quả nhiên không hề nói tới việc này nữa. Mà lại nói đến Thẩm Namr: "Tôi và anh ta không quen, cậu giúp tôi hỏi một chút, ngày mai có thời gian không, mọi người cùng nhau ăn cơm."

Đây là lòng biết ơn của Hề Duy với Thẩm Namr, dĩ nhiên Hạng Việt sẽ không giúp bạn tốt quyết định, anh nói được: "Lát nữa tôi sẽ giúp cậu hỏi một chút."

Sau lại hàn huyên chút chuyện khác, lại có ý đều không nhắc chuyện Trương Xảo và từ anh. Sau đó nhìn thời gian for.flel.quyq.dond không còn sớm, ba người đã nói đi ăn cơm. Hề Hi đề nghị đi Thượng Nhã Hiên, Hề Duy và Hạng Việt đều coi cô là đứa bé, dĩ nhiên theo cô. Sau khi ăn cơm ở Thượng Nhã Hiên xong, Hạng Việt không đi theo bọn họ trở về nhà trọ, anh trở về nhà, trong khoảng thời gian này bởi vì phải chăm sóc gấu nhỏ, anh đã có một thời gian chưa về nhà, vừa đúng lúc Hề Duy quay lại, Hạng Việt lại nhường phòng ốc của mình lại, anh suy bụng ta ra bụng người, cảm thấy Hề Duy sẽ không muốn trở về nhà trọ kia của anh ta, dù sao chuyện từ anh này..... Cuối cùng vẫn là xúi quẩy, làm cho người ta không thoải mái.

Tạm biệt Hạng Việt, Hề Hi đi theo anh trai trở về nhà trọ. Lúc này chỉ có hai anh em, có thể trò chuyện rồi. Cơ bản đều là Hề Hi nói..., nói gần đây cô đã làm chuyện gì, mua thứ gì, và giữa lúc chung đụng với bạn bè, những ngày này chung sống với Hạng Việt, còn trọng điểm nói ra chuyện Hạ Nhiễm, có chút đặc chỉ nói: "Thật ra thì chị ta chính là con cộp cảy, chỉ cần nhà họ Hề không ngã, chị ta cũng không dám làm gì em!" Đạo lý này trước kia cô không phải là không biết, nhưng cho đến gần đây, mới thật sự hiểu.

Trước đó trong điện thoại Hề Duy đã nghe em gái đề cập tới cái này, lúc này được nghe lại cũng không cảm thấy không kiên nhẫn, anh ta vuốt xuôi cái mũi của cô, đồng ý nói: "Em hiểu là tốt rồi, cô gái nhỏ cũng nên học kiên cường, anh không thể xem em như bông hoa trong nhà kính mà nuôi được." Chuyện Hạ Nhiễm đe dọa em gái trước đó, anh ta cũng không phải là không vì em gái hả giận. Tiếc rằng em gái không cấp lực, vẫn không đứng lên, không hiểu làm sao lại sợ Hạ Nhiễm như vậy, nhưng mà bây giờ em gái có thể hiểu được, cũng không muộn.

Hề Hi vịn lấy vai anh ta, mềm nhũn nói biết, cảm thấy anh trai mình là đệ nhất thiên hạ, cái gì đều vì cô suy nghĩ. Nghĩ đến lo lắng phát hiện đoạn thời gian trước, lại có một chút thấp thỏm, nhỏ giọng hỏi: "Anh, anh sẽ luôn luôn tốt với em nhất chứ? Coi như về sau lấy vợ cũng sẽ tốt với em nhất."

Hề Duy không do dự, gật đầu nói dĩ nhiên, cùng em gái nhìn đối diện nhau, thân nhiên mà lo lắng nghiêm túc: "Em là em gái duy nhất của anh, không thương em thì thương người nào?"

Hề Hi mỉm môi cười cười, xinh đẹp giống như đoá hoa, hài lòng buông lỏng trái tim xuống, đối với cô anh trai chưa bao giờ nuốt lời.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Edit: Thanh Hưng

Hề Duy là một người không thích dây dưa khi làm việc, mới trở lại không mấy ngày anh ta đã kết thúc chuyện Trương Xảo, thủ tục nên bổ sung cũng bổ sung, dứt khoát đến mức làm cho người ta phải chần chừ hít hà. Sau khi biết chuyện, Thẩm Nam còn cảm khái với Hạng Việt: "Người trong nghề vừa ra lqđ tay, đã biết có hay không. Đại thiếu gia nhà họ Hề quả nhiên không giống bình thường, thật ra còn quen biết rộng hơn tôi." Nếu như là anh ta (TN), chỉ có mấy ngày tự nhận không thể làm được những thứ tài liệu chính quy này. Phải giấy trắng mực đen, nếu được phê duyệt cũng không phải là chuyện nhỏ, mà là phải gánh vác trách nhiệm.

Trừ việc đó ra, tốc độ dọn nhà của Hề Duy cũng không thể khinh thường. Trong thời gian ba ngày lập tức dẫn theo em gái dọn vào nhà mới, nhà trọ Thanh Niên lúc trước trực tiếp loại rồi, xúi quẩy là một mặt, mặt khác cũng sợ em gái tức cảnh sinh tình lại suy nghĩ lung tung.

Nhà mới ở phụ cận CBD*, nơi tắc đất tắc vàng, là Tiểu Dương Lâu độc môn độc viện. Đây là Hề Hi lựa chọn được từ trong danh sách đông đảo các bất động sản, cô thu lượm bài học kinh nghiệm, gắng Thanh.Hưng đạt tới an toàn là chính. Ở đây có cửa sắt lớn, tường cao, máy báo động, camera 360° toàn bộ phương hướng, an ninh tuần tra 24 giờ, thế nào cũng an toàn hơn ở nhà trọ chứ?

*CBD viết tắt của Central Business District có thể hiểu là khu kinh doanh trung tâm (tham khảo google để biết rõ hơn nhé ^_^)

Những ngày kế tiếp bình lặng không gọn sóng, qua ngày mùng một tháng năm trời từ từ nóng lên, quần áo tay ngắn từ từ bắt đầu thay thế quần áo dài, mùa hè lặng lẽ đến.

Đợi đến lúc Hạ Y về nhà tỉnh dưỡng, sau khi đưa bé cuối cùng của viện phúc lợi là Nha Nha cũng phẫu thuật thành công xuất viện, thời gian tiếp xúc của Hề Hi và Hạng Việt cũng từ từ ít đi. Suy cho cùng vẫn là chênh lệch tuổi tác, vòng hoạt động bất đồng, mỗi người đều có cuộc sống riêng, một tháng có thể thấy bốn - năm lần đã tính là nhiều.

Đến cuối tháng sáu đầu tháng bảy, thời điểm Vũ Lăng là mùa hè chói chang, đại thọ 50 của Hề Bá Niên đến.

Đây là thọ chẩn, tuổi trên năm mươi, tuổi biết thiên mệnh, người nhà bình thường còn cực kỳ coi trọng, chứ đừng nói chi là thân phận Hề Bá Niên như vậy. Nhà họ Hề đã bắt đầu chuẩn bị chuyện này từ năm trước, một tháng trước đã phát thiệp mời ra ngoài. Chờ đến ngày chính, làm trưởng tử và con gái duy nhất, đương nhiên Hề Duy và Hề Hi phải về nhà giúp một tay đón khách, đây là không chạy thoát được.

Kể từ sau khi Sầm Úy tiến dần từng bước, đối với nhà lớn nhà họ Hề, Hề Hi có loại cảm giác chán ghét muốn vứt bỏ. Sau khi dọn ra ngoài cũng cực ít trở về, giống như hôm nay cũng thế, nếu như không phải là sợ Sầm Úy dẫn theo Hề Tễ giành danh tiếng của anh mình, cô tuyệt đối không muốn trở về.

Nhấn nại đi theo anh trai đứng ở cửa đón khách tới gần tối, mặt đều cười đến cứng cứng rồi, Hạ Y đi theo cha mẹ anh chị tới đây, nhân lqđ lúc trường bối hàn huyên với Hề Duy thì cậu ta lại gần nhỏ giọng trêu ghẹo cô: "Cười còn khó coi hơn khóc, tài nghệ không được ah...."

Hề Hi "hừ" một tiếng, nhìn nhìn vết thương đã gỡ bỏ thạch cao ở chân cậu ta hỏi: "Tại sao còn chưa khỏe hẳn?" Khoảng cách từ khi tai nạn xe cộ tới nay đã sắp ba tháng, cậu ta đi bộ lại vẫn khập khểnh lư lư như cũ.

Hạ Y nói đã tốt lắm. "Thương gân động cốt cần một trăm ngày, bác sĩ nói cái này chủ yếu vẫn là dựa vào chăm sóc, hôm nay nếu không phải là chúc thọ cho cha cô, mẹ tôi và chị tôi cũng sẽ không thả tôi ra ngoài." Cậu ta nói ra âu sầu trong lòng, lộ ra mùi vị u oán.

Thấy cậu ta như vậy, Hề Hi có chút hả hê. Vốn muốn cười nhạo cậu ta đôi câu, bỗng dưng chống lại tầm mắt mà Hạ Nhiễm quét tới, nụ cười trên mặt phai nhạt chút, lười biếng "Ồ" một tiếng, khoát khoát tay: "Vậy anh đừng đứng quá lâu, mau vào đi thôi, mấy người Lạc Lạc đều đến rồi."

Chào hỏi người nhà họ Hạ xong, một lát sau Hạng Việt cũng tới. Anh mặc một thân âu phục màu xám điển*đàn*lê*quy*đôn bạc, ngọc thụ lâm phong, mặt mày như vẽ, tuấn tú đẹp mắt không nói ra được. Giữa mùa hè nóng ran, anh như gió mát mẻ, làm cho lòng người có chút rung động.

"Bác Hạng và mẹ Cát đã tới từ sớm rồi, sao anh tới muộn thế?" Hề Hi ba bước thành hai chủ động nghênh đón, hai tay chấp ở phía sau, nghiêng đầu quan sát anh, khóe môi nhếch lên hiện ra má lúm đồng tiền nhàn nhạt.

Tay trái Hạng Việt cầm cái hộp hình chữ nhật mảnh dài, cười cười dùng một cái tay khác vỗ vỗ gáy cô: "Thọ yến đến tám giờ mới bắt đầu, hiện tại mới bảy giờ bốn mươi, anh thế nhưng không tới muộn." Còn nói: "Hôm nay có hai ca phẫu thuật, làm chậm trễ một chút thời gian."

Hề Hi không có hứng thú đối với công việc của anh, ngược lại hỏi: "Trong hộp đựng gì thế?"

"Bách Thọ đồ." Hạng Việt nói: "Tự anh về." Từ nhỏ anh đã lần lượt đối hết các loại sở trường, thư họa so với cái khác đều tốt hơn. Loại thân phận địa vị này của Hề Bá Niên, quà tặng sẽ không thể thiếu kim ngân tài bảo, đồ tốt cha mẹ anh sẽ đưa, anh làm cái này thuần túy chỉ là tâm ý của văn bối.

Nghe nói là đưa cho cha ruột, Hề Hi quệt miệng hừ hừ: "Anh không phải rất bận sao."

Hạng Việt cười: "Thời gian làm cái này anh vẫn có."

Lúc này Hề Duy đưa người nhà họ Hạ đi vào cũng quay lại, nhìn thấy Hạng Việt, đuôi lông mày giương nhẹ: "Còn tưởng lqđ rằng cậu phải trễ chút thời gian nữa, đã tới rồi thì cũng mau vào đi thôi, mới vừa rồi ba tôi còn hỏi cậu."

Hạng Việt nói được, thấy Hề Hi còn bĩu môi, anh nghĩ nghĩ, nhỏ giọng nói với cô: "Em không phải là vẫn muốn tổ hợp ký tên và chân dung của cái Hàn Quốc đó? Vừa vận bạn của anh và công ty bọn họ có chút nghiệp vụ lui tới, đã giúp em xin, hai ngày nữa mới có thể gửi đến đây."

Mị lực của thần tượng vẫn tương đối có sức hấp dẫn với gấu nhỏ, Hề Hi nghe vậy mắt sáng lên, đối với việc anh tự tay chuẩn bị quà tặng cho cha cũng không bức bối như vậy nữa, nháy mắt nói: "Vậy anh nhận được thì lập tức gọi điện thoại cho em"

Chờ khách hầu như đều đến đủ, dạ tiệc bắt đầu. Không muốn nhìn lão già dất Sầm Úy ân ái, anh trai còn có rất nhiều xã giao, Hề Hi lười biếng, lên tiếng chào Hề Duy, trốn đi vệ sinh. Cũng không đi tìm những người bạn nhỏ bình thường hay giao hảo, bọn họ đều đi theo người nhà tới, loại bữa tiệc thế này, tự có một bộ quy tắc bất thành văn: văn bồi đi theo trưởng bối tham gia thọ yến, đầu tiên là chúc thọ, giao thiệp, giữa trận mới là thời gian hoạt động tự do.

Cô đi tìm mấy người bạn nhỏ, sẽ không tránh khỏi phải xã giao với người khách khác, thật phiền phức.

Vốn là Hề Hi muốn đi vườn hoa, sau lại suy nghĩ một chút, bên ngoài quá nóng còn có con muỗi, đi ra bên ngoài như thế giống như kẻ ngốc. Vì vậy đổi hướng đi tới Tiểu Hoa Giác chờ.

Phòng khách của gian phòng này cách đại sảnh tổ chức bữa tiệc một hành lang, lại độc lập với bên ngoài, bình thường sẽ không có người tùy tiện tới đây. Phòng khách không lớn, khoảng 20 bình, bố trí ấm áp thoải mái, một bộ sofa bằng vải bố, thảm trải sàn màu đậm in hoa, trên khay trà bày mấy loại trái cây, dễ thấy nhất, là nước trái cây bên cạnh hoa hồng mận côi tươi mới ướp át.

Nhìn hoa này, Hề Hi lạnh lùng “Hừ” một tiếng, Sầm Úy thích nhất cái này, vì thế Hề Bá Niên còn đặc biệt bớt một chỗ ở trong hoa viên ra để tự trồng, chỉ vì có thể đổi được một nụ cười của bà xã nhỏ, ghê tởm chết đi được.

Cho dù buổi tối lão già không để cho Sầm Úy dẫn theo Hề Tề đứng ở cửa ra vào đón khách, coi như là làm mất thể diện của bà ta, làm bà ta khó chịu. Nhưng mới vừa rồi lại cùng Sầm Úy một trái một by. Thanh Hưng phải dắt tay Hề Tề đứng ở trước mặt khách thật giống như một bức tranh một nhà ba người hài hòa vẫn đắm bị thương mất cô. Ngực giống như tích một cổ uất ức không phát tiết ra được, lại không tiêu xuống, làm người ta khó chịu. Cô nghĩ không hiểu tại sao ba lại coi trọng Sầm Úy, lại càng không hiểu trong mắt ba, cô và anh trai có ý nghĩa như thế nào. Cái này giống như một đề bài toán học không có câu trả lời, đàn ông, phụ nữ, hôn nhân, trung thành, đạo đức, tất cả tất cả đều làm cho cô mê man.

Hề Hi ngồi trên ghế sa lon ngẩn người, giày cao gót bày phân tử y ném ở một bên, một chiếc còn ngã lệch. Nơi này yên tĩnh, so với tiền đình giống như là hai thế giới. Hạng Việt đứng một bên nhìn một lúc, đi tới vỗ vai của cô, Hề Hi chậm rì rì quay đầu lại liếc mắt nhìn, thấy là anh, trong nháy mắt thu lại vẻ mặt mê man, thay vào đó là tò mò: "Sao anh lại đến chỗ này?"

"Bên ngoài quá nhiều người, không có thói quen." Anh thuận miệng đáp.

Một tiếng đồng hồ ra vào Hề Trạch, nơi nào ít người thích hợp với nghỉ ngơi, anh tất nhiên sẽ tới.

"Người là hơi nhiều." Hề Hi đồng ý, cầm quả chuối tiêu từ trong mâm đựng trái cây lột ra ăn: "Lão già yêu cầu tổ chức lớn, dù thế nào đi nữa ông ta cũng không thiếu tiền." Lời nói này có chút châm chọc, còn lqđ có chút buồn bức không vui. Hạng Việt nghĩ tới bộ dạng một nhà ba người Hề Bá Niên và Sầm Úy, Hề Tề ở tiền đình, hiểu rõ chau mày, ngồi xuống bên cạnh cô cũng cầm quả chuối tiêu ăn.

Yên tĩnh một lát, Hề Hi mở miệng: "Lão già nhận được quà tặng của anh, sướng đến phát rồ rồi chứ?"

Hạng Việt khiêm tốn: "Tạm được."

Hề Hi “Hừ” một tiếng: "Bác sĩ Hạng, anh như vậy không được ah..., rõ ràng là cướp danh tiếng của anh em"

"Hề Duy cũng sẽ không để ý chút chuyện nhỏ này." Hạng Việt cười cười, nhìn cô hỏi: "Gần đây em thế nào? Lấy được bằng lái chưa?"

"Dĩ nhiên!" Hề Hi kiêu ngạo giờ giờ cầm nhỏ: "Tháng tư đã lấy được rồi."

"Anh em để cho em lái xe ra đường?"

Thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì..... Trùng mắt nhìn anh, Hề Hi “Hừ” một tiếng, quay đầu không để ý tới anh. Hạng Việt buồn cười, thấy cô lộ ra lỗ tai nhỏ trắng nõn, không nhìn được giờ tay ngắt, bóp xong rồi, mới phát giác được có chút không thích hợp. Buông tay ra, Hề Hi đã quay đầu lại nhìn anh: "Thật ra trên lỗ tai em có ba cái lỗ tai, chỉ là có hai cái không dùng được, hiện tại chỉ còn dư lại duy nhất một cái."

Hạng Việt không biết tại sao đột nhiên cô lại nói cái này, nhìn lỗ tai, chẳng nói đúng sai “Ồ” một tiếng, Hề Hi còn nói: "Em rất sợ đau, lúc xỏ lỗ tai bị sợ đến khóc mãi, anh em đã nói nếu sợ đau vậy thì về nhà đi, khi đó em mới vừa thi tốt nghiệp trung học xong, trường cấp 3 của em rất quy củ, tốt nghiệp rồi lập tức muốn lưu lại cho mình cái kỷ niệm của năm tháng còn trẻ gì đó." Thấy Hạng Việt cười, cô cũng cười theo, nháy mắt mấy cái nói: "Cho dù năm nay em mới vừa mười tám tuổi nhưng cũng không phải là đứa bé, anh hãy thành thật nói đi, có phải anh thích em hay không?"

Lời này thật là bước ngoặt thần kỳ, Hạng Việt khó có được lờ mờ một chút, bị lời này của gấu nhỏ đã kích lờ quấy dâm không nhẹ, không biết cô từ chỗ nào cho ra cái kết luận này. Há mồm muốn nói, Hề Hi lại đưa ra một ngón tay chặn miệng của anh lại, đầu ngón tay có chút lạnh lẽo còn có mùi thơm. Hạng Việt giống như là bị cố định thân thể, trơ mắt nhìn cô nghiêng người chậm rãi đến gần, gần thêm nữa, cho đến khi trên môi truyền đến xúc cảm mềm mại, khi anh ý thức được nên đẩy cô ra thì cô đã hôn xuống môi anh.

Hồ hấp của Hạng Việt cứng lại, ánh mắt trầm xuống. Hề Hi mở to mắt nhìn thẳng vào mắt anh, giữa hai người không có chút khoảng cách nào, hồ hấp quần quít chung với nhau, lộ ra phong tình kiều diễm.

"Có ý tứ gì?" Anh khàn giọng mở miệng.

"Không có ý tứ gì."

"Không có ý tứ gì là có ý gì?"

"Chính là không có ý tứ gì."

Dừng một chút, Hề Hi buông tay khoác trên vai anh ra: "Yên tâm, sẽ không bắt anh phụ trách." Cô như đứa bé lqđ thuần lương vô tội, từ trên ghế salon đứng lên, lúc này coa tiếng người từ xa đến gần cuối cùng đi tới nơi này, Tần Lạc Lạc nhào tới hỏi: "Tìm cô thật lâu rồi, sao lại tránh đến nơi này chứ!"

Hạng Việt cứ như vậy trở mặt nhìn gấu nhỏ quấy rối nước đục đi theo mấy người bạn nhỏ của mình rồi đi.....

Anh một tay nâng trán, liên tục cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Edit: Thanh Hưng

Nụ hôn ngày đó bắt đầu một cách vô lý, kết thúc cũng không có lý do gì. Giống như một cục đá ném vào mặt nước yên tĩnh, mới vừa nổi lên rung động lại rất nhanh trầm xuống.

Hạng Việt nói không rõ là cái cảm giác gì, anh muốn nói chuyện với Hề Hi một chút, trốn tránh không phải là tác lee*quyy*doon phong của anh. Nhưng Hề Hi rõ ràng đang trốn anh, gọi điện thoại không nhận, thỉnh thoảng liên hoan với Hề Duy thì cũng không nhìn thấy cái này cái đuôi nhỏ là cô nữa.

Chuyện này cứ lúng ta lúng túng như vậy, không trên không dưới treo ngược ở đó.

Đến trung tuần tháng tám, Hạng Việt được mời đến châu Úc tham gia nghiên thảo (nghiên cứu + thảo luận) y học, sau đó lại vòng sang nước Mĩ, hội nghị lần lượt, mỗi ngày đắm chìm trong lĩnh vực y học, thời gian trôi qua đặc biệt nhanh. Lúc đi còn là nắng gắt như lửa, trở lại cũng đã là gió lạnh chột nổi lên, mưa thu đi qua cuối mùa thu đã tới.

Từ trên máy bay đi xuống, trời bên ngoài đang mưa. Mưa không lớn, lại lạnh thấu xương. Đã là đêm khuya, vốn muốn ngồi xe taxi trở về lại nghe được có người gọi tên của anh. Hạng Việt quay đầu lại, hẳn là Hề Duy. Đám người đến gần, anh cười lên: "Cậu cũng là mới vừa đi công tác trở về?"

Hề Duy gạt đầu, trong tay xách theo rương hành lý, bên người là hai cấp dưới.

"Lần này thời gian cậu đi công tác cũng không phải ngắn." Hề Duy nói.

Hạng Việt cùng anh ta sóng vai bước đi: "Là có chút vui đến quên cả trời đất, vốn tôi định sau lễ Giáng Sinh mới trở về nhưng trong viện gọi điện thoại cho tôi nói có một bệnh nhân cần tôi trở lại làm chủ."

Hề Duy trầm ngâm: "Có lẽ là ông cụ Hạ." Từ cổ chí kim, giai cấp đặc quyền luôn không thiếu. Theo anh ta biết, gần đây lqđ cũng chỉ có ông cụ Hạ là người có thân phận địa vị như vậy, mới có thể làm cho bệnh viện để ý như thế, đặc biệt gọi bác sĩ từ nước ngoài quay lại, người bệnh bình thường cũng không có đối xử này.

"Ông cụ Hạ? Ông nội Hạ Y?"

"Đúng, hiện tại ông cụ Hạ đang ở tổng viện quân khu, tình huống cụ thể tôi cũng không rõ ràng lắm, hiện tại không để cho người ngoài vào thăm." Nói xong nhìn về phía Hạng Việt: "Lúc cậu đến đó hãy cẩn thận một chút, nhà họ Hạ kinh doanh quá lớn, nước sâu, có thể sẽ có người chấp nối với cậu, có phiền toái, nếu như nhà họ Hạng không thể ra mặt thì liên lạc với tôi, trong tay tôi có người."

Hạng Việt phiền nhất là loại phân tranh gia tộc này, anh cũng không kiểu cách mà gạt đầu đáp ứng. Đứng trước lợi ích, nhân tính luôn xấu xí không chịu nổi.

Ra khỏi phi trường, Hề Duy bên này đương nhiên là có người đưa đón, Hạng Việt thuận tiện đi nhờ xe. Trên đường, Hề Duy nhận được điện thoại của em gái, hỏi anh ta lúc nào thì về đến nhà. Cho dù Hạng Thanh.Hưng Việt ngồi đoàn chính, nhưng chung quy thân thể lại không nhận được nghiêng về phía Hề Duy một chút, phảng phất như là như vậy thì có thể nghe được giọng nói của người ở đầu điện thoại bên kia.

Cúp điện thoại, trên mặt Hề Duy vẫn mang theo ý cười, thấy Hạng Việt nhìn qua đây, anh ta giờ điện thoại di động lên nói: "Lần này tôi đi công tác nửa tháng, cũng không biết có gây họa gì không, trong điện thoại lại quá ân cần rồi, trong lòng tôi rất hoang mang." Cho dù nói như vậy, nhưng cũng không lo lắng chút nào, thật giống như cho dù là bao nhiêu họa, anh ta đều có thể thay em gái giải quyết hết.

Hạng Việt nghĩ, gấu nhỏ trở nên gấu như thế, nhất định là do Hề Duy dung túng mà ra, may mà không bị lệch ra.

Anh không biến sắc cười cười: "Tôi cũng đã lâu không gặp cô ấy, gần đây cô ấy thế nào?"

"Vẫn như cũ," Hề Duy nói đến em gái tựa như nói tới con gái của mình vậy, đặc biệt biểu cảm "Mỗi tuần đều đi cùng với các bạn của mình tới viện phúc lợi và viện dưỡng lão làm từ thiện, bình thường đi học cũng đang hoàng quy củ, không gây họa gì, chỉ là gần đây tôi có chút lo lắng."

"Lo lắng?"

"Cô gái nhỏ đến độ tuổi này, luôn muốn nói yêu đương. Bình thường Hề Hi rất khôn khéo, thật ra thì là đơn thuần dễ bắt nạt, dễ dàng bị lừa. Gia đình như chúng tôi vậy, tiền quyền không thiếu, chân ái lại khó tìm. Con đường kết thân này tôi sẽ không để cho em ấy đi, nhưng nếu không môn đăng hộ đối, mâu thuẫn thường thường nhiều hơn, chưa chắc sẽ hạnh phúc, ai biết phượng hoàng nam đó có phải ham tiền tài hay không? Nhưng nếu môn đăng hộ đối, những thằng nhóc này tôi đã để ý một vòng rồi, lại không một ai có thể vào mắt. Nhưng mà Hạ Y cũng không tệ, đáng tiếc đáng tiếc quá tốt, còn xinh đẹp hơn phụ nữ, tính tình lại có chút không quá quyết, tương lai bên người sẽ không sạch sẽ, huống chi chị gái của cậu ta Hạ Nhiễm vẫn có thành kiến với Hề Hi, tôi không muốn tương lai em gái lại phải chịu áp lực từ phía nhà chồng."

Hạng Việt cũng không biết làm sao, nghe được mấy cái này thì trong lòng lại có chút không thoải mái nhưng trên mặt cũng không lộ ra, nhạo báng nói: "Cậu nghĩ cũng quá xa rồi, năm nay Hề Hi ngay cả 20 cũng chưa tới, kinh nghiệm yêu đương cũng không có, huống chi hôn nhân."

Hề Duy lắc đầu: "Tôi đây cũng là phòng ngừa chu đáo, em gái thương từ nhỏ tới lớn, chung quy vẫn hi vọng em ấy lq cả đời trôi chảy, không chịu quanh co. Nhưng cậu cũng biết, đời sống vật chất hạnh phúc, thường thường đời sống tinh thần sẽ dễ dàng nhấp nhô, trên đời nào có chuyện thập toàn thập mỹ."

"Nếu không có chuyện thập toàn thập mỹ, bây giờ cậu buồn lo vô cơ như thế này cũng không được." Anh cười đùa nói.

Hề Duy lấy ra thuốc lá từ trong túi tiền: "Có muốn hay không?" Hạng Việt khoát tay nói không cần, Hề Duy rút ra một điếu tự mình hút, phun ra nuốt vào một luồng khói mù, nói tiếp: "Biết là biết, nhưng luôn muốn tận lực giúp em ấy trải sẵn đường đi tốt nhất. Tôi cũng là đàn ông, biết thói hư tật xấu của đàn ông, Hề Hi như vậy, luôn làm cho người ta không yên lòng. Em ấy một năm lại một năm lớn lên, trong lòng tôi lại một năm so với một năm càng nặng nề, sợ em ấy không biết nhìn người sếp thật ở trong tay đàn ông nhưng lại không dám nói quá nhiều sợ hù dọa em ấy, làm cho em ấy sinh ra bóng ma trong lòng." Nói tới chỗ này, anh ta than thở: "Tương lai tôi kết hôn, tuyệt đối không sinh con gái, quá mệt mỏi rồi."

Hạng Việt thấy buồn cười: "Cậu như thế này so với nuôi một cô con gái cũng không khác biệt gì." Anh ta là người lạnh lùng khó lường như thế, đoán chừng cũng chỉ có việc của em gái mới có thể lộ ra vẻ mặt chán nản không xác định như vậy.

Hề Duy cười khổ, nhớ tới một năm kia khi mẹ qua đời, Hề Bá Niên bố trí linh đường vừa xa hoa lại nặng nề. Hề Hi vẫn là một củ cải, đối với chuyện sinh tử hồ đồ lơ mờ, mỗi ngày trừ khóc nức nở thì luôn lè quỵ doan luôn trốn làm cho người ta không tìm thấy. Sau khi tang lễ kết thúc, Hề Hi lập tức dính lấy anh ta, hầu như đến mức như hình với bóng. Buổi tối cô không dám ngủ một mình, luôn luôn chạy đến trong phòng anh ta, thời gian mỗi một ngày trôi qua, Hề Hi lần đầu tiên tới tháng, lần đầu tiên mặc áo ngực, những thứ này đều là anh ta tận tay trải nghiệm.

Nói con gái, thật ra thì không đủ để biểu đạt tình cảm của anh ta đối với em gái, cho dù sau này có con gái, cũng không thể đánh đồng với Hề Hi. Cô càng giống như là tình cảm anh nhiều năm ký thác, sống nương tựa lẫn nhau, tự mình đã đại biểu cho tình cảm nặng nề nào đó. Chỉ cần nghĩ tới tương lai có một ngày em gái như châu như bảo phải giao đến trong tay một tên nhóc tồi nào khác, anh ta lập tức tức giận đến khó chịu.

Nhưng tức nữa cũng không được, em gái lớn lên vẫn phải lập gia đình, chắc chắn sẽ có gia đình của mình. Chẳng những anh không thể ngăn cản, còn phải tận lực kiểm định, sàng lọc lựa chọn người thích hợp nhất.

Hôm sau, Hạng Việt đến bệnh viện trình diện.

Viện trưởng tự mình nói với anh tình huống bệnh trạng. Đúng như Hề Duy đoán, đúng là ông nội Hạ Y, Hạ lão tiên sinh.

"Khối u não, đến gần mạch máu, tình huống không phải rất tốt. Mấy người lão Trịnh lớn tuổi, mổ chính thì thể lực không được, bọn tiểu Vương lại quá trẻ tuổi nên người thân cũng không yên tâm. Hiện tại nội bộ nhà bọn họ có chút ý kiến khác nhau, có người tán thành mời chuyên gia nước ngoài, cũng lq có người chỉ mặt gọi tên tìm cậu, còn có người nói muốn tập hợp chuyên gia cả nước hội chẩn, tóm lại đủ loại, cả ngày hò hét âm ỉ."

Hạng Việt nghe cũng có chút im lặng, trong điện thoại chủ nhiệm nói muốn anh quay lại mổ chính, không ngờ cũng là tình huống như vậy.

"Hiện tại Hạ lão tiên sinh này có hoàn toàn tỉnh táo hay không?"

Viện trưởng đáp: "Thật ra thì cũng tỉnh, chỉ là dù sao tuổi cũng đã cao, thời gian tỉnh táo mỗi ngày không nhiều lắm."

"Ý ông cụ Hạ là gì?"

"Ông ấy tán thành mời chuyên gia cả nước hội chẩn, cảm thấy người nước ngoài không đáng tin cậy, dù sao cũng là ngoại lai, coi như phẫu thuật thất bại

cũng không thể gây khó dễ thế nào." Nói tới chỗ này, viện trưởng cười nhạo một tiếng: "Những người có tiền này à, luôn là không nhìn xa, duy ngã độc tôn, dù là chuyên gia trong nước như chúng ta cũng không thể bởi vì phẫu thuật thất bại bèn gây khó dễ cho người ta chứ? Thật là, ai..."

Hạng Việt từ chối cho ý kiến: "Vậy tôi cũng là một thành viên trong đại quân hội chẩn?"

Viện trưởng nói đúng: "Người của nhà họ Hạ đã bắt đầu liên lạc với mọi người rồi. Chỉ là cậu cũng biết, những chuyên gia kia không phải dễ mời như vậy, cũng không phải là chủ tịch nước, anh nói một tiếng người ta phải hấp ta hấp tấp chạy tới. Chỉ là cũng may tình huống ông cụ còn có thể chờ, nếu không thể chờ cái này....."

Từ phòng viện trưởng ra ngoài, Hạng Việt trở về phòng làm việc. Trợ thủ Tiểu Giang đưa báo cáo kiểm tra của ông cụ Hạ tới, xem xong, trong lòng đã rõ ngọn nguồn.

Buổi chiều anh ở phòng làm việc tiếp đãi ba đợt khách. Tất cả đều là người nhà họ Hạ, đích tôn, chi thứ hai, còn có con gái đã lấy chồng nhà họ Hạ. Hạng Việt với bọn họ là người trong một hội, cho by Thanh Hưng dù bình thường giao thiệp không sâu, nhưng cũng không đến nỗi xa lạ, ba bên tới đây ngược lại không nói gì, chỉ là theo lệ thảo luận bệnh tình của ông cụ Hạ, thật giống như bởi vì quen biết cho nên lời của anh có thể so với mấy vị lão y sư đức cao vọng trọng trong bệnh viện kia còn có độ tin cậy hơn, hết sức buồn cười.

Gần tới tan việc, đến bãi đậu xe thì Hạng Việt đã nhìn thấy xa xa có một bóng dáng mảnh khảnh đứng ở bên cạnh xe mình. Ánh mắt anh trầm xuống, bước chân không tự chủ tăng nhanh mấy phần, thẩm thoát lại chậm lại, có vẻ sóng nước chằng xeo giống như bước chậm ở bên hồ, không nhanh không chậm.

Hè Hi đang gọi điện thoại, thỉnh thoảng đảo mắt, lập tức thấy Hạng Việt chậm rãi mà đến. Nhịp tim của cô có chút nhanh, không dám nhìn, “Ừ” hai tiếng với Hạ Y ở đầu điện thoại bên kia, có chút không yên lòng cúp điện thoại.

Nói thật, đêm đó cô cũng không biết mình làm sao, anh nắm lỗi tai của cô, cô lập tức hôn anh, gan to có chút quý dị. Thật giống như dây cung bị kéo căng, một kích ra không dùng đến não, lúc lấy lại tinh thần tỉnh táo lại thì mới ý thức tới tính chất nghiêm trọng của chuyện này.

Sau ngày đó, cô vẫn làm đà điều coi như không xảy ra chuyện gì, anh gọi điện thoại tới cô cũng không dám nhận, thường ngày anh trai và anh liên hoan cô luôn luôn gia nhập, lúc này cũng không dám lqđ đi nữa. Sau đó anh cũng không gọi điện thoại tới cho cô nữa, cô thờ phào nhẹ nhõm, lại cảm thấy tức giận, vừa kiêu cách lại mâu thuẫn. Về sau nữa lại biết anh ra nước ngoài tham gia nghiên thảo trong thời gian ngắn không trở về, cô lại cảm thấy tiu nghỉu mất mát.

Tóm lại mấy ngày này trôi qua có chút không hài lòng. Lần này nếu như không phải là Hạ Y nhờ giúp đỡ, cô cũng không vứt bỏ mặt mũi chủ động tìm anh.

Cuối cùng Hạng Việt cũng đứng lại trước mặt cô, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau ba giây, Hè Hi dẫn đầu rời tầm mắt, thanh thanh cổ họng: "Cái đó, đã lâu không gặp."

"Đã lâu không gặp." Anh cất giọng nhàn nhạt.

"Khụ, em có chút chuyện tìm anh."

"Xin lỗi, anh không có thời gian."

Thái độ này của anh, khiến Hè Hi cảm thấy có chút không thoải mái, Hạng Việt nhìn đồng hồ, nhấn mở khóa xe, vòng qua cô ngồi vào ghế lái, Hè Hi cũng có chút tâm như tro tàn, cảm thấy lòng tự ái bị thương tổn. Đang muốn tiêu sái xoay người rời đi, cửa ghế trước bị người đẩy ra từ bên trong: "Còn không lên xe?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Edit: Thanh Hưng

Hè Hi vốn muốn nói: "Anh bảo em lên thì em phải lập tức lên à, anh là người nào của em?" Sau lại suy nghĩ một chút, thật sự quá kiêu cách, mình lại có việc cầu người, cần gì trêu chọc người ta không vui. Vì vậy vui vẻ lên xe, Hạng Việt liếc cô một cái: "Cài dây an toàn vào."

"Oh." Cô cúi đầu cài dây an toàn.

Xe khởi động ra khỏi bệnh viện, rất nhanh hòa nhập vào dòng xe cộ đông đúc trên đường cái. Đúng giờ cao điểm hàng ngày, người đi đường đông đúc, không bao lâu đã bị chặn lại. Phía trước tắc đường, Hạng Việt chẳng Thanh-Hưng những không khiển trách mà còn lui lại phía sau một chút nhường đường cho người ta, Hè Hi thấy vậy không khỏi tròn mắt nhưng bởi vì không khí lúng ta lúng túng nên không thể khẩu xuất cuồng ngôn chế nhạo anh như

trước kia, kìm nén đến khó chịu.

Một lần bị chặn lại chính là hơn 10", sau đó mới chậm rãi tiếp tục đi, trong lúc vừa đi vừa nghỉ gần nửa giờ mới ra khỏi đoạn đường chính kia. Hạng Việt chuyển tay lái một cái, rẽ vào đường một chiều thừa thớt hơn rất nhiều.

Hề Hi ho một tiếng: "Anh đi đâu?" Đây là trong gần 50 phút, lần đầu tiên trong xe vang lên tiếng nói chuyện.

Hạng Việt mắt nhìn thẳng lái xe, giọng điệu nhàn nhạt như cũ: "Thẩm Nam tìm anh có việc."

Thẩm Nam..... Ấn tượng của Hề Hi đối với anh ta chỉ có một: trắng trẻo mập mạp.

"Vậy em đi theo đi gặp chắc không thích hợp?" Cô kiêu cách nghĩ một đặng nói một nẻo.

Hạng Việt dừng xe chờ đèn xanh, nghe vậy liếc nhìn cô một cái: "Vậy em xuống xe ở chỗ này?"

Hề Hi: - _-||

"Hạng Việt, anh có thể nói chuyện đừng âm dương quái khí như vậy hay không! Đúng, là em hôn anh, làm sao chứ! Đó là nụ hôn đầu của em đấy! Em đây nụ hôn đầu tiên, nụ hôn thứ hai đều cho anh, đàn ông như anh làm gì tính toán chi li như vậy, không có phong độ!"

Bàn về quấy nhiễu không nói đạo lý, gấu nhỏ thật sự không thua kém ai. Ánh mắt anh trầm xuống, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô muốn nói cái gì đó nhưng lời vừa tới miệng cuối cùng lại nuốt xuống, xe trước mặt chuyển động, Hạng Việt chuyển tầm mắt, lần nữa cho xe chạy. Trong xe lại tiếp tục yên tĩnh, Hề Hi trong lúc xúc động không lựa lời nói vào lúc này cũng có chút hối hận, cảm thấy không qđ nên chủ động nhắc tới chuyện nụ hôn đó, dù sao đêm đó là cô chiếm tiện nghi của người ta, vào lúc này nhắc lại, ngược lại có chút ý tứ nhắc nhở ở bên trong.

Với người trưởng thành thì tình một đêm cũng là chuyện bình thường nhưng cô vẫn còn không có thói quen.

Hề Hi có chút thất bại, cẩn thận quan sát anh một chút, thấy Hạng Việt mím môi lái xe, trên mặt không chút thay đổi. Mặt mày tuấn dật tự có vẻ mỹ cảm khó tả, cho dù chỉ là gò má cũng tốt đẹp. Thật giống như lần đầu phát hiện kỳ quan, thưởng thức một phen, hơi cảm khái, thì ra là đáng đáp anh nhìn tốt như vậy, so với Hạ Y càng có hương vị hơn.

Nhận thức như vậy khiến Hề Hi có chút tâm hoảng khí đoán, gương mặt có chút nóng lên, không biết mình lại cũng thích sắc đẹp như vậy. Xe rất nhanh ngừng lại, còi dây an toàn ra, Hạng Việt xuống xe trước. Hề Hi lè mề một lát cũng đi theo xuống, chỉ là cúi đầu thấp như cô vợ bị uất ức, nhìn rất đáng thương.

Cái bộ dáng này, cho dù Hạng Việt tức giận cũng không phát nổi lửa rồi. Anh thở dài: "Chuyện lần trước anh coi như em còn trẻ ngu ngốc thích mới mẻ, không nhắc lại nữa."

Hề Hi nghe có chút không rõ cảm giác, cũng không biết là thờ phào nhẹ nhõm hay là tiu nghỉu mất mát, tóm lại là làm cho người ta không hài lòng không vui. Nhưng cô là một người thích thể diện, cô gái trẻ tuổi luôn là thích vẽ trang mình ở trước mặt người ngoài, thật giống như thủy hỏa bất xâm nhưng thật ra thì bên trong lại nhạy cảm yếu ớt.

"Vậy anh cũng đừng giận em," cô cố làm vẻ bình tĩnh, "Lần này em tìm anh là có chuyện thật, ông nội Hạ Y nằm viện, bây giờ trong nhà chia làm ba phe, tất cả đều nói nhao nhao không ngừng, Hạ Y và ông nội anh ta quan hệ tốt nhất, hiện tại ai anh ta cũng không tin, ngay cả cha mẹ ruột đều không tin rồi, muốn hỏi anh câu chắc chắn, lúc này ông cụ phẫu thuật cuối cùng là có bao nhiêu hi vọng."

Hạng Việt sớm đoán được cô là vì chuyện này mà tới, cũng không kinh ngạc, nhưng vẫn là có chút không thoải mái. Chỉ là lee qqy ddon một ít không thoải mái này bị anh cố ý bỏ rơi, cho nên trên mặt không biểu hiện gì, giọng nói so với mới vừa rồi còn tốt hơn chút: "Hạ lão lớn tuổi, coi như phẫu thuật thành công, cũng là nỗ lực hết đã." Chỉ kém một câu, ông cụ không còn sống lâu nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Hề Hi căng ra, hiển nhiên là đối với tin tức này không hài lòng. Nhưng dù sao chuyện sống chết khó có thể xoay chuyển được, bác sĩ cũng không phải là không gì không làm được, cô "Oh" một tiếng: "Vậy anh vào đi thôi, không quấy rầy anh và Thẩm Nam nói chuyện, em đi trước."

Hạng Việt đưa tay kéo cô: "Bây giờ khó gọi xe, em đi đâu? Anh và Thẩm Nam cũng không tán gẫu đại sự gì, đợi com nước xong xuôi anh đưa em về."

Hề Hi cúi đầu nhìn thoáng qua bàn tay khớp xương rõ ràng trên cổ tay mình, muốn tránh ra, lại cảm thấy quá cố ý, trước kia đừng nói dặt cổ tay, ngay cả dặt tay, cô cũng không cảm thấy có cái gì. Ngày đó dưới xúc động hôn, thật giống như vào lúc này mới bắt đầu lên men.

"Là anh mời em đấy, không phải là em mặt dày ăn chực." Cô nhỏ giọng nói, giống như trước kia chưa từng như vậy.

Hạng Việt cười cười: "Sao nhiều lời như vậy, đi thôi."

Qua vài ngày nữa, cuối cùng vài vị chuyên gia não khoa mà người nhà họ Hạ liên lạc cũng tập trung ở tổng viện quân khu tiến hành hội chẩn. Đối với việc này, vui mừng nhất là viện trưởng, bình thường muốn gom nhiều chuyên gia như vậy rất không dễ dàng, cho dù là nhà họ Hạ mời tới, ngẫu nhiên có lúc rảnh rỗi cũng có thể hướng dẫn mấy bác sĩ trẻ tuổi trong viện mà. Không vui nhất là mấy vị bác sĩ có thâm niên trong viện, cái này giống như bị người tranh mất địa bàn rồi, tựa như bọn họ rất không có bản lĩnh, còn phải nhờ ngoại viện giúp đỡ. Ngoại viện có thể mạnh hơn bọn họ? A!

Tóm lại người nhà họ Hạ thật giống như trời sinh chính là hồ phong hoán vũ đảo cần khôn, ở nơi nào cũng có thể chỉnh sửa lqđ ít chuyện. Mặt ngoài, trong viện gió êm sóng lặng, kì thực là sóng ngầm mãnh liệt. Trong hoàn cảnh này, nếu Hạng Việt muốn chỉ lo thân mình là hơi khó khăn, anh là đứa bé nhà “bạn cũ” được người nhà họ Hạ tin tưởng, chuyện gì đều muốn liên tục tìm anh xác nhận cố vấn làm cho anh phiền chết đi được.

Khuya về nhà, Hề Hi nghe được anh trai nhắc tới bệnh tình của Hạ lão, Hề Duy nói: "Nếu như Hạ lão gặp chuyện không may, nhà họ Hạ chắc sẽ có biến động lớn, giới thương nhân ở Vũ Lăng cũng sẽ có sóng mạnh." Đây đối với người ngoài như bọn họ mà nói là một tin tức tốt, nội bộ một gia tộc có nguy cơ, ý nghĩa là gia tộc khác có thể thừa lúc vắng mà vào, phân lại địa bàn, chiếm được chỗ tốt.

Thương trường như chiến trường, lời này không phải chỉ nói mà thật sự là sóng lớn mãnh liệt, hơi không cẩn thận sẽ bị tổn thương nguyên khí nặng nề, nặng thì rơi xuống đáy cốc khó có thể đồng sơn tái khởi lần nữa.

Hề Hi kẹp ở giữa có chút khó xử: "Anh ~"

"Nếu anh không bỏ đá xuống giếng thì người khác cũng sẽ không bỏ qua, cơ hội thoáng chốc, làm ăn không thể không nói nhân tình, nhưng là không thể quá nói nhân tình, công và tư rõ ràng, Hề Hi, bốn chữ này em phải cẩn thận tính toán suy nghĩ một chút."

"Nhưng Hạ Y....."

"Hạ Y là bạn của em, nhưng thương nhân nhà họ Hạ cũng không phải là bạn của em." Hề Duy cắt đứt em gái: "Anh biết rõ em nghĩ như thế nào nhưng em vẫn còn quá trẻ, anh để cho em học quản lý, là hy vọng thanh hưng vọng về sau em có thể tới công ty giúp anh, nếu như em hành động theo cảm tính như vậy, mất mặt mũi, sau này đi ra xã hội cũng sẽ bị người bắt nạt."

Lời này có chút nặng, Hề Hi chu mỏ mắt húng, Hề Duy than thở, vỗ vỗ đầu của em gái: "Em đấy, lòng mềm yếu, sao không suy nghĩ một chút, nếu như tình huống của chúng ta và nhà họ Hạ đảo lại, người của nhà họ Hạ sẽ nê mặt em mà mở cho chúng ta một mặt lưới hay không?"

Dĩ nhiên sẽ không! Một ít từ biết rõ này cô vẫn phải có. Hề Hi nhìn anh trai, có chút suy sụp tinh thần, Hề Duy cười cười: "Em còn nhỏ, cần rèn luyện. Anh để Phùng Tranh dọn lại Trọng Sơn Đường rồi, em nói muốn mở cửa hàng thú cưng, anh cho em 30 vạn, chính em tự lắp đặt thiết bị, trang trí, thuê nhân viên, anh không nhúng tay vào, một năm sau chúng ta tính toán lại lợi nhuận, nếu như em có thể kinh doanh được thì chuyện Cơ Kim Hội anh sẽ để cho em làm."

Hề Hi đã biết lão già muốn liên hiệp mấy nhà cho bọn họ làm Cơ Kim Hội, nhưng Hề Hi đối với Hề Bá Niên có mâu thuẫn, chuyện tiếp theo không muốn ông ta trông coi. Hơn nữa gần đây Hạ lão gặp chuyện không may, tất cả vòng thương nghiệp Vũ Lăng đều nhìn chăm chăm, chuyện Cơ Kim Hội trước mắt thuộc về “chết từ trong trứng nước”, lại muốn mở lại, không biết phải khi nào.

"Cơ Kim Hội làm hay không làm cũng không sao." Hề Hi uống một ngụm sữa tươi cuối cùng: "Du Khả Dương đính hôn với Nhà họ Triệu, năm sau sẽ đi Bắc Kinh học, ông nội Hạ Y lại gặp chuyện không may, Đồng Dao chuẩn bị xuất ngoại rồi, Từ Trạch cũng không tới tham gia hoạt động xã đoàn, cái lqđ đoàn thể nhỏ này của chúng em sẽ mau chóng giải tán, tìm người nhà bọn họ bỏ tiền đường như rất khó."

Đây là chuyện gần đây cô tương đối đau lòng, đoàn thể nhỏ duy trì hơn một năm bởi vì vấn đề thực tế phong phú đã lao đảo muốn ngã. Ngay cả mỗi tuần đến viện phúc lợi, viện dưỡng lão hiến tình yêu cũng trở nên khó khăn rồi.

Hề Duy rút khăn giấy ra lau mép dính sữa của em gái, dịu dàng nói: "Cơ Kim Hội chỉ có thể một nhà tự làm, dính dấp quá nhiều gia tộc sẽ dễ dàng sai lầm. Hề Hi, em còn chưa hiểu rõ Cơ Kim Hội có thể mang đến bao nhiêu bất hòa về ích lợi, em đã thích làm từ thiện anh hi vọng em có thể trong sạch mà làm, chúng ta không cầu kiều ngạo chỉ cần em thật tâm thích là tốt rồi."

Cô nghe đầu tiên là có chút mê man, lúc chợt phản ứng kịp: "Anh, ý của anh là lấy danh nghĩa chúng ta tự mình làm Cơ Kim Hội sao? Vậy cần rất nhiều tiền bạc!"

Tuy trên danh nghĩa anh trai và cô có không ít cổ phần của Hề thị, hàng năm hoa hồng thu vào không ít, lle.quyy.domn những năm này nghề phụ của anh trai thu vào cũng rất lớn, kiếm tiền phải đi đầu tư hạng mục, tuy sản nghiệp danh nghĩa nhiều, vốn lưu động cũng không phong phú. Nếu là tìm lão già muốn tiền..... Vậy ông ta nhất định sẽ tận dụng cơ hội biến cô thành con rối.

Hề Duy nói: "Những thứ này không cần em quan tâm, anh có sắp xếp. Chẳng qua nếu như cửa hàng thú cưng của em cũng không kinh doanh được thì chuyện Cơ Kim Hội này em cũng không cần suy nghĩ."

Phẫu thuật của Hạ lão coi như thành công, đây là một tin tức tốt. Nhà họ Hạ suy tính trên mọi phương diện đã hủy bỏ phong tỏa với bên ngoài. Hề Hi đi theo anh trai còn có lão già nhà mình tới thăm vị lão tiên sinh bệnh viện nhiều năm hồ mưa gọi gió ở thương trường này.

Ông cụ sắp 90 tuổi, năm ngoài gặp mặt vẫn còn mạnh khỏe tràn đầy sinh lực, hôm nay cũng đã có từ khi. Sắc mặt xám tro của ông cụ lộ ra vẻ suy sụp không nói cũng hiểu. Hề Hi thấy Hạ Y, cậu ta đứng ở bên kia giường bệnh, tay nắm tay ông nội, cúi đầu giữ im lặng, trong trẻo lạnh lùng phảng phất như người ở một thế giới khác.

Nhớ tới gần đây anh trai nói hướng biến động trên thương trường, trong lòng Hề Hi có chút không dễ chịu. Phụ huynh ở ngoài phòng bệnh đang lúc cùng người nhà họ Hạ nói chuyện với nhau, cô không muốn lqđ ở lại trong loại không khí đè nén này, thừa dịp không có ai chú ý lặng lẽ ra khỏi phòng bệnh. Báo tin tức cho anh trai, sau đó đón thang máy đi, ra khỏi khu nội trú chẳng có mục đích đi tới đi lui ở bên ngoài.

Vừa định đi tìm Hạng Việt, không biết hôm nay anh có đi làm hay không, ngẩng đầu lên đã thấy anh đang ở khúc cua xoay bước tới đây.

Chương 25

Edit: Thanh Hưng

Hạng Việt mặc áo khoác trắng như tuyết, đút tay ở trong túi, ngọc thụ lâm phong, ở bên trong gió thu xào xạc, tự có loại khí thể thoát tục, thật giống như một điểm hồng giữa lông mày, một cánh mai trong tuyết, chính lee~quy~ddon là chỗ nào cũng dễ thấy. Hề Hi ngừng bước, có chút giật mình luống cuống, thật ra thì đã cách lần gặp mặt trước nửa tháng rồi, bình thường cô cũng không nghĩ đến anh như thế nào, nhưng bây giờ đột nhiên thấy đáy lòng như có loại dừng cảm này mằm.

Thuyết bất thanh đạo bất minh, lần đầu tiên từ khi sinh ra có tâm tình như vậy, xa lạ để cho cô có ý nghĩ muốn trốn tránh.

Hạng Việt cũng nhìn thấy cô, trong tích tắc bước chân giống như có chút dừng lại, sau mới tiếp tục cất bước đi tới. Đến bên cạnh, anh hỏi: "Đến thăm ông cụ Hạ?" Gần đây người tới bệnh viện thăm hỏi thật sự không ít, hầu như không có ai mà anh không biết.

Hề Hi "Ừ" một tiếng: "Em cảm thấy ông cụ hình như không tốt lắm."

"Lớn tuổi, không thể giữ lại được." Thấy cô có chút trầm mặc, giống như con mèo nhỏ cúp lỗ tai xuống, vừa đáng thương lại đáng yêu. Anh không nhìn được vuốt vuốt tóc mái bên ngoài mũ của cô: "Ông cụ Hạ cũng coi như trường thọ, thân thể cũng không tệ, mấy năm nay chỉ có lần này mới nguy kịch, so với rất nhiều người đã rất tốt rồi."

Thật ra thì Hề Hi cũng không vì lão tiên sinh mà đặc biệt khổ sở, dù sao tình cảm không sâu, tiếp xúc cũng không nhiều, chỉ là một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, có chút thần thờ mà thôi.

"Hôm nay thứ bảy, sao anh vẫn đi làm?" Cô ngược lại đòi đề tài.

Hạng Việt nói: "Tình huống ông cụ Hạ không quá ổn định, bọn anh đặc biệt thay phiên nhau trực, hôm nay đến phiên anh."

Hề Hi "Ồ" một tiếng, chân thoải mái đi theo anh tới khu nội trú, đi vài bước mới phản ứng được. Nghĩ rút lui lại cảm thấy không thích hợp, cũng có chút chần chừ. Hạng Việt hỏi sao, Hề Hi nói thật: "Em không muốn đi phòng bệnh nữa, không khí ở trong đó không tốt."

Hạng Việt hiểu rõ, tuổi này của cô chính là thời điểm sinh mạng sáng láng thịnh vượng nhất, dĩ nhiên cực kỳ bài xích tha.nh.hur.ng đối với sự việc buồn rầu. Cũng không miễn cưỡng, vừa lúc hôm nay gió lớn xào xạc lạnh lẽo, vì vậy lấy ra chuỗi chìa khóa từ trong túi đưa tới: "Tới phòng làm việc của anh chờ đi, đừng mò mẫm đi dạo ở bên ngoài, không chê lạnh?"

Cô le lưỡi, lúc nhận lấy chìa khóa vẫn không quên nguy hiểm: "Em đang định đi sang siêu thị bên cạnh dạo một chút."

Lời này dĩ nhiên Hạng Việt sẽ không tin, chỉ là cũng không vạch trần. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lạnh đến mức đỏ lên, lại thúc giục: "Mau đi đi, trong ngăn kéo của anh có rẽ bản lam, tự mình pha một cốc, cẩn thận kéo cảm lạnh." Nói xong vỗ vỗ đầu của cô, dẫn đầu xoay người rời đi.

Hề Hi nắm cái chìa khóa, nhìn bóng lưng anh từ từ đi xa, tâm tình hơi phức tạp.

Trung tuần tháng mười hai thì Vũ Lăng nghênh đón trận tuyết rơi đầu tiên. Lúc đầu còn là tinh tế chùng hạt gạo, sau lại biến thành tuyết rơi như lông ngỗng, một đêm đi qua, ngày hôm sau rời giường thì bên ngoài đã là một màu trắng xóa.

Hề Hi thu thập xong xuống lầu thấy anh trai đã ngồi ở trước bàn ăn ăn điểm tâm, cô kéo ghế ra ngồi đối diện: "Anh, loại thời tiết này sẽ không phải vẫn còn đi công tác chứ?"

Hề Duy nói hành trình không thay đổi: "Chuyến bay hủy bỏ, đổi ngồi xe lửa."

"Thật ra thì anh cũng không cần phải tự mình đi một chuyến chứ? Chỉ là tiến độ công trình chậm một chút, để cho cấp dưới đi thúc giục một chút không được sao?"

Hề Duy đẩy sùi cào tôm trước mặt qua, kiên nhẫn giải thích với em gái: "Những người khác đi qua không ép được. Hạng mục này phải hoàn thành trong năm nay, nếu như năm nay không thể kết thúc sẽ ảnh hưởng tới tiến triển của mấy hạng mục sang năm, cũng sẽ ảnh hưởng tới uy tín của Hề thị. Làm ăn lqđ thứ nhất là phải thành tín, đừng xem thường chênh lệch thời gian một ngày hay hai ngày, công trình chậm giao phó một ngày thì danh tiếng mấy chục năm sẽ bị đập trùng rớt xuống, coi như khách hàng không nói cái gì nhưng trong lòng đều sẽ đánh lên nhãn hiệu, đợi đến thời điểm thật sự cần phải lựa chọn, khách hàng có thể sẽ vì vậy mà lựa chọn đồng bạn hợp tác khác."

Lại đưa bánh mì đã quét tương hoa quả tới: "Cho nên việc buôn bán phải suy nghĩ đến mọi phương diện, không nên bởi vì chuyện nhỏ mà cảm thấy không sao cả, bởi vì vì nhỏ mất lớn mới là được không bù nổi mất." Nói xong, tổng kết: "Buôn bán muốn ổn định không thể bảo thủ, cũng không thể nói

như rồng leo."

Một tay Hề Hi đỡ má: "Anh, gần đây anh giống như đặc biệt thích giảng đạo lý kinh thương cho em." Cô mới nói một câu, anh trai đã thao thao bất tuyệt đập tới, đây là từ trước tới giờ chưa từng có.

Hề Duy cười cười: "Em đã trưởng thành, có một số việc anh phải từ từ dạy em, tương lai công ty còn phải dựa vào em giúp anh, anh không thể xem em như hoa trong nhà kính mà cưng chiều. Lại nói cửa hàng của em không bao lâu nữa cũng khai trương rồi, biết nhiều đạo lý chút không tốt sao?"

"Nhưng anh cũng nói để cho em làm Cơ Kim Hội, công ty cái gì em không giúp được."

"Em là em gái của anh, anh tin tưởng một Cơ Kim Hội không thể nào ép toàn bộ tinh lực của em ra."

Ếp..... Hề Hi trề môi: "Anh, anh quả nhiên là một nhà tư bản."

Hề Duy trả lời em gái bằng một cái mỉm cười lạnh lạnh khó lường.

Bên ngoài tuyết vẫn còn rơi, tài xế lão Lý đã lái xe đến. Hề Hi uống sữa xong, vừa lau miệng đi mặc áo khoác lle-qquy-donn vừa oán trách với anh trai: "Cuối cùng thì lúc nào em mới có thể lái xe ra đường đây? Cũng đã lấy bằng sắp được nửa năm rồi vẫn không để cho em đụng vào xe, tay cũng quên rồi, anh, quen tay hay việc!"

Hề Duy lấy tóc trong khăn quàng cổ em gái ra, lại chỉnh cái mũ có chút lệch ra, chờ làm xong mới vỗ vỗ đầu của cô: "Chờ một thời gian nữa anh hết bận sẽ cùng với em luyện một chút lại nói." Lại chỉ tuyết trắng phau phau rơi ngoài cửa sổ: "Hiện tại như hôm nay em dám đi sao?"

"Anh chính là cảm thấy em không có năng lực." Hề Hi bĩu môi, đi giày xong, khoác ba lô trên lưng đi theo anh trai ra cửa. Về phần trong nhà, lát nữa sẽ có người làm thêm giờ tới đây quét dọn.

Trước tiên đưa anh trai đến trạm xe tập hợp với cấp dưới, Hề Hi bảo lão Lý lái xe đi đường Trọng Sơn. Gần đây cô đều bận rộn chuyện bố trí cửa hàng, anh trai nói không nhúng tay là thật sự không quản không hỏi, tất cả đều muốn chính cô một người tự làm từng chút. Coi như bình thường có mấy người bạn nhỏ đưa tay trợ giúp nhưng vẫn làm cô mệt quá mức.

Tuyết rơi đường trơn, cô đến trễ một chút so với dự tính. Trong cửa hàng đã bắt đầu làm việc, đẩy cửa đi vào không ngờ Thẩm Gia đang ở đây, thấy cô, cậu ta đưa trà sữa còn bốc hơi nóng trong tay tới: "Uống một ngụm cho ấm."

Hề Hi nhận lấy nói cảm ơn, nháy mắt hỏi: "Sao anh không đi trường học?" Hôm nay cô không có môn chính, chỉ có tiết tự chọn buổi chiều, lập tức dứt khoát không đi. Thẩm Gia khác chuyên ngành với cô, học thương mại quốc tế, hai người có tình bạn qua lại, cậu ta có lớp hay không cô đều biết.

Thẩm Gia nói xin nghỉ: "Phiền lòng, tới đây giải sầu."

"Chỗ này của tôi có thể giải cái gì sầu? Làm lao động?"

Cậu ta đập vào ót cô: "Tôi nhìn thấy cô lập tức vui mừng." Hề Hi tròn trắng mắt: "Thật giống như bộ dáng của tôi rất vui về ấy." Thẩm Gia cười ra tiếng, kéo cô tránh khỏi ván gỗ trong tay công nhân, dịu dàng nói: "Cô có chuyện gì thì đi đi, nơi này tôi giúp cô trông, hôm nay thời gian của tôi nhiều." Hề Hi cũng không hỏi cậu ta tại sao phiền lòng, chỉ lắc đầu một cái nói: "Tôi cũng vậy rảnh rồi."

Vì vậy hai người rảnh rỗi ở trong cửa hàng cả buổi sáng, lại trao đổi với thiết kế sư một phen, xác định hệ thống đường điện, giá gỗ, hàng rào, đồ trang trí các loại. Com trưa thì chọn ngay quán món cay Tứ Xuyên bên cạnh.

Buổi chiều tuyết ngừng, Thẩm Gia và cô thương lượng một chút, hai người ăn nhip với nhau quyết định đi bệnh viện thăm người bạn nhỏ Hạ Y một chút. Kể từ khi ông cụ Hạ nằm viện, giờ giấc đi học của Hạ Y trở nên ba ngày cầu cá hai bữa giăng lưới, rất không quy luật, thường không thấy người.

Chỉ là thư viện trường học là nhà họ Hạ quảng tiền, phòng ăn đang xây cũng là nhà họ Hạ xuất vốn, cho nên cùng người không lqđ cùng mạng, coi như cả học kỳ Hạ Y không đi học thì trường học cũng vẫn phát bằng tốt nghiệp cho cậu ta. Hề Hi và Thẩm Gia sẽ không để ý loại đối xử này, bởi vì trong nhà bọn họ chưa cho trường học một phân tiền nào.

Đáng tiếc chuyện không hề khéo, lúc trước gọi điện thoại cho Hạ Y cậu ta còn rất hoan nghênh bọn họ đi qua, nhưng lúc hai người đến lại nhận được tin ông cụ Hạ hôn mê đang cấp cứu. Người nhà họ Hạ hốt hoảng thành một đoàn, rồi rít chỉ trích, ồn ào không nghỉ, hai người ngoài Hề Hi và Thẩm Gia đứng ở đằng kia rất lúng túng.

Vào lúc này Hạ Y cũng không thể để ý tới bọn họ, Hề Hi liếc nhìn Thẩm Gia: "Chúng ta đi trước đi?" Tình huống như thế, không đi còn ở lại chế giễu?

Vì vậy lặng yên không tiếng động rời đi.

Buổi tối về đến nhà, lúc Hề Hi gọi điện thoại cho anh trai có nhắc tới chuyện ông cụ Hạ: "Cũng không biết tình huống bây giờ như thế nào, em cũng không tiện hỏi Hạ Y."

Hề Duy nói: "Hỏi Hạng Việt đi, chờ lát nữa anh sẽ gọi điện thoại cho cậu ta."

Nghe thấy tên Hạng Việt, Hề Hi phản xạ có điều kiện hốt hoảng một chút, phản ứng kịp lại cảm thấy mình buồn cười. Chậm rì rì “A” một tiếng: "VẬY anh

gọi điện cho anh ấy đi, xong lại gọi điện thoại cho em."

Đĩ nhiên tin tức Hạng Việt truyền đến không mấy lạc quan, cho dù lúc chiều đã cấp cứu thành công, nhưng bởi vì khôi phục hậu phẫu vốn không tốt, hơn nữa giận dữ công tâm, hiện tại lão tiên sinh thật sự là nỏ hết đà.

Quả nhiên không được mấy ngày, ông cụ Hạ qua đời.

Tang lễ của lão tiên sinh được cử hành rất long trọng, người tới tế bái cũng có mấy trăm, nhà họ Hạ là một gia tộc lớn, tính riêng Thanh-Hung người trong tộc, thông gia con cái cũng đã hơn trăm người. Trước sau không sai biệt lắm gần ngàn người tề tụ một chỗ, loại cảnh tượng này đúng là hùng vĩ.

Hề Hi đi theo phụ huynh tới nhà họ Hạ phúng viếng, cô nhìn thấy Hạ Y, một thân tây trang đen ngay ngắn, mặt không chút thay đổi đứng ở bên cạnh anh trai cậu ta, đau thương khó tả bao phủ trên người của cậu ta, yên tĩnh im lặng tạo thành đôi lập rõ rệt với huyền não xung quanh.

Lúc này cô cũng không thích hợp nói thêm cái gì, chỉ kịp nhỏ giọng khuyên đôi câu lập tức theo anh trai dời bước, nhường vị trí cho người tiếp theo vào phúng viếng.

Hề Bá Niên và Hề Duy cùng nói chuyện với mọi người, Hề Hi không muốn chờ ở trong nhà lại muốn đi ra ngoài hóng mát một chút, lên tiếng chào anh trai, Hề Bá Niên nghe được, liếc nhìn cô một cái nhưng cũng không nói gì, chỉ dặn dò: "Chờ ở bên ngoài, đừng có chạy lung tung phạm vào kiêng kỵ của người ta sẽ không tốt."

Giống như cô rất không hiểu chuyện vậy, Hề Hi có chút mất hứng. Chỉ là ở trước mặt người ngoài nên phải cho mặt mũi, ngoan ngoãn gật đầu một cái đi ra ngoài.

Tổ trạch nhà họ Hạ ở vùng ngoại ô, diện tích không nhỏ, ấy là loại hình thức sân viện, vô cùng cổ điển. Trước kia Hề Hi đã tới mấy lần, mỗi lần tới cũng sẽ nói thăm dò câu với anh trai, nói người ở được loại nhà này là gan nhất định phải lớn, người phải nhiều, nếu không thì không áp được. Hề Duy còn cười cô mê tín, Hề Hi lại cảm thấy đối với loại nhà cửa lâu năm như này thì chuyện ma quỷ cũng không kì lạ.

Cô không phải người theo thuyết vô thần, tin chắc trên đời có quỷ. Ra khỏi phòng, gió lạnh thổi mang tới không khí lạnh mới mẻ gột rửa lòng người. Xung quanh đều là người, Hề Hi cũng không đi xa, đứng ở vườn hoa trong sân. Nhìn trời, xem một chút cây, xem một chút hoa đã qua kỳ nở, coi như là cách giết thời gian.

"Sao em lại đứng ở đây, không sợ cảm ả?"

Đột nhiên sau lưng vang lên âm thanh để cho cô cả người run lên, sợ run chốc lát, mới xoay người lại, nhìn Hạng Việt chẳng biết lúc nào đã đứng ở phía sau mình, còn chưa lên tiếng, trước hết hắt hơi một cái.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Edit: Thanh Hưng

Hề Hi hắt xì hai cái liên tục, xoa lỗ mũi giận dữ liếc anh một cái, cảm thấy người này chính là quạ đen: "Anh thật đúng là không muốn thấy em sống tốt."

Lời này thật sự là không nói đạo lý chỉ là rất đúng tác phong của cô. Hạng Việt cười than: "Nếu so đo với em nữa sẽ càng oan lqđ uổng người tốt."

Hề Hi nghĩ, cho lão già anh trêu chọc em, cứ vui vẻ oan uổng anh đi. Vừa định trả lại một câu sắc bén, nhưng lại đối diện với ánh mắt của anh không tự chủ lúng túng, lời vừa tới miệng lại nuốt trở vào, có chút mất hứng.

..... Rất không có ý nghĩa.

Hạng Việt chạy tới đây đứng bên cạnh cô, thấy cô im lặng anh dịu dàng hỏi: "Thế nào?"

Còn có thể thế nào, không thoải mái chứ sao. Hề Hi "Hừ" một tiếng, xoay người, nghĩ là mắt không thấy tâm không phiền, lại cảm thấy mình ngại thẹn đau buồn không thoát ra được, thật giống như ăn sâu điển đảm lễ quý đônkn bển rẻ không nghe sai khiến.

Hạng Việt không có thuật đọc tâm, không nhìn ra trong lòng gấu nhỏ giãy giụa rối rắm, cho là tiểu tính tình sai sử, giống như trước đây dụ dỗ cô nói: "Tức giận? Vậy cứ cho anh là quạ đen đi, anh xin lỗi em."

Lần này càng lộ vẻ mình đã man không hiểu chuyện rồi..... Hề Hi chu mỏ không vui, xoay xoay vắn vắn ngay cả mình cũng phiền. Cô nghiêng đầu trừng mắt nhìn anh, ánh mắt của anh thân nhiên nhìn thẳng vào mắt cô, còn đưa tay giúp cô lấy sợi vải vụn trên đầu vai xuống: "Em thích cái tổ hợp bước phát triển mới đó, album ký tên có muốn không?"

"Đừng tưởng rằng cho ân huệ là có thể thu mua em." Cô bật thót lên, nói xong cũng muốn che mặt, người ta lại không nỡ cô, cũng không muốn cầu cạnh cô, thu mua cái rằm gì! Tự dất vàng lên mặt mình!

Thấy cô không được tự nhiên, gương mặt lúng túng, Hạng Việt buồn cười: "Vây chờ album đến, anh lấy cho em."

Tính tình anh vẫn dễ chịu như vậy, cô cũng không thể không phân rõ phải trái, liếc anh một cái: "Ừ..... Cảm ơn."

Thật là đáng yêu.

Hạng Việt thấy lúc cô tức giận kỳ cục nhiệt tình chơi thật khá, vừa định nói những gì, ánh mắt liếc thấy Hề Duy đi tới, trong lòng lại còn có chút tiếc nuối.

Tang lễ của Hạ lão nhiệt nhiệt nháo nháo kết thúc, thời gian thoáng một cái đã qua, Nguyên Đán đi qua, cửa hàng của Hề Hi lấp đặt thiết bị đã gần đến hồi cuối. Cô vội vàng thuê người, vội vàng chuyển cửa hàng, đối với rung chuyển gần đây trong thương vòng Vũ Lăng cũng không quan tâm thế nào, hoặc nói là cố ý tránh đi.

Ngày thứ bảy này, cô và mấy người Thẩm Gia từ viện phúc lợi quay về, trên đường thì Tần Du Nhiên đột nhiên mở miệng nói: "Nhà con cả và con thứ hai nhà họ Hạ giống như muốn lên tòa án."

Thẩm Gia đang lái xe mắt nhìn thẳng, nhàn nhạt nói: "Đây là chuyện sớm hay muộn, khi còn sống Hạ lão quá phân vân không dứt ở giữa hai nhà, người đã mất, hậu sự không an bài tốt, trồng cây vào di chúc để cho hai nhà bắt tay giảng hòa là rất khó khăn." Huống chi di chúc lập vội vàng lại lqđ bất công con thứ hai ngược lại lấy được nhiều hơn nhà con cả, nhất là đồ mà Hạ Y trên danh nghĩa đoạt được càng làm cho người ta đồ con mất, người của nhà họ Hạ trời sinh trọng lợi, nhà co cả làm sao có thể nuốt xuống cục tức này.

Tần Du Nhiên than thở: "Ba tôi nói lúc này nhà họ Hạ đã thương gân động cốt rồi, không biết có bao nhiêu người đang ở một bên nhìn chăm chăm chờ cắn bợn họ một ngụm, ngư ông đắc lợi."

Qua gương chiếu hậu, Thẩm Gia liếc nhìn Hề Hi một mực yên lặng không nói, không biến sắc "Ừ" một tiếng: "Trong đám người nhìn chăm chăm như hổ rình mồi này cũng có mấy nhà chúng ta."

Trên gương mặt xinh xắn của Tần Du Nhiên có chút không vui: "Đúng vậy, nếu tôi có thể quyết định khẳng định không chiếm món hời này, đáng tiếc chúng ta ở nhà cũng không có quyền phát biểu, nói cũng uổng công." Nói xong đẩy Hề Hi: "Thân ái, hôm nay sao cô an tĩnh thế?"

Hề Hi chậm rì rì liếc nhìn cô ấy một cái: "Chuyện đã như vậy tôi còn có thể nói gì, không bằng mắt không thấy tâm không phiền, về sau các người cũng đừng nói cái này trước mặt tôi, tôi rất vui lòng làm đà điều."

Tần Du Nhiên cười hi hi, nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô: "Thật là một đứa bé, chuyện này trốn tránh có ích lợi gì, sớm muộn gì cô đều phải biết!"

"Vây thì tôi vui lòng biết trễ một chút."

Tần Du Nhiên hết ý kiến: "Cô thật là không có tiền đồ."

"Dù sao tôi cũng không thích nghe cái này." Hề Hi nói: "Đợi lát nữa cô cũng thông báo cho bọn Đào Bân đi, về sau đề tài này là cấm kỵ ở trước mặt tôi."

Còn cấm kỵ..... Tần Du Nhiên dở khóc dở cười, nghĩ tới cô tuổi còn nhỏ lại có quan hệ tốt nhất với Hạ Y, vì vậy cũng theo cô gật đầu nói được.

Buổi tối Hề Duy quay lại, bên cạnh còn có Hạng Việt đi theo, Hề Hi từ phòng bếp ra ngoài đột nhiên gặp được anh, trái tim nhỏ đập nhanh hai cái, sau đó mới như không có chuyện gì xảy ra hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

Hạng Việt thấy trên người cô mặc tạp dề màu hồng, xinh đẹp đáng yêu, không nhịn được trêu chọc cô: "Thế nào? Anh không thể tới sao? Không hoan nghênh?"

Chính là không hoan nghênh! Hề Hi bĩu môi, lườm anh một cái, giận dỗi xoay đầu trở về phòng bếp. Hạng Việt buồn cười, Hề Duy từ trên lầu đi xuống vừa hay nhìn thấy một màn này, hỏi anh ta.nh.hum.g có chuyện gì, Hạng Việt nói: "Không biết nơi nào đắc tội với cô ấy rồi, gần đây gặp mặt đều không hoà nhã." Thật ra thì trong lòng anh có thể mơ hồ suy đoán được, chỉ là suy đoán này đoán chừng Hề Duy sẽ không muốn biết.

Hề Duy vẫn hiểu tính tình của em gái, cười cười nói: "Không có việc gì, không đề ý tới cô ấy một lát là được."

Đây thật là anh trai ruột..... Trùng hợp ra ngoài tìm cây kéo, Hề Hi giận dữ nghĩ.

Bữa ăn tối bởi vì tăng thêm người khách không mời mà đến, món ăn không thể không lại nấu thêm lần nữa. Hạng Việt thấy cô ra vào phòng ăn và phòng bếp, hỏi Hề Duy: "Sao không mời giúp việc?"

"Có làm thêm giờ nhưng chỉ phụ trách quét dọn vệ sinh, Hề Hi không thích lúc em ấy ở nhà lại có người ngoài ở đây."

Hạng Việt nhíu mày: "Là bởi vì sự kiện kia?" Trước kia cũng không nghe nói cô có tật xấu này, đoán chừng vẫn là di chứng sau sự kiện tử anh.

Hề Duy “Ừ” một tiếng: "Em ấy không có cảm giác an toàn, gần đây tôi rất ít khi đi công tác, chính là lo lắng một mình em ấy ở nhà sẽ sợ."

"Nhà cửa quá lớn." Hạng Việt nói. Nhà to như vậy chỉ có hai anh em bọn họ ở, nhìn thế nào cũng thấy trống trải. Cho dù Hề Duy giảm bớt thời gian đi công tác cũng không phải không đi công tác, một cô gái tuổi còn trẻ ở tại phòng lớn như vậy, cũng không phải là người lớn tuổi nên càng sợ chứ?

"Em ấy không sợ." Hề Duy nói: "Hề Hi cảm thấy độc môn độc viện như vậy mới có cảm giác an toàn."

Hạng Việt nghe xong có chút đau lòng cho gấu nhỏ, còn nhỏ tuổi đã gặp phải chuyện như vậy, luôn làm cho người ta thương tiếc. Vừa vặn Hề Hi ra ngoài gọi người tới ăn cơm, đón lấy ánh mắt nhu hòa thương tiếc của anh, run lên, rồi tầm mắt, khô khốc nói: "Anh, ăn cơm."

Trình độ nấu cơm của Hề Hi rất bình thường, không được tốt lắm, nhưng cũng không kém, thuộc loại việc nhà tiêu chuẩn.

Ăn cơm xong, Hạng Việt và Hề Duy đến thư phòng lầu hai nói chuyện, Hề Hi cũng không cò nỏi rửa chén, ngày mai giao cho người làm thêm giờ dọn dẹp. Cô lấy quả táo từ trong tủ lạnh ra ngoài, gọt vỏ cắt thành miếng nhỏ, chính mình tự ăn một chút, còn dư lại bung đến trên lầu, cửa thư phòng đang đóng, đứng bên ngoài cũng không nghe được gì, cho dù hiểu kỳ anh trai và Hạng Việt có thể cái gì tốt mật đàm, nhưng nghe lén thì không được rồi, hiệu quả cách âm trong nhà quá tốt.

Gõ cửa đi vào, trong thư phòng khói mù lượn lờ. Hề Hi cau mày: "Anh, sao anh lại hút thuốc lá!"

Hề Duy đã dụi thuốc lá vào gạt tàn, bị em gái bắt được, có chút xấu hổ: "Nghĩ một số chuyện, không nhịn được."

"Hút thuốc lá không tốt cho phổi, đã nói bao nhiêu lần rồi!" Hề Hi để mâm đựng trái cây xuống bàn sách, mở cửa sổ ra, gió lạnh thổi tới, nhiệt độ trong phòng lập tức giảm xuống, mùi thuốc lá cũng nhanh bị xua tan đi.

"Đừng đứng đầu gió, lạnh." Hạng Việt kéo cô qua một bên, thuận tiện kéo cửa sổ vào một chút. Hề Hi “Hừ” một tiếng, bắt lqd nạt anh: "Anh còn là bác sĩ! Thấy anh em hút thuốc cũng không ngăn cản!"

Đây thật là dẫn lửa thiêu thân, Hạng Việt bất đắc dĩ cũng không tiện nói gì, nhún vai bày tỏ mình vô tội.

Hề Duy vui sướng khi người gặp họa, đứng lên đi ra ngoài: "Anh đi toilet." Có lúc em gái dài dòng lên cũng rất dọa người, nhất là trong chuyện anh ta hút thuốc lá này.

Chờ cửa thư phòng lần nữa đóng lại, Hề Hi thu hồi tức giận, hỏi Hạng Việt: "Anh em gặp phải chuyện phiền toái gì à?" Cô cũng không biết thì ra tự chủ của anh trai lại kém như vậy, biết rõ cô phản đối hút thuốc lá mà ở nhà vẫn còn cố tình “gây án”.

Mất thấy cửa phòng đóng lại, Hạng Việt bất đắc dĩ nghĩ, Hề Duy chính là muốn để anh làm người ác! Nhưng suy nghĩ một chút, có thể anh vẫn là thích hợp nói chuyện này hơn chút, vì vậy đưa tay kéo cô đến chỗ ghế sa lon ngồi xuống, dịu dàng nói: "Cũng không phải là chuyện lớn gì." Thấy nét mặt cô hiện rõ vẻ “anh tưởng em ngu à”, cười cười: "Quả thật không phải chuyện lớn, một nhà cậu em trở lại, bọn họ..."

Anh mới bắt đầu, Hề Hi lập tức đứng lên: "Người nhà kia còn có mặt mũi trở lại? Thế nào, bọn họ tìm anh em rồi!" Nói xong muốn đứng lên đi ra ngoài tìm anh trai cô, Hạng Việt dè dặt của cô lại: "Hề Hi, bình tĩnh một chút, dù sao đó cũng là người nhà mẹ đẻ của mẹ em, là em trai ruột duy nhất."

"Nhà mẹ cái rắm! Em trai cái rắm!" Cô văng lời thô tục: "Đồ khốn kiếp, ban đầu còn bỏ đá xuống giếng bắt nạt em và anh trai đấy! Đi theo lão già cầu kết với nhau làm việc xấu, là cái thá gì, mẹ em ddienn-dann-lle-quyy-donn chính là bị ông ta hại chết! Ông ta còn có mặt mũi tìm anh em!? Anh nói đi, anh em có ý gì, anh ấy muốn để cho anh nói cái gì với em, đừng nói với em anh ấy muốn lấy đức báo oán!"

Hạng Việt bị cô nói hết cách rồi, chỉ có thể ôm người vào trong ngực, dùng chút hơi sức, trong khi ôm lần đầu tiên ý thức được thì ra là cô nhỏ nhắn gầy yếu như vậy. Trong miệng không quên chính sự: "Trước tiên em hãy bình tĩnh lại, anh em tới tìm anh, cũng không biết nói với em như thế nào, muốn để anh nói rõ với em."

Vào lúc này Hề Hi sắp bị tức đến nổ tung, bị anh ôm cũng không có ý định kiêu kiêu gì, Hạng Việt cao hơn cô rất nhiều, hơi sức lại lớn, cô không đẩy ra được, chỉ có thể từ từ tỉnh táo lại.

Hạng Việt vỗ vỗ lưng của cô: "Ngoan, anh trai em chỉ sợ em phản ứng quá khích, mới vừa rồi hút thuốc lá cũng là phiên lòng, không biết nên nói với em chuyện này thế nào." Dừng một chút, nói nhỏ bên tai cô: "Một nhà cậu em ở nước ngoài trải qua không tốt, thua sạch tiền làm ăn, quả thật rất vất vả." Nghe được người trong ngực hừ lạnh, anh lại vuốt lưng của cô: "Năm đó mọi chuyện huyền ảo bế tắc, chú ấy và anh em hai người gần như trở mặt thành thù, anh trai em là người như thế nào em đã hiểu rõ, cũng không phải là người thích ăn thiệt thòi, càng không thể nào lấy đức báo oán, chỉ là....."

"Chỉ là cái gì?"

"Đó dù sao cũng là em trai duy nhất của mẹ em, chú ấy bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối, không sống được bao lâu, lqd hai năm trước con gái xảy ra tai nạn xe cộ bị cụt mất hai chân, con trai năm nay mới tám tuổi, mẹ em lại bỏ chạy theo người khác, lúc này cũng chỉ có anh em hai người có thể dựa vào."

Lại nghe được một tiếng hừ lạnh nữa, Hạng Việt than thở: "Lúc mẹ em qua đời em còn nhỏ, khi đó anh trai em đã mười mấy tuổi, Hề Hi, từ nhỏ quan hệ giữa anh em và người nọ rất tốt, sau đó cho dù trở mặt thành thù nhưng tình cảm năm đó cũng không thể xóa mất, hiện tại chú ấy lại thành ra như vậy, tự em suy nghĩ một chút."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Edit: Thanh Hưng

Hạng Việt đề cho cô nghĩ, nghĩ cái gì?

Không phải là anh trai đối với người nọ còn nể thân tình cũ sao.

Mẹ của cô, Tô Tinh, xuất thân dòng dõi thư hương, thời kỳ cải cách văn chương thế kỷ trước đó bởi vì ông cố ngoại từng nhậm chức tại chính phủ quốc dân, trong mười năm rung chuyển, liên lụy đến dòng họ bên ngoại. Khi đó, ông cố ngoại đã sớm bị bệnh qua đời, ông ngoại bị người kết hợp hãm hại, lại có khí phách thư sinh, không muốn chỉ trích phê phán cha ruột, chịu không nổi hành hạ cuối cùng dùng dây lưng quần treo cổ xà nhà tự tử. Khi đó Tô Tinh mới gần sáu tuổi, phía trên I-equ.ydo-n có hai người anh trai mười mấy tuổi, phía dưới có một em trai vừa mới biết đi, không có cha trong nhà mất đi trụ cột, lúc ấy trọng trách đè ỏ trên người bà ngoại nặng bao nhiêu có thể nghĩ.

Hai cậu lớn của Hề Hi đều chết oan chết uổng, chỉ sót lại cậu nhỏ tự nhiên trở thành dòng độc đinh của nhà họ Tô, được vô tận thương yêu cưng chiều.

Tô Tinh và Hề Bá Niên là tự do yêu đương kết hôn, hai nhà cũng tính là môn đăng hộ đối, cũng xuất phát từ dòng dõi thư hương sa sút. Khi kinh tế trong nước nhanh chóng phát triển, Hề Bá Niên dứt khoát kiên quyết theo thương nghiệp, Tô Tinh theo chồng đi sớm về tối, tần tảo khổ khổ đánh liều mấy năm, cuối cùng cũng dựng lên một phen cơ nghiệp.

Người ta nói, một người đắc đạo, gà chó thảng thien. Hề Bá Niên và Tô Tinh phát đạt, dĩ nhiên sẽ không keo kiệt với người thân. Vì vậy hai nhà nhanh chóng thoát khỏi nghèo khó, trực tiếp vượt qua thường thường bậc trung chạy nhanh tới giai đoạn xa xỉ hưởng thụ. Người cậu này của Hề Hi bởi vì từ nhỏ được người nhà thương yêu, nhất là sau khi hai anh trai ở trên đều lần lượt qua đời, càng được che chở hơn, vì vậy suy bụng ta ra bụng người, khá là trọng nam khinh nữ.

Đối với cháu ngoại Hề Duy, năm xưa ông ấy cũng là thương yêu thật lòng, so với cha ruột Hề Bá Niên này còn phải hơn chứ không lqđ kém. Chỉ là lòng người hay thay đổi, khi cuộc sống của người ta ưu việt đến giai đoạn nhất định, không hề cần vì tiền lương nhỏ nhoi mà nôn nóng nữa, dục vọng tự nhiên sẽ bành trướng, có nhà cửa lại muốn xe, có xe lại muốn đổi nhà cửa lớn hơn..... Cứ tuần hoàn như vậy, lòng tham không đáy, một ngày nào đó khi anh rể Hề Bá Niên dùng lợi ích cao thu mua ông ấy khuyên chị gái đồng ý ly hôn thì giữa tình thân và ích lợi, ông ấy lựa chọn về sau.

Mẹ Tô Tinh chết đi một phần là ngoài ý muốn, nhưng cũng một phần do người bên ngoài thúc đẩy, ngay cả người cậu này cũng góp một phần lực. Mà để cho Hề Hi ghi hận trong lòng là khi đó mẹ vừa mới chết, người cậu duy nhất này chẳng những không đưa tay trợ giúp lại còn bỏ đá xuống giếng, thiếu chút nữa lừa gạt cổ phần Hề thị trên danh nghĩa của cô và anh trai đi.

Cho dù không muốn thừa nhận nhưng lúc đó nếu không phải lão già nhà mình cảnh giác phát hiện kịp thời, đoán chừng bây giờ cô và anh trai cũng không trôi qua những ngày tháng thoải mái thế này.

Hề Hi là cháu gái, từ nhỏ không phải là người mà cậu thích nhưng cô biết năm xưa anh trai Hề Duy cực kỳ thân cận với thanh hưng người cậu này. Hiện tại người nọ bệnh thời kỳ cuối, hết cách xoay chuyển, con gái, con trai lại đáng thương như vậy, anh trai không phải người có tâm địa sắt đá, đối với người thân luôn không đủ hung ác tàn nhẫn.

"Anh em có ý tứ gì?" Hồi tưởng kết thúc, Hề Hi vùi ỏ trong ngực Hạng Việt buồn buồn hỏi.

Hạng Việt vuốt sợi tóc mảnh mai trên lưng cô, dịu dàng nói nhỏ: "Cũng không còn ý tứ gì khác, cậu em muốn gặp em một lần." Thấy cô lại muốn giận dữ, vội vàng dùng sức ôm cô: "Chỉ là gặp mặt một lần, cũng không cần cho hoà nhã, chỉ là trước khi chết đi ông ấy muốn an lòng chút."

"An lòng?" Hề Hi cười lạnh: "Ông ta là cái thá gì, em quần ông ta lo lắng hay an lòng cái khi gió gì, có quan hệ gì tới em!"

Hạng Việt nói: "Không vì ông ấy, bởi vì anh em, nếu như Hề Duy không muốn để em đi gặp ông ấy, cũng sẽ không để cho em lqđ biết chuyện này, cũng sẽ không có ý tìm anh đến, rốt cuộc cậu ấy vẫn là nhớ đến thân tình với cậu em."

Hề Hi nghiêng răng, trầm mặc không nói. Hạng Việt kéo vai của cô ra tạo một chút khoảng cách, véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của cô: "Một người sắp chết, so đo nhiều như vậy làm gì? Em xem những năm này ông ấy trôi qua rất thê thảm, con gái bị tai nạn xe cộ đứt chân, vợ bỏ chạy, làm ăn thất bại, còn bị bệnh ung thư, dù là báo ứng thì thế này cũng là đủ rồi."

"Anh nói thật đơn giản!" Cô buồn bực: "Dù sao thì em cũng không nuốt trôi cục tức này!" Những năm này, ngay cả cha ruột Hề Bá Niên cô cũng ghi hận, đối với người cậu không chào đón cô này lại càng không có lòng thương hại cái gì.

Hạng Việt biết cô tuổi trẻ nóng giận, từ nhỏ đã thích thù dai hơn người bình thường. Hôm nay muốn cho cô gạt đầu đoán Ie.quy.donn chừng cũng không dễ dàng, phải cho cô thời gian nghĩ lại, Hề Duy cũng phải làm công tác tư tưởng, hai anh em phải nói chuyện một chút mới được. Nói cho cùng, anh chỉ là một người ngoài.

Vì vậy nói: "Chúng ta không ép buộc em, ý tứ của anh em cũng là tùy em, nếu như thực sự không nguyện ý, cậu ấy cũng không miễn cưỡng..." Ngừng một lát, còn nói: "Nhưng mà quả thật thời gian của cậu em không còn nhiều lắm, cũng chỉ khoảng hai tháng nữa thôi."

Hề Hi từ chối cho ý kiến, bĩu môi hỏi: "Anh em sắp xếp ông ta đến chỗ anh phải không?"

Cái này không có gì phải giấu diếm, Hạng Việt gật đầu: "Người là anh em cử người đến nước Mỹ đón về, ngày hôm trước vào viện, em gái và em trai nhỏ của em cũng ở khu người nhà bên cạnh bệnh viện." Không cần phải nói, khẳng định cũng là Hề Duy sắp xếp.

Đối với em gái, Hề Hi miễn cưỡng còn có một chút xấu hổ, nhỏ hơn cô nửa tuổi mà thôi, trước kia còn từng cùng nhau chơi đùa. Về phần em trai..... Hai nhà ồn ào, khi nhà bọn họ di dân đến nước ngoài thì còn chưa có cậu ta.

Vào lúc này Hề Hi đã tiếp nhận chuyện anh trai mình thật sự làm “Thánh mẫu”, nói thật là có chút thất vọng, có loại cảm giác bị phản bội. Theo ý cô, anh trai nên cùng chung mối thù với cô mới đúng, tựa như đối với lão già, anh ta dụ dỗ, cô thì đối địch, phối hợp không chê vào đâu được, khiến Hề Bá Niên vừa xấu hổ lại không biết làm thế nào với hai người con này, cho dù thương yêu thẳng thắn con Hề Tề kia thế nào cũng sẽ bản khoán đến cảm thụ của bọn cô, ngay cả cho cô phần đều là lén lút lút, không dám giống trống khua chiêng.

Cậu là cậu ruột không sai, nhưng đồng thời cũng là kẻ thù. Hiện tại đối với kẻ thù anh trai lại đưa tay giúp đỡ, cô cảm thấy lqđ rất không thoải mái. Cho dù người kia nghèo rớt mùng tơi lại sắp chết, cực kỳ đáng thương, nhưng thế thì thế nào, không thể bởi vì ông ấy sống không tốt thì lập tức bỏ qua những chuyện đã từng làm chứ?

Dù sao thì cô cũng sẽ không đi bệnh viện.

Coi như vì anh trai, cũng sẽ không nhượng bộ.

Ngẩng đầu nhìn Hạng Việt: "Lần này coi như thôi, về sau không cho phép anh nói chuyện giúp người kia nữa!"

Hạng Việt tức cười, cảm thấy mình thật là phí sức lại chẳng có kết quả tốt.

Lúc này Hề Duy đẩy cửa đi vào, đột nhiên thấy tình hình trong phòng, sắc mặt anh ta rất khó coi. Lúc này Hạng Việt mới ý thức được tay của mình vẫn đang ôm em gái của người ta, khoảng cách giữa hai người gần gũi có chút mập mờ, cô ngửa đầu, anh thấp con mắt, nhìn thế nào đều lộ ra hơi thở mờ ám.

Không biến sắc buông cô nhóc trong ngực ra, Hạng Việt cố làm vẻ thản nhiên vuốt xuôi chóp mũi Hề Hi: "Những gì nên nói anh đều nói rồi, em với anh trai em nói chuyện một chút, đừng tức giận, bình tĩnh mà nói."

"Làm như em là đứa trẻ ba tuổi không bằng!" Hề Hi lườm anh một cái, thật ra thì mới vừa rồi cô cũng không cảm thanh hưng thấy như thế nào, bị ôm cũng không nghĩ nhiều. Nhưng đột nhiên anh trai đi vào, tâm cũng không tự giác có chút hoảng hốt.

Nói cho cùng, hay là trong lòng mình có quỷ ~> _____

Chia tay Hạng Việt, Hề Hi không để ý tới anh trai, trực tiếp trở về nhà của mình. Hề Duy theo sau em gái, trước lúc cô đóng cửa đưa tay ngăn lại: "Nói chuyện với anh một chút."

"Nói chuyện cái gì, dù sao em cũng sẽ không đi bệnh viện! Anh muốn làm người tốt thì tự làm, em không làm!"

Hề Duy đập vào gáy cô: "Bớt đùa giỡn trẻ con, không phải muốn lái xe ra đường? Đi thôi, anh dẫn em đi luyện tập."

"Anh ~ hiện tại đã là chín giờ tối rồi!" Buổi tối mùa đông ra ngoài tập xe... Có chút không muốn di chuyển.

Hề Duy dắt tay cô ra khỏi nhà: "Hôm nay không tập, lần sau chờ anh rút ra thời gian cũng không biết là khi nào."

"Anh cứ uy hiếp em đi." Hề Hi nhe răng có chút buồn bực: "Dù sao mặc kệ anh làm cái gì em đều sẽ không thay đổi chủ ý, chuyện lấy ơn báo oán không phải tác phong của em"

Qua hơn nửa năm, cuối cùng Hề Hi lại được đụng đến chiếc Maserati nhỏ của mình. Hai anh em cũng không lái xe ra ngoài, chỉ tập quanh khu dân cư.

Đây là khu biệt thự đất rộng nhà ít, đường rộng rãi, bây giờ lại là buổi tối, trời lạnh như thế, trừ bỏ bảo an tuần tra, cũng không có ai ra ngoài đi lại. Hề Hi lái xe thật cẩn thận, bởi vì có anh trai ở bên cạnh, áp lực có phần lớn hơn, cố gắng tập trung tinh thần, không dám thả lỏng, cố gắng đạt tới hoàn mỹ, tốt nhất sáng mai có thể được cho phép lái xe tới cửa hàng.

Phía sau có xe chạy qua, cô xoay xoay tay lái tránh, phía trước có xe chạy tới, cô cũng đứng lúc nhường đường, rẽ, chuyển xe, giảm lqđ tốc độ phanh lại, đều làm cực kỳ thích hợp. Chờ xe một lần nữa trở lại trước cửa nhà bọn họ, Hề Hi mong đợi nhìn anh trai, Hề Duy nói: "Cũng tạm được."

"Cũng tạm được là ý gì? Ngày mai có thể lái xe ra ngoài không?"

Hề Duy cười cười, lấy điều khiển mở cổng, cùng em gái lái xe vào trong sân dừng lại, anh ta mới nói không được: "Tập vài ngày nữa, giữa trưa ngày mai anh dành thời gian dẫn em lên đường lớn luyện một lần."

Mãi đến khi trở về nhà tắm rửa chuẩn bị đi ngủ anh trai lại vẫn chưa nhắc tới chuyện của cậu, vừa rồi còn nói muốn tâm sự với cô đấy. Tuy nhiên cô đã quyết định biện pháp, anh ta không chủ động nói ra, cô mới không thèm lắm miệng hỏi.

Ngày hôm sau là chủ nhật, là một ngày đẹp trời. Cho dù khoảng thời gian trước tuyết rơi nhiều nhưng là chỉ hai ngày, về sau tuyết hóa, gần đây tuyết cũng không rơi lần nào nữa.

Sáng sớm Hề Hi đã đi tới cửa hàng, trang hoàng cũng chỉ còn lại giai đoạn sau cùng, hai ngày này có thể bàn giao công trình, cô phải đi nhìn kỹ xem có chỗ nào không thích hợp thì kịp thời sửa lại. Buổi sáng Hề Duy cũng có việc, đưa em gái đến trước cửa hàng, hẹn giữa trưa cùng nhau ăn cơm leq.uyd.on xong lập tức rời đi. Đối với chuyện cửa hàng, lúc trước nói không hỏi, là thật sự không quan tâm, cho dù hiện tại đến chỗ cửa hàng cũng không nhìn ngó bên trong.

Cùng nhà thiết kế đi vòng quanh cửa hàng cẩn thận kiểm tra lại một lần, không phát hiện vấn đề, Hề Hi bày tỏ vừa lòng. Rất nhanh tới giữa trưa, Hề Duy gọi điện thoại nói tạm thời có việc, không tới được. Cô “À” một tiếng, nhàn nhạt nói không sao, cúp điện thoại, nhét điện thoại đi động vào trong túi áo bành tô, đi tới khách sạn bên cạnh tìm đồ ăn.

Đang trên đường đi ăn cơm, lại nhận được điện thoại của Hạng Việt. Anh hỏi cô ở đâu, cô nói tại khách sạn ăn cơm, anh hỏi khách sạn nào, Hề Hi nói mặt ngoài khách sạn bên cạnh quán món cay Tứ Xuyên.

"Năm phút đồng hồ nữa anh sẽ đến, giúp anh gọi hai phần đồ ăn." Hề Hi nháy mắt mấy cái, cũng chưa hiểu rõ chuyện gì, anh đã cúp điện thoại.

Nói là năm phút đồng hồ, kỳ thật 4 phút Hạng Việt đã đến, Hề Hi cắn chiếc đũa nhìn anh từ từ đến gần: "Anh tìm em có chuyện gì à?" Anh vừa mới ngồi xuống, cô lập tức hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Edit: Thanh Hưng

Hạng Việt liếc nhìn cô một cái: "Không có việc gì thì không thể tới tìm em sao?" Nhìn hai món đồ ăn trên bàn, một là cải trắng cay, một là khoai tây sợi, keo kiệt không thôi.

"Khi nào thì chuyển sang ăn chay rồi?" Nói xong lấy chiếc đũa ra ý bảo người phục vụ cho anh một bát cơm.

Hề Hi “À” một tiếng: "Đây là của em, đồ ăn của anh lập tức mang lên." Về phần ăn chay... Ha ha.

Hạng Việt đẩy tay cô ra khỏi đĩa rau, miệng nói: "Anh lại không ghét bỏ em."

"Em ghét bỏ anh được chưa!" Cô tức giận, lại thúc giục: "Rốt cuộc anh tìm em có chuyện gì?" Chủ yếu vẫn là không tin không có việc gì mà anh cũng tìm cô, cho tới bây giờ người này không từng chủ động liên hệ thanh hưng với cô, trừ khi thật sự có việc. Nhắc tới lại làm cho người ta buồn bực, cô đẩy lá tâm tư thiếu nữ nhà.

Hạng Việt thấy cô bày ra tư thế truy hỏi kỹ càng sự việc thì có chút buồn cười: "Thực sự không có việc gì, vừa lúc anh ở gần đây, nghĩ đến giữa trưa muốn cùng nhau ăn một bữa cơm, thuận đường đến xem mặt tiền cửa hàng của em."

Lý do cực kỳ hợp lý, anh lại thần nhiên như vậy, Hề Hi nói không rõ là nên cao hứng vì anh có thể chủ động nhớ tới mình, hay vẫn là thất vọng vì anh chỉ thuận đường tìm đến đây, dù sao cũng có chút xiu xoắn xuýt. Khô cần “À” một tiếng: "Trong cửa hàng của em đã trang hoàng gần xong rồi, chờ một lúc dẫn anh đi xem."

Lúc này đồ ăn đã bung lên, là thịt bò xào ớt xanh, một lát sau lại bung lên gà xào cay, cá chép kho tàu, còn có một phần cháo thập cẩm hoa quả. Hề Hi ăn cải trắng của mình, ánh mắt nhìn thịt bò, ánh mắt kia quá lộ liễu rồi.

Hạng Việt đẩy thịt bò đến trước mặt cô: "Muốn ăn thì ăn đi, nhìn như vậy là có ý tứ gì."

Hề Hi có chút xấu hổ, sâu sắc cảm thấy mất mặt. Hạng Việt hỏi: "Gần đây có phải em thiếu tiền hay không?" Anh biết chuyện Hề Duy cho cô 30 vạn, mỗi tháng cũng có tiền tiêu vặt, nhưng lại nhớ đến sự nghiệp từ thiện hàng tháng còn có chuyện trang hoàng cửa hàng của gấu nhỏ, khả năng cũng sẽ bội chi, thiếu tiền cũng bình thường.

"Em có tiền." Cô trừng mắt ưỡn ngực, có vẻ rất lo lắng.

Hạng Việt coi hành động này là giấu đầu hờ đuôi. Nhíu mày nhìn cải trắng khoai tây trên bàn: "Có tiền lại ăn cái này?" Trước đó lqđ hai người đứng là

từng có thời gian gần một tháng ở chung. Hạng Việt cực kỳ biết cô nhóc này là động vật ăn thịt, không thịt không vui.

Hề Hi ho khan hai tiếng, lúc này lại nói đơn giản là muốn ăn đoán chừng anh cũng không tin, muốn trách thì trách chính mình kiến thức hạn hẹp, thấy thịt bò lại nhìn chăm chú cả buổi. Có chút xấu hổ giận dữ, dứt khoát ngậm miệng ăn cơm, không để ý đến anh.

Hạng Việt đập vào ót cô: "Anh phát hiện tật xấu này của em, mắt hứng một cái là không hé răng, làm cho người ta nhìn mà sốt ruột."

"Anh mới không sốt ruột vì em." Cô nói thầm nho nhỏ, lại không nghĩ rằng hần thính lực của anh thật tốt, thế mà lại nghe được, xoa xoa tóc của cô: "Chúng ta chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, anh vẫn coi em là em gái mà thương yêu, làm sao có thể không quan tâm em."

Em gái...

Trái tim Hề Hi đau đốn chưa xót, nước mắt lập tức xoạch xoạch rơi xuống. Thời điểm khóc cũng không biết chính mình đang khóc, lúc Hạng Việt luống cuống tay chân lau nước mắt thì cô mới biết được mình không có tiền đồ cứ thế mà khóc rồi, cảm thấy được mình lại dọa người ta, đẩy tay anh ra, cầm khăn tay từ trong túi ra lau lung tung. Tuy nhiên kỳ quái là trong lòng lại không có tư vị, nhưng lòng tự trọng không cho phép tiếp tục khóc, uống ly nước lọc, liếc anh một cái, nhàn nhạt nói: "Em có chút thiếu tiền." Một chữ cũng không nói khóc vì cái gì.

Hạng Việt trầm lặng một chút, dựa theo lời của cô nói: "Có phải chi cho cửa hàng vượt mức dự toán rồi hay không?"

Cô nói không phải: "Mấy ngày hôm trước viện dưỡng lão có hai người già phải làm phẫu thuật nối mạch máu, em đã đưa tiền trước rồi." Ngày đó cô mới vừa tan học đi đến cửa hàng, lại nhận được điện thoại xin giúp đỡ của viện trưởng viện dưỡng lão. Đó là viện dưỡng lão Gia Dân, bên trong đều là người già neo đơn, viện trưởng là người hiền lành, mấy năm nay vì chăm sóc những lqđ người già này mà chính mình cũng đã bỏ không ít tiền bạc vào bên trong, ngay cả nhà cửa cũng đã mang đi thế chấp, con gái không hiểu cách làm của ông ấy gần như đã đoạn tuyệt quan hệ. Hàng tháng nhà nước trợ cấp cho mỗi người già trong viện dưỡng lão mấy trăm đồng tiền, khám bệnh uống thuốc cũng không phải bảo hiểm y tế có thể chi trả tất cả. Phẫu thuật nối mạch máu ít nhất cũng phải vài vạn, hai người ít nhất đến mười vạn, tình huống lúc ấy có vẻ nguy cấp đương nhiên là Hề Hi không thể khoanh tay đứng nhìn, đứng lúc lại là cuối tháng, các bạn nhỏ đều đã thiếu tiền, chỗ anh trai cũng không dám tìm, cô từng bảo đảm ngoại trừ chi tiền từ thiện cố định mỗi tháng ra, sẽ không xin nhiều hơn một phần tiền bạc... Về sau thì cần răng một cái, tham ô tiền bạc trong cửa hàng.

Nói xong lại nhìn Hạng Việt: "Anh đừng nói với anh trai em chuyện này, tự em sẽ nghĩ biện pháp bổ sung tiền bạc."

Hạng Việt thấy trong mắt cô vẫn có một chút phiếm hồng, có chút đau lòng, dịu dàng nói: "Anh giúp em bổ sung khoản tiền này trước, mỗi tháng em chỉ có một chút tiền tiêu vặt đó, lại muốn làm từ thiện, khi nào thì có thể bổ sung đủ được? Việc buôn bán không có một chút vốn lưu động là không thể được, lại nói em không cần tiền thuê người à?"

Hề Hi là con gái nhà giàu, sản nghiệp trên danh nghĩa cũng không thiếu, tiếc rằng chuyện này lại do anh trai quản, bình lẹ.quyđ.on thường tiền tiêu vặt gì gì đó đều bị không chế, cho dù cuộc sống thoải mái hơn người nhưng cũng không phải có thể tiêu xài như nước giống như thiên kim tiểu thư trong phim truyền hình. Nhất là sau khi làm từ thiện, bị quản lý chỉ có càng nghiêm khắc hơn.

"Em không cần tiền của anh." Ứng xử rất có cốt khí, cô cảm thấy đây chính là thời điểm thể hiện cốt khí của mình.

"Coi như cho em vay."

"Vây cũng không cần." Về chuyện này, Hề Hi vô cùng quật cường, bởi vì vừa rồi đã khóc nên Hạng Việt cũng không nói thêm gì, hai người im lặng ăn cơm, trong lúc đó anh gấp vào trong bát cô không ít thịt, ý tốt này làm người ta vô cùng xấu hổ, Hề Hi rất ngại, thời điểm ăn thịt cảm thấy mặt mình đều đã đỏ.

Sau khi ăn xong trả tiền, đương nhiên Hạng Việt không thể để cho cô một người "nghèo túng" trả tiền. Từ trong nhà hàng đi ra, Hề Hi dẫn theo anh đi tới mặt tiền cửa hàng của mình ở ngay bên cạnh, nhóm công nhân đã bắt đầu tiếp tục làm việc, Hạng Việt nhìn một vòng cửa hàng, chỉ vào hàng rào ở giữa hỏi: "Là muốn chia thành hai gian hàng?"

"Ừm, bên này bán đồ dùng cho thú cưng, bên này là bệnh viện thú cưng."

"Bệnh viện thú cưng? Vây không phải muốn mời bác sỹ thú y?" Hạng Việt liếc cô: "Em là người thường mà mời bác sỹ thú y?"

Hề Hi "Hừ" một tiếng, có chút khó chịu: "Ánh mắt miệt thị này của anh là có ý gì? Em là người thường thì làm sao? Chê em không phải người trong nghề!" Cái gọi là người trong nghề, là một người bà con xa trong nhà Đào Bản, gọi là chị họ, học chuyên ngành bác sỹ thú y, vốn là tự mình mở tiệm về sau việc buôn bán của chồng thường cần tiền, nhà cửa xe cộ trong nhà cũng thế lqđ chấp rồi, sau khi gán nợ lại vẫn thiếu một khoản tiền lớn, tuy là họ hàng xa nhưng dù sao cũng là thân thích, nhà họ Đào không thể nhìn thân thích bị người ta cho ngồi tù, bên giúp đỡ chi tiền bạc bổ sung vào chỗ thiếu.

Nhưng cho dù là thân thích, anh em ruột vẫn còn tính sổ sách rõ ràng, tiền này của nhà họ Đào là phải trả. Thêm nữa hiện nay trong nhà nghèo rớt mồng tơi, còn có hai đứa nhỏ phải nuôi, không có biện pháp, người chị họ này của Đào Bản chỉ có thể tiếp tục ra ngoài làm việc, vừa lúc Hề Hi mở cửa hàng thú cưng thiếu người tài chuyên nghiệp, vì thế người chị họ này lập tức trở thành nhân viên chính thức đầu tiên trong cửa hàng.

Đi thăm trong cửa hàng, Hạng Việt chưa nói gì về việc dời đi, lúc này kỳ thật Hề Hi không muốn nghĩ đến phản ứng của anh nhưng lại không nói ra được lời đuổi người, hai người cứ như vậy chần chừ mù quáng tán gẫu nhân tiện để ý công nhân làm việc. Một lát sau, Hạng Việt đột nhiên nói: "Nơi này cũng không có chuyện gì của em, anh dẫn em đi tập xe?"

Hề Hi phản ứng không chậm: "Anh vừa rồi nói tiện đường tới tìm em, là anh em bảo anh tới đi? Anh ấy tới bệnh viện, anh cũng là từ bệnh viện tới?"

Hạng Việt không đáp hồi lại: "Sao em biết anh em ở bệnh viện?"

"Hừ, em lại không ngốc, lúc anh ấy gọi điện thoại cho em, em đã nghe được bên cạnh có một cô gái gọi ‘‘Anh họ’’ rồi." Tuy chỉ là một tiếng rất nhỏ, nhưng cô vẫn nghe được.

Hạng Việt không nghĩ tới cô lại có thể bình tĩnh như vậy, tối qua vẫn vì người nhà kia nổi trận lôi đình đấy.

"Em không tức giận?" Dù sao cũng vì những người đó mà Hề Duy cho cô leo cây.

Hề Hi cười như không cười: "Không phải anh ấy bảo anh đến à?"

"Thật sự không phải cậu ta bảo anh tới." Hạng Việt cười: "Anh có bệnh nhân tình huống xuất hiện lặp lại, 4 giờ sáng đã tới bệnh viện rồi. Buổi sáng Hề Duy tới phòng làm việc tìm anh, bọn anh hàn huyên một thanh hưng lát, về sau lúc anh muốn đi thì đến phòng bệnh tạm biệt cậu ấy, vừa lúc thấy được cậu ấy gọi điện thoại cho em, lại nghĩ từ bệnh viện đến chỗ này của em cũng là tiện đường, cứ tới đây thử xem."

Nghe giải thích, cô càng mất hứng: "Anh đây là thương hại em?" So với anh tự chủ trương tới thì không bằng là được người nhờ vả thì trong lòng cô còn thoải mái hơn chút.

Hạng Việt nắm cổ tay cô kéo ra bên ngoài, miệng nói: "Em cũng quá nhạy cảm, nói là tiện đường, hôm nay vừa lúc anh nghỉ ngơi, anh bồi em tập lái xe, như vậy ngày mai em có thể lái xe ra ngoài, thật tốt."

Tốt cái rắm! Hề Hi rất muốn tiêu sái bỏ anh lại phía sau, nhưng lại thamuyến cơ hội cùng anh ở một chỗ. Thật sự là không cứu được nữa, cô một bên tự giễu một bên lại theo bước của anh đi, không giả mồm cái lão được.

Nói đi nói lại, cô như thế nào lại đột nhiên nhìn trúng anh đây? Ánh mắt thật sự quá kém!

Tập xe đương nhiên vẫn là về nhà của cô lấy Maserati thì tốt hơn, như vậy có thể thuận tiện nâng cao kỹ năng, về sau lái xe cũng có thể càng thuận buồm xuôi gió hơn. Hạng Việt mở Lamborghini phong cách ra đưa cô về nhà, hai người còn chưa đi đến nhà, trực tiếp thay đổi xe, anh ngồi ghế phụ, cô lái xe, chạy dọc theo khu dân cư đến trên đường cái, vẫn đều cực kỳ ổn định, mãi đến trên đường Văn Hóa, người đi đường nhiều hơn, xe cứ đi đi ngừng chỉ ngừng, một lần không cẩn thận suýt chút nữa đâm vào xe người khác.

Hề Hi dừng xe vào ven đường, liếc nhìn anh: "Đều tại anh, ngồi bên cạnh em làm cho em rất áp lực."

"Hôm nay cuối cùng anh cũng biết cái gì gọi là người xấu cáo trạng trước rồi." Hạng Việt một bộ dáng nhìn thê là đủ rồi, mắt Hề Hi tròn trắng: "Con đường này nhiều người lắm, đổi con đường khác thoáng hơn." Cô nghĩ muốn lên cầu vượt, Hạng Việt không cho: "Tới phía trước rẽ sang đường Quảng Lăng đi, ở đó người qua đường ít," lại ý bảo, "Em xuống đi, hôm nay chủ nhật, con đường này nhiều người đi, để anh lái." Cũng là anh không suy nghĩ chu đáo, lúc vừa rồi suýt chút nữa đâm vào người khác, anh cũng khản trương một trận.

Hề Hi cũng sợ kỹ thuật của mình không tốt đâm vào người khác, ngoan ngoãn xuống xe. Hạng Việt dịch sang chỗ tay lái, chờ cô thắt dây an toàn xong, anh mới khởi động xe, bên này là mảnh đất phồn lqđ hoa nhất, càng đi người càng nhiều, khuỷu tay Hề Hi tựa lên cửa sổ kính, nhìn người đi đường bên ngoài một lát, lại thỉnh thoảng nhìn trộm người bên cạnh một cái, giống như không để ý hỏi: "Nhiều năm như vậy anh vẫn không tìm được người thích hợp để yêu đương à?"

Hạng Việt nhìn không chớp mắt, một khắc sau mới mở miệng nói: "Duyên phận còn chưa tới."

"Anh em nói anh có chút yêu thích sạch sẽ."

Hạng Việt cười cười, từ chối cho ý kiến. Hề Hi không ngừng cố gắng: "Anh thật sự tính toán tìm cô gái hoàn hảo?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Edit: Thanh Hưng

Vừa lúc phía trước là đèn đỏ, Hạng Việt dừng xe lại, nghiêng đầu nhìn cô: "Hoàn hảo không tốt sao?"

"Không phải không tốt, là cảm thấy cực kỳ thần kỳ," ánh mắt cô vẫn như cũ xem xét bên ngoài, "Đàn ông các anh đến tuổi này, không lqđ có nhu cầu sinh lí sao?"

"Em là muốn hỏi bình thường anh giải quyết như thế nào?"

Cô thần tốc quay đầu liếc anh một cái, nhỏ giọng “Ừm” một tiếng. Tay Hạng Việt dùng lực gỡ hai cái xuống đầu cô, chò cô xoa đầu nhe răng trợn mắt trừng lại, anh cười cười: "Cứ giải quyết như vậy."

"Anh đừng bắt nạt em không hiểu biết."

Xe phía trước lục đục chuyển động, anh cũng khởi động xe, vẫn như cũ nhìn không chớp mắt: "Nếu biết chính mình không hiểu biết thì đừng tốn công, không cần cả ngày nghĩ những thứ loạn thất bát tao này, cô điend.anle.equyd.on gái nhỏ cần phải chăm chỉ đọc sách." Đề tài cứ lạch lạch như vậy. Hê Hi không cam lòng: "Bình thường có phải anh dùng tay hay không? Vừa xem ảnh vừa cái kia?"

Hạng Việt không để ý cô, cô lập tức vươn ngón tay ra chọc chọc vào cánh tay anh: "Anh không phải bác sĩ sao? Những cái này vẫn là đã thấy cực kỳ nhiều đi? Em thấy trong rất nhiều tiểu thuyết đều nói ở trong mắt bác sĩ, tính... Ừm, bộ phận kia đều chỉ là một đồng thịt mà thôi."

"Nói chuyện với anh đấy? Sao anh không hé răng?"

Lại qua một lát: "Vừa rồi là ai nói tạt xấu mắt húng thì không hé răng này không tốt?"

Xe đã rẽ đến đường Quảng Lăng, Hạng Việt ngừng xe ở ven đường, nghiêng người nhìn cô, biểu tình hơi chút nghiêm túc. Hê Hi bị tư thế này của anh làm cho có chút nhụt chí, lại không muốn bị coi thường, kiên cường chống đỡ đối diện với anh, cằm nhỏ giương cao, giống thiên nga kiêu ngạo, tự giác vũ trang thập phần đúng chỗ.

Hạng Việt thở dài: "Cuối cùng là em muốn biết cái gì?"

"Em chỉ muốn biết bình thường anh giải quyết như thế nào!" Cô coi như là bất cứ giá nào, quyết định chủ ý truy tìm nguồn gốc.

"Sau lần đầu tiên đi tỉnh năm mười lăm tuổi thì anh lại không có nhu cầu sinh lí nữa."

Cô kinh ngạc: "Làm sao có thể?!" Nói xong hoài nghi nhìn anh: "Anh có phải hay không... Không được?" Lời này trực tiếp nhận được hai cái đập vào đầu, Hê Hi hí hí hít không khí, Hạng Việt tức giận: "Anh là thanh tâm quả dục, "tính" này bị người đời tô vẽ xấu xa lại dơ bẩn, thật ra "tính" vốn nên thần thánh tốt đẹp, chỉ có khi cùng một chỗ với người yêu đó, mới đúng là viên mãn." Nói xong không quên dạy bảo cô: "Là con gái càng phải hiểu được giữ mình trong sạch, em còn nhỏ tuổi đừng tò mò cái này."

Này là cái gì với cái gì thế! Hê Hi ôm đầu mắt trợn trắng: "Khó trách anh em nói anh có tính thích sạch sẽ. Nhưng mà... Nếu một lqd nửa kia của anh không phải xử nữ thì làm sao bây giờ?" Cô làm như thật: "Con gái bây giờ đều cực kỳ phóng khoáng, trong mười người có thể tìm được ba người là xử nữ cũng rất tốt rồi."

Hạng Việt cảm thấy đầu mình cũng có chút đau, anh bắt đầu đi: "Đây là chuyện anh nên quan tâm, em tập hay không tập xe đây? Không tập thì quay về đi."

"Tập! Đường nhiên tập!" Sợ anh thật sự muốn đi, vội vàng tháo dây an toàn của mình, mở cửa xuống xe thay đổi vị trí với anh.

Lúc khởi động xe, cô lại nhắc lại: "Em cảm thấy hành vi tình dục trước hôn nhân cũng không sao cả chứ? Hiện tại xã hội ngoại trừ đàn ông sẽ để ý phụ nữ có còn là xử nữ hay không, cho tới bây giờ phụ nữ cũng không yêu cầu đàn ông phải là xử nam."

"Cho nên? Em muốn bảo anh tìm phụ nữ ân ái?"

Cô ghen một tiếng, tạm ngừng, có cảm giác tự bẽ cực đá đập vào chân mình. Hạng Việt ý bảo tốc độ của cô chậm một chút, nói tiếp lời mới rồi nói: "Anh biết đứa nhỏ tuổi này đều rất tò mò với "tính", nhưng con trai thì không sao, chịu thiệt chỉ có con gái, so với bị người chiếm tiện nghi không bằng giữ mình trong sạch, tương lai tìm được một nửa kia thì trao lần đầu tiên cho anh ta không phải càng tốt sao?"

"Vậy anh ta không phải xử nam thì làm sao bây giờ? Không phải em sẽ cực kỳ thiệt thòi?"

"Giữa người yêu với nhau cần gì phải so đo?"

Hê Hi “Hừ” một tiếng: "Theo như anh nói, vợ tương lai của anh không phải xử nữ anh cũng không sao cả?" Nói xong cô ác ý cười: "Em mới không tin! Anh giữ mình trong sạch, tìm vợ khẳng định thanh hưng cũng phải là người sạch sẽ như thế, nếu không trong lòng không nòn chết mới là lạ!"

Hạng Việt cảm thấy lại tiến hành thảo luận tiếp đề tài này đoán chừng sẽ biến thành đề tài luân lí, anh đứng lúc đình chỉ: "Phía trước quẹo phải, vừa lúc đi Nam Viên mua chút điểm tâm"

"Vào khoảng thời gian này điểm tâm ăn ngon đã sớm bán hết rồi." Ông chủ Nam Viên vô cùng thông minh lanh lợi, cực kỳ biết cái gì gọi là “Vật hiếm có mới là quý”, mỗi ngày số điểm tâm bán ra đều có số lượng cố định, bán hết rồi thì trong ngày hôm đó sẽ không có thêm nữa, lại vẫn có thể hấp dẫn người bỏ tiền vào, giá cả điểm tâm một đường tăng lên lại vẫn cung không đủ cầu, cả ngày đều có một nhóm người xếp hàng mua.

Thật sự ăn ngon như vậy sao? Cũng không phải, ăn chẳng qua là vì nó quý và hiếm.

Hạng Việt nói không có việc gì: "Mỗi ngày Dương Mộc sẽ cố ý để lại chút điểm tâm cho người quen." Dương Mộc, đây là ông chủ Nam Viên, cũng là ông chủ của Thượng Nhã Hiền.

Hề Hi hừ hừ: "Khoe khoang anh quen biết rộng rãi phải không?"

Hạng Việt cười cười: "Chờ em bằng tuổi anh bây giờ, mối quan hệ với người khác cũng sẽ từ từ trải rộng ra. Hiện tại bạn bè bên cạnh em có lẽ tương lai sẽ là ông chủ có chút sản nghiệp. Bình thường nhớ rõ kết nhiều bạn, không cần giới hạn trong cái đoàn thể nhỏ kia."

"Anh không đi theo con đường giảng dạy thật sự là nhân tài không được trọng dụng."

"Chê anh dài dòng?"

"Anh cũng thật thích oan uổng người khác, em khen anh mà!" Nói xong mới phản ứng kịp, đề tài lại để cho anh chuyển đi. Hề Hi âm thầm nghĩ rằng thừa dịp chờ đèn xanh hung hắng liếc anh một cái, Hạng Việt hỏi sao vậy, cô hừ lạnh quay đầu không để ý tới anh.

Người này quá giao hoạt, muốn bắt được còn phải chờ cơ hội.

Sau khi mua điểm tâm thích ăn từ cửa hàng Nam Viên, hai người lập tức trở về. Một đường đều là Hề Hi lái xe, đến nơi quy củ lqđ đậu xe vào trong garage, cô còi dây an toàn ra có chút đắc ý giương mắt nhìn Hạng Việt, Hạng Việt trầm buồn cười, phối hợp khen ngợi nói: "Kỹ thuật không tồi, lại ra đường tập hai ngày, quay đầu lên cầu thử xem, nếu không thành vấn đề, em có thể tự mình lái xe rồi."

"Trước đó anh không phải nói như vậy!" Hề Hi bắt mẫn.

Anh ra vẻ không biết: "Trước đó anh nói cái gì à?"

"Anh nói hôm nay tập tốt, ngày mai là em có thể lái xe ra ngoài rồi!"

Hạng Việt nhéo má cô: "Vấn đề là hôm nay em tập không tốt, không nhìn thấy cầu vượt anh cũng chưa dám để cho em đi lên?"

"Em lái xe lại không thành vấn đề! Vì cái gì không cho em lên?" Cô cảm thấy mình bị người này đùa giỡn, giống như đồ ngọc bị anh xoay quanh.

Ánh mắt Hạng Việt nhu hòa: "Anh cuối cùng vẫn hi vọng em có thể lái xe tốt hơn một chút, kỹ thuật của em càng tốt, hệ số nguy hiểm khi lái xe sẽ hạ thấp, anh hi vọng em có thể bình an."

"Hạng Việt, anh quá giao hoạt rồi!" Cô khô cứng chỉ trích. Hạng Việt vỗ vỗ đầu của cô, vừa định tiếp tục nói mấy lời cổ vũ, Hề Hi lại nhào tới, theo cái miệng của anh gặm xuống, bởi vì dùng lực quá mạnh, hai lq.uyd.on người đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn, không phải kích động, là đau, răng môi va chạm cùng một chỗ, người nào đau người đó biết.

Nhưng cho dù như vậy, cô vẫn là liều mạng hôn anh, giống như sợ bị đẩy ra, tay vòng qua cổ của anh, dùng hết sức. Hạng Việt bị cô đột nhiên giam giữ trốn không thoát lại đây không xong, cứ như vậy để cho gấu nhỏ làm được việc rồi. Hai người đều là người mới, vừa mới bắt đầu chỉ là đơn giản môi cọ môi, răng nanh tiếp xúc với răng, vừa đau lại tê dại, dần dần cũng không biết như thế nào, đầu lưỡi lại khuấy đảo cùng một chỗ. Sau đó biến thành hôn lưỡi.

Cái hôn này, bắt đầu hung tàn, khi kết thúc lại mang theo triền miên.

Lúc này hai người đều có chút hít thở không thông, hai bên đều kéo ra chút khoảng cách, bốn mắt nhìn nhau, Hạng Việt lời vừa tới miệng lại chạm đến tầm mắt giống như phát sáng của cô, toàn bộ biến thành tức cười.

"Em không cho anh phụ trách." Hề Hi mở miệng trước. Cô thừa dịp anh gạt mình lại nhào đến phía trước trộm hương, mắt mở to nhấp nháy, lông mi vừa dài vừa cong, giống như cây quạt nhỏ, buông xuống bóng lqđ mờ nơi đáy mắt. Hạng Việt nhận thấy chính mình phân tâm, trong tình huống này mà lại đi chú ý chuyện nhỏ bé không đáng kể như vậy. Anh dời tầm mắt, nhớ tới trước đó cô hỏi những cái có quan hệ đến vấn đề "tính" này, môi mỏng khẽ nhấp, có ý để cho giọng điệu trở nên trầm trầm chút: "Hề Hi, nếu em muốn tìm người chơi trò chơi ân ái tươi đẹp, thật có lỗi, anh không phụng bồi."

"Anh cảm thấy em đang đùa bỡn anh?" Cô cũng không bởi vì lời anh nói mà tức giận, ngược lại, lại vẫn cảm thấy hứng thú truy hỏi.

Gấu nhỏ này! Sắc mặt Hạng Việt không tốt: "Tóm lại lần sau còn dám... Như vậy, anh..." Nói tới đây anh lại cảm thấy bí từ, chuyện bị cưỡng hôn này nói thế nào đều là anh chiếm tiện nghi. Anh có thể làm thanh hưng thế nào? Tuyệt giao? Không hiện thực, loại; cáo trạng? Cũng không phải đùa nhỏ không hiểu chuyện, nếu Hề Duy biết việc này, khả năng anh sẽ bị đuổi giết, loại; cũng không thể nói câu, "Anh sẽ không để ý em nữa!" gì gì đó... Nghĩ đã thấy buồn nôn rồi.

Thờ sâu, Hạng Việt trịnh trọng nói: "Chúng ta nói chuyện cho tốt."

Hề Hi vẻ mặt không sao cả, lúi lại chỗ tay lái lắc lắc thân thể xiêu vẹo ngồi xuống: "Anh nói, em nghe."

"Em có tình cảm với anh?" Anh hỏi.

"Anh mới phát hiện?" Cô mở to mắt to dường như thấy lời anh nói rất kỳ lạ. Hạng Việt lại hít sâu: "Nghe, chúng ta đã quen biết hơn mười hai năm, anh không nghĩ rằng trong khoảng thời gian này đột nhiên sức quyến rũ của anh lại tăng lên. Hề Hi, em chỉ là đến tuổi, muốn yêu đương rồi. Bởi vì trừ anh trai em ra, anh là người khác phải em quen biết lâu nhất, cho nên em mới sinh ra ảo giác."

"À, sau đó?"

Đối với loại thái độ lạnh nhạt này của cô, Hạng Việt có chút bất mãn, nhú mi nói: "Vẫn là câu nói kia, anh không theo lqđ em chơi trò chơi, em muốn yêu đương hãy suy xét đến bạn cùng lứa tuổi bên cạnh, như vậy các em mới càng có tiếng nói chung." Cúi đầu, lại bổ sung: "Nhưng mà tuổi em còn nhỏ, chân chính yêu đương chậm thêm hai năm nữa cũng không muộn."

"Nụ hôn đầu tiên của em cho anh rồi." Cô đột nhiên nói.

Hạng Việt đầu đầu: "Cũng vậy, của anh cũng dành cho em." Thật sự là phí công anh cố gắng kiên trì nhiều năm như vậy.

Hề Hi nở nụ cười trách móc: "Có phải anh chương mất em hay không?" Cô thuận tiện hỏi, ý tứ trong đó không thể không nói rất sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Edít: Thanh Hưng

Hạng Việt dừng một chút, chớp mắt: "Anh coi em là em gái."

Cô "Hừ" một tiếng: "Lấy có! Nhất định là anh chương mất em, bộ dáng em khó coi? Hay là anh ghét bỏ em so với anh nhỏ hơn? Hoặc là quen biết đã lâu, em biết quá nhiều lịch sử đen tối của anh?"

Nếu không phải thời điểm không đúng, lúc này anh thật sự muốn cười ra tiếng, cô nhóc này sao lại thú vị như vậy. Hạng Việt gờ tay vén mấy sợi tóc trước trán ra sau tai cho cô, ôn nhu nói: "Em vẫn còn quá nhỏ, không thanh hưng biết cái gì là tình yêu, khi tình yêu đến, còn có người nào sẽ cố ý để ý đối phương có hoàn mỹ vô khuyết hay không, có quen biết lâu hay không, có biết quá nhiều chuyện xấu hay không?"

"Vậy sao anh lại cho rằng em đối với anh có tình cảm là cảm giác sai lầm? Em không cần biết anh có biết nhiều lịch sử đen tối của em hay không, cũng không cần biết anh có đẹp trai hay không, đương nhiên, quả thật bộ dáng anh khá tốt, nhưng mà em cũng không chỉ nhìn mặt của anh, bàn về nhan sắc, anh trai em và Hạ Y đbỏ xa anh mấy cái ngạ tu!"

"Em nói lời này mà không xấu hổ sao?" Hạng Việt ra vẻ vui đùa: "Anh đẹp trai hơn anh trai em nhiều."

Mắt Hề Hi tròn trắng: "Anh lại muốn nói sang chuyện khác phải không? Em cảm thấy hai ta không nhất thiết lại thảo luận chuyện này, hiện tại em dứt khoát nói cho anh, em thích anh, đặc biệt thích, có tình cảm từ khi nào dd.lq.d em cũng không biết, cũng không có ý đùa bỡn anh, lại càng không phải muốn cùng anh chơi trò chơi tình cảm, tin hay không tùy anh." Nói dứt lời lập tức muốn xuống xe, chuẩn bị nghênh ngang mà đi, lưu lại cái bóng đáng tiêu sái gì gì đó. Hạng Việt lại nhào người ra bắt được cổ tay cô: "Biệt nháo, còn chưa nói xong đâu."

"Này còn có cái gì tốt để nói đâu?" Hề Hi sâu xa nhìn anh: "Hạng Việt, anh tự hỏi long mình đi, nếu đối với em không có cảm giác, lần trước sau khi bị em cưỡng hôn kia, vì cái gì lại vẫn đối tốt với em như vậy? Khi người đàn ông bình thường không thích phụ nữ, khi đối mặt đều sẽ cố ý tránh đi? Anh đây? Một lần lại một lần chủ động tiếp cận em, khi ở nhà họ Hạ là như thế, tối hôm qua cũng là như thế, hôm nay thậm chí theo giúp em tập xe. Không cần nói lời nói ngu xuẩn chỉ xem em như em gái này kia, em cũng không phải em gái của anh, mười mấy năm qua đi, anh tự nghĩ lại xem cơ hội chúng ta đơn độc tiếp xúc có nhiều hay không? Anh là từ khi nào thì quan tâm em như vậy? Trước đó em và anh tán gẫu về đề tài "tính", anh thật sự không có suy nghĩ khác? Vừa rồi lúc em cưỡng hôn anh, nếu anh muốn đẩy chẳng lẽ lại không đẩy được em ra? Cứ cho là đẩy không ra, sau đó vì sao anh một điểm tức giận đều không có, cứ tâm bình khí hòa tiếp tục nói chuyện với em như vậy? Anh là thánh nhân không có tính tình? Đừng đùa, kỳ thật nhìn không rõ chính là anh."

Lực đạo trên cổ tay từ từ rơi lỏng, Hề Hi tránh tay anh ra: "Không cần lấy tuổi em còn nhỏ làm cớ, không có ý nghĩa gì, em nói được thì làm được, tuy thích anh, nhưng cũng sẽ không quán anh không rồi, hôn anh cũng không cho anh phụ trách, anh đừng có trách nhiệm, suy nghĩ thật cẩn thận, chúng ta lại tiếp tục thảo luận."

Buổi tối Hề Duy trở về, trong nhà im ắng. Bình thường lúc này em gái sẽ ở trong phòng bếp, cho dù không ở phòng bếp cũng lqđ sẽ ở phòng khách chờ anh ta. Hôm nay lại không có, cho dù mở đèn, người lại không xuất hiện. Anh ta đôi dép lê lên lầu, tìm được cô đang gục xuống bàn múa bút thành văn trong thư phòng.

"Đang làm bài tập?" Anh ta đi tới hỏi. Hề Hi miễn cưỡng ngẩng đầu liếc anh ta một cái, lại cúi xuống, nhàn nhạt "Ừ" một tiếng. Hề Duy thấy tình huống không đúng: "Buổi tối muốn ăn cái gì? Anh làm cho em."

"Không cần, em giảm béo."

Hề Duy nhú mi: "Gầy như vậy giảm béo cái gì? Cháo thịt nạc trứng bắc thảo được chưa?"

Hề Hi để bút trong tay xuống: "Anh, anh tính toán không giải thích với em cái gì sao? Vì một bà con xa ba nghìn dặm kia mà cho em gái anh leo cây, người không cảm thấy ray rứt?"

Hề Duy đang cời cà vạt ngừng lại: "Em biết rồi à?"

"Lúc anh gọi điện thoại cho em em đã nghe được có người gọi ‘Anh họ’, hừ, ta lúc ấy không nói là không muốn anh khó xử. Nếu không làm được, buổi sáng vì sao phải đồng ý, có phải cảm thấy em gái này dù sao cũng không quan trọng đúng không?"

"Hề Hi." Anh ta cảnh cáo nhìn qua. Cô hừ hừ: "Xem, anh còn uy hiếp em, không thừa nhận sai lầm mà còn uy hiếp em, em nói sai rồi sao? Nói sai thì anh phân bác thôi, đàn ông các anh không phải đặc biệt muốn lấy đạo lý lớn đập người khác sao?"

Hề Duy chú ý tới cô nói từ ‘các anh’, bất động thanh sắc hỏi: "Có ai nói đạo lý lớn với em rồi hả?"

"Còn có thể là ai, Hạng Việt!" Cô buông buông tay: Buổi trưa hôm nay anh ấy theo giúp em tập xe, trước lúc tập xe đã nói hôm nay nếu em chạy tốt thì ngày mai có thể chính mình tự đi, trở về lại không nhận, nói để cho em tập thêm hai ngày nữa, dẫn ra cái gì kỹ thuật cao giảm bớt hệ số nguy hiểm gì gì đó, một bộ một bộ."

Hề Duy nghe thấy cái này nhẹ nhàng thờ ra, vỗ vỗ đầu dừa của em gái: "Cậu ấy là suy nghĩ vì em, anh cũng là ý này." Cúi xuống, nói: "Tối hôm qua em quá mâu thuẫn, anh không nói với em... chuyện cậu nhỏ," thấy cô tròn trắng mắt há mồm muốn nói, anh ta đình chỉ, "Trước tiên em hãy nghe anh nói." Hề Hi nhún vai, bày tỏ không sao cả. Hề Duy tiếp tục nói: "Năm ba mẹ ly hôn ấy em tuổi còn nhỏ, có một số việc mẹ đã giao phó cho anh, lại không nói gì với em. Trước lúc mẹ đi du lịch đã nói, thế sự vô thường, cậu nhỏ là dòng độc đinh của nhà họ Tô, tuy lần lqđ.dd ly hôn này đứng ở bên phía ba, còn giúp ông ấy trộm chứng cứ ba tham ô tiền mẹ đã chuẩn bị, nhưng dù sao cũng là thân nhân duy nhất của mẹ. Mẹ không cần tương lai chúng ta đối tốt với cậu nhỏ, nhưng lúc ông ấy gặp khó xử vẫn là đưa tay ra, có thể giúp đỡ, không cần đảm bảo ông ấy đại phú đại quý, ít nhất không cần tự mình lăn qua lăn lại đã chết."

"Hừ, xem ra vẫn là mẹ đã có dự kiến trước, biết em trai ruột là cái loại người gì."

Hề Duy liếc nhìn cô một cái, Hề Hi dơ tay: "Anh nói, anh nói tiếp đi." Anh ta bắt đầu đi, tiếp tục nói hết: "Hiện tại cậu nhỏ nghèo rớt mùng tơi, tể bào ung thư đã lan rộng, tối đa cũng chỉ còn hai ba tháng, Tiểu Ngải bị cắt bỏ hai chân, Triển Triển năm nay mới tám tuổi, dưới tình huống này, bọn họ leq.uyd.on nhờ anh hỗ trợ, đương nhiên anh không thể không quan. Anh biết đối với cậu nhỏ em vẫn có khúc mắc khó tiêu, kỳ thật sao anh lại không ghi hận chuyện năm đó? Nhưng dù sao đây cũng là người thân, không phải cái gì bà con xa ba nghìn dặm, là em trai duy nhất của mẹ."

"Anh, cứ coi như anh xem mặt mũi của mẹ mà giúp ông ấy, em không lời nào để nói. Nhưng em vẫn là câu nói kia, để cho em tha thứ chuyện năm đó là không có khả năng, cho nên anh cũng không cần trông cậy vào em sẽ đi thăm ông ấy gì gì đó, chuyện hôm nay anh cho em leo cây, em đại nhân đại lượng tha thứ cho anh, những cái khác anh không cần nói, khuyên em cũng vô dụng."

Đối mặt với em gái cố chấp, điều đầu tiên Hề Duy nghĩ đến chính là, khó trách Hạng Việt lại nói cô là gấu, quả nhiên là gấu!

"Em không muốn đi gặp Tiểu Ngải? Trước đây quan hệ giữa hai người bọn em là tốt nhất. Buổi trưa hôm nay anh cho em leo cây, là vì cậu nhỏ vào phòng cấp cứu, không đi được."

"Em bất kể cô ấy là Tiểu Ngải Tiểu Hoa," Hề Hi tiếp tục lấy bút làm bài tập, "Em rất keo kiệt, thích nhất là liên lụy người ‘vô tội’, nếu cô ấy là con gái nhà họ Tô, vậy tất nhiên phải đối xử bình đẳng."

Hề Duy cười khò: "Em không phải thích làm từ thiện? Giúp bọn họ coi như em trợ giúp những người khác không được sao?"

"Em cũng không phải thánh mẫu, không phản đối anh giúp bọn họ đã là cực kỳ nể tình, còn muốn để cho em đi gặp bọn họ, anh, đừng có nằm mơ, quay về anh hãy nói cho người nọ, để cho ông ấy chết tâm đi. Thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, từ nhỏ ông ấy đã không thích em, em có đi thăm ông ấy hay không, tha thứ cho ông ấy hay không cũng không có quan hệ gì, ông ấy coi mình là Cửu Thiên Nhẫn, đến lúc chết mới hoàn toàn tỉnh ngộ muốn cầu xin tha thứ gì gì đó, hừ, cứ coi như ông ta chính là Cửu Thiên Nhẫn, em cũng không phải là Anh Cò." Nói xong lại ngẩng cổ mảnh khảnh nhìn anh trai nhà mình: "Nói đến, em lại nhớ ra ông ấy giống như tin Phật? Ừm, hẳn không phải là sợ sau khi chết phải xuống địa ngục cho nên mới muốn cầu xin tha thứ chứ?"

Hề Duy đã không biết nói cái gì cho phải, anh ta xoa nhẹ tóc em gái hai lần: "Anh đi nấu cơm cho em."

Lúc cửa thư phòng đóng, Hề Hi mới hừ một tiếng, cô là người cực kỳ có nguyên tắc.

Đến hạ tuần tháng mười một, Hạng Việt nhận được thiệp mời chuyển phát đưa tới, cuối cùng thì cửa hàng thú cưng của Hề Hi cũng khai trương rồi. Lại nói từ sau hôm ấy, anh và cô cũng không gặp lại, trong khoảng thời gian này anh suy nghĩ rất nhiều, nhưng cho dù nghĩ như thế nào đều cảm thấy hai người không thích hợp. Anh đối với cô, cũng không đặc biệt có cảm giác tim đập thình thịch, Hạng Việt cho rằng, giữa hai người, không tồn tại nguyên tố tình yêu.

Buổi chiều hề duy ghé qua, nói đến chuyện khai trương của Hề Hi: "Tôi vốn tưởng rằng cô ấy không kiên trì được sẽ tới tìm lqđ tôi xin giúp đỡ, không nghĩ tới từ đầu tới đuôi, tôi không để ý tới cô ấy cũng không chủ động nhắc tới, từ trang trí đến hàng hóa đến thông báo tuyển dụng đều là cô ấy tự làm, cô nhóc kia rất có tố chất, chờ cô ấy tốt nghiệp đại học, tôi tính toán để cô ấy xuất ngoại."

Hai chữ ‘xuất ngoại’, làm cho tâm tình Hạng Việt có chút không quá vui vẻ. Bất quá anh cố ý tránh đi không suy nghĩ sâu, cười nói: "Khoảng thời gian trước tôi nghe cô ấy nói, cậu chuẩn bị làm Cơ Kim Hối để cho cô ấy quản lý."

"Này không mâu thuẫn." Hề Duy nói, "Vốn dĩ kế hoạch của tôi là cô ấy tốt nghiệp đại học, vừa lúc có khả năng quản lý Cơ Kim Hội, xem như trải nghiệm. Đợi Cơ Kim Hội đi vào quỹ đạo, lại chuyển cô ấy tới công ty giúp tôi. Nhưng mà gần đây tôi lại suy xét một phen, xuất ngoại đọc nhiều thêm chút sách cũng không phải không tốt, tăng thêm kiến thức rèn luyện chính mình. Khi cô ấy tốt nghiệp đại học mới vừa hai mươi tuổi, cuộc đời vừa mới bắt đầu, chuyện Cơ Kim Hội có thể hoãn hai năm, từ nhỏ tới lớn cô ấy đều bị tôi chiều hư rồi, quá cố chấp mãi một việc không đủ khéo léo đưa đây, khả năng tương lai sẽ chịu thiệt."

Hạng Việt hỏi: "Là chuyện cậu của cậu?"

"Đúng, tôi biết cô ấy bởi vì chuyện năm đó mà canh cánh trong lòng, nhưng rất nhiều việc không phải không đen thì là trắng, cũng không phải một câu "Không muốn, không muốn, chán ghét" có thể né tránh, hiện tại Hề Hi tựa như một ấu trùng vừa mới độc lập sinh tồn, thể tích lớn, nhưng kiến thành hưng thức lại có hạn, đôi phép tắc trong rừng còn chưa đủ hiểu biết. Trước kia tôi không suy xét những thứ này, chỉ nghĩ muốn đặt cô ấy ở dưới mí mắt mà trông chừng thật tốt, nhưng trong khoảng thời gian này bởi vì sự kiện kia, tôi đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn quyết định đưa cô ấy ra nước ngoài."

Đối với chuyện này Hạng Việt là người ngoài không tiện can thiệp, chỉ hỏi: "Chuyện du học cậu đề cập với cô ấy rồi hả?"

Hề Duy nói không có: "Gần đây cô ấy tính tình lớn, tức giận với tôi, tôi coi cô ấy như tổ tông mà cung chiều, nào dám nói cái này. Chờ thêm một thời gian đi, cậu nhỏ của tôi cũng không còn bao nhiêu thời gian rồi."

Cửa hàng của Hề Hi khai trương, cho dù là Hề Bá Niên không nhận được thông báo của con gái, hôm nay cũng cố tình đi sang cổ vũ, tặng một mạch chín lẵng hoa, lại vẫn giải thích với con gái, chín là cao nhất, thuộc loại con số cao lớn gì gì đó. Hôm nay Hề Hi tâm tình tốt, khó có được cấp cho ông ta một cái mặt tươi cười, gọi "Cha", làm cho Hề Bá Niên cao hứng, mặt thỏa mãn đỏ ửng.

Đừng nhìn chỉ là một cửa hàng thú cưng, không thể ngờ nhân duyên của người mở nó lại cực kỳ tốt, tốn một hồi công phu mời rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong vòng đều đi tới cổ vũ, lẵng hoa gì gì đó xếp vài hàng không hết. Cô nhóc Hề Hi này cũng rất có đầu óc, có ý đề cho nhà họ Thẩm hỗ trợ Sắp xếp một vài phóng viên tới đây, có nhiều nhân vật nổi tiếng như vậy ở đây, mảnh lời là đủ rồi, quay về báo chí tạp san trên mạng đều tuyên truyền, tương ứng cấp bậc cửa hàng cũng lên rồi, trực tiếp tiến lên: Nhân hiệu nổi tiếng. Sau đó bên trong cho dù thu phí cao cũng sẽ không thiếu sinh ý.

Hề Hi là cô gái nếu không làm thì thôi, động đến là phải làm đến đặc biệt tốt. Tựa như Hề Duy nói, em gái anh ta có tố chất kinh doanh, hiện tại tuổi vẫn còn nhỏ đã đề lộ ra ưu điểm của mình, đợi sau khi cô tiến vào xã hội, khẳng định ở trong thương vòng kiếm được vị trí riêng.

Hạng Việt bụng ly rượu đứng ở một góc, nhìn Hề Hi mặc thân âu phục màu hồng nhạt tựa như con bướm bay qua bay lại trong đám tân khách, trên gương mặt trẻ con là ý cười nồng đậm, đặc biệt có sức cuốn hút, lấy tư cách người làm chủ chuyện trò vui vẻ cũng không luống cuống, căng chừng vừa phải, hoàn toàn xứng đáng là tiêu điểm, cho dù có người phụ nữ khác ăn mặc càng gợi cảm, cách ăn mặc càng đoạt ánh mắt người khác hơn cô, cũng không cướp đoạt được ánh hào quang trên người cô.

Thẩm Nam nhìn theo tầm mắt của anh, "hắc" một tiếng, dùng khuỷu tay đẩy bạn tốt: "Còn nói không thích cô ấy, coi hai lqđ mất cậu này, hừ hừ, hận không thể đánh vào trên người cô gái nhỏ đi."

Hạng Việt nhú mày: "Lại nói hươu nói vượn nữa thì đừng trách tôi không khách khí."

"Cậu cứ giả vờ đi!" Thẩm Nam trợn trừng mắt: "Tôi còn không biết cậu? Bình thường nhìn thấy phụ nữ đã muốn trốn thật xa, chỉ sợ bị bò lên, hiện tại đâu? Anh em, cậu không thích cô ấy, tên của anh trai đây sẽ viết ngược lại!"

Trong lòng Hạng Việt vừa động, lại như cũ không để ý đến anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Edit: Thanh Hưng

Thời gian trôi qua thật sự nhanh, giao thừa ngày đó Hề Duy dẫn theo em gái trở về Hề Trạch đón năm mới. Tuy cô cực kỳ không ddl.qđ thích nơi này nhưng năm mới luôn luôn là ngày đặc biệt, cho dù là Hề Bá Niên cũng sẽ không cho phép con gái ở ngoài không quay về đoàn tụ.

Theo thường lệ ngồi ở trên bàn cơm lớn ăn cơm tất niên, Hề Hi không quen nhìn sắc mặt làm bộ làm tịch của Sầm Ủy, ăn xong lập tức lên lầu về phòng. Hề Duy lại đi theo Hề Bá Niên đến thư phòng chơi cờ, không sai, sắp sang năm mới, trò tiêu khiển của hai cha con bọn họ lại là chơi cờ. Chỉ có Sầm Ủy dẫn theo con trai ngồi ở trong phòng xem tiết mục cuối năm, hàng năm hầu như đều là trải qua như vậy, thói quen, cũng không ai cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Hề Hi ở trong phòng mình xem tivi, thuận tiện dùng di động nói chuyện phiếm châm chọc tiết mục cuối năm với các bạn nhỏ. Một lát thanh.hưng sau Hạ Y gọi điện thoại đến: "Có đi đốt pháo hoa không?"

"Anh có thể ra ngoài?" Hề Hi kinh ngạc, nhà họ Hạ là gia tộc cực kỳ truyền thống, đối với những người nhà bọn họ mà nói đón năm mới có lẽ chỉ là vui chơi giải trí, nhưng đối với nhà họ Hạ lại là chuyện lớn, phải tế tổ, gần trăm người lại còn phải tụ tập lại cùng nhau ăn cơm tất niên, trường bối chưa đi, văn bối nhất định phải theo.

Hạ Y “Ừ” một tiếng: "Bọn họ làm tôi đau hết đầu, còn không bằng ra ngoài giải sầu, tôi lái xe đến đón cô."

"Anh tôi có khả năng sẽ không cho tôi ra ngoài." Cô uể oải, Hạ Y nói không sao: "Tôi dẫn theo Đào Bân, Tần Lạc Lạc bọn họ cùng nhau đi, anh cô và ba cô khẳng định sẽ thả người." Hề Hi cảm thấy đề nghị này rất tốt, cô “Ừ” gật đầu: "Vậy khi nào anh đến thì gọi điện thoại cho tôi nhé."

Sự tình quả thật giống như Hạ Y nói rất thuận lợi, Hạ Y và bảy tám người bạn nhỏ đi tám chiếc xe đến đây, Hề Bá Niên xuất phát từ các phương diện suy xét đều đồng ý cho con gái đi chơi. Đều là người trẻ tuổi thôi, trông cậy vào bọn họ quy củ nán lại trong nhà là không hiện thực, trước kia con gái nhỏ thì không nói, năm nay đã sắp tốt nghiệp đại học rồi, trái lại không cần phải quản nghiêm như thế nữa.

So với cha “tiền bộ”, người anh trai Hề Duy này lại khó đối phó hơn. Về mặt anh ta trầm xuống nhìn chằm chằm Hề Hi một lát, làm cho em gái cũng không dám nhìn nữa anh ta mới nhàn nhạt vuốt cằm: "Đi sớm về sớm, đừng có chạy lung tung." Anh ta biết em gái nhất gan chưa bao giờ dám đốt pháo gì gì đó, thật sự không lo lắng cho bị thương tổn.

"Kia anh... Em muốn lái xe ra ngoài." Cô nhỏ giọng đưa ra yêu cầu, Hề Bá Niên không đợi con trai gật đầu, dẫn đầu nói: "Muốn lái thì lái, xe trong gara tùy con chọn, ra ngoài với bạn bè không thể tùy tiện." Ông ta nhớ ddl.qd con gái đã sớm lấy được bằng lái rồi, bọn Hạ Y mỗi người lái một chiếc xe ra ngoài, con gái nhà mình không lái xe là không hợp rồi.

Hề Hi nháy mắt mấy cái, lần đầu cảm thấy ông già có thể tiến bộ như thế, cực kỳ nể tình gọi “Ba”, coi như cảm ơn, không dám nhìn anh trai, nhanh chân chạy về phía thư phòng.

Trong gara đỗ đến mười chiếc xe hào nhoáng, kiểu nữ chắc chắn là của Sầm Úy, đương nhiên cô không chọn, sau cùng chọn chiếc Ferrari màu bạc, là xe của anh trai.

Xe chạy tới cửa hội họp với các bạn nhỏ, Tần Lạc Lạc hạ cửa kính xe xuống “Oa” một tiếng: "Thế mà anh Hề Duy lại thực sự thả cô ra ngoài, lại còn cho cô lái xe?!"

Hề Hi không thể nói là ông già “tiền bộ”, ha ha cười cười xem như ngầm thừa nhận. Xe Thẩm Gia dừng ở trước nhất: "Đi được chưa, hôm nay khó có được tề tụ đông đủ, đi thôi, đi tới bờ sông đốt pháo hoa, sau đó lại đi hội sở chơi đùa, Hề Hi, cô đi phía sau tôi, đừng chạy quá nhanh."

Đối với cô gái nhỏ, luôn luôn muốn ưu tiên chăm sóc.

Một dãy xe hào nhoáng của chín người xếp thành một hàng xuất phát, Hề Hi đi phía sau xe Thẩm gia, tai đeo tai nghe bluetooth điện thoại, vừa nói chuyện phiếm với Hạ Y vừa lái xe, nói đến, đối với chuyện trong nhà cậu ta cô vẫn tương đối hiếu kỳ. Hai người quan hệ tốt, chỉ cần không phải chuyện quá bí mật đều có thể nói một chút.

"Nói như vậy là cô của anh sáng giọng với ba anh trước? Sau đó mẹ anh và chị anh lập tức phản bác nên mấy người mới cãi nhau, sau đó vợ bác cả anh cũng gia nhập, sau cùng thì biến thành mấy trăm người loạn đầu? Tôi choáng quá, đây là tiết tấu của vở kịch luân lý gia đình à!"

Hạ Y tức giận: "Giọng điệu vui sướng khi người gặp họa của cô quá rõ ràng rồi đấy." Hề Hi khụ khụ hai tiếng: "Tôi là tò mò mấy trăm người gây gỗ là cái bộ dáng như thế nào, khẳng định cực kỳ đồ sộ chứ?"

"Có cái gì đồ sộ," giọng nói của Hạ Y chuyển sang lạnh nhạt, "Còn không phải đều là vì tiền bạc, cũng không khác gì người đàn bà chanh chua mắng chửi ngoài đường cái bình thường, chẳng qua là không động thủ thôi."

"Người nhà bác cả anh còn không rút đơn kiện?"

Hạ Y nói không: "Thật ra mười mấy năm trước ông nội đã lập xong di chúc rồi, lúc ấy phân chia coi như hợp lý, lần này sờ đi bác cả gây gỗ không ngừng chủ yếu là bởi vì lúc ông nội nằm viện đã sửa chữa lại di chúc, thêm cổ phần công ty vào sản nghiệp trên danh nghĩa của tôi, vì thế ích lợi die.nda.nle.qu.ydo.n nhà bác cả tôi nhận được sẽ ít đi, trong nhà còn có những thân thích chỉ sợ thiên hạ không loạn kia chằm ngồi thổi gió, thật ra không phải là muốn thừa dịp hỗn loạn chia chén canh sao?"

Nói tới đây, cậu ta dừng một chút: "Lần này nhà họ Hạ nội loạn không ngừng, Hạ thị khẳng định sẽ thương gân cốt động cốt, trong thương trường không nói chuyện nhân tình, cô đừng nghĩ ngợi lung tung, tôi không để ý những thứ này, cứ cho là Hạ thị sụp đổ, sản nghiệp trên danh nghĩa của tôi nhiều như vậy đời này cũng sẽ không sợ không có tiền tiêu."

Hề Hi phản ứng chậm nửa nhịp, sau một lúc lâu mới “Nha” một tiếng: "Có phải bọn Đào Bân nói cái gì với anh hay không?"

"Này còn cần người khác nói với tôi?" Hạ Y cười nhạo một tiếng: "Cô tính xem gần đây đã từ chối bao nhiêu cuộc hẹn với tôi rồi? Tôi lại không ngốc, trước kia là không có cơ hội, hôm nay vừa lúc nói rõ ràng với cô."

Hề Hi có chút ngượng ngùng, Hạ Y ở đầu kia lại nói: "Được rồi, cảm thấy xấu hổ không chỉ có cô, Thẩm Gia bọn họ nhìn thấy tôi đều có chút không được tự nhiên, tôi cũng đã nói với bọn họ, mọi người làm bạn được với nhau không dễ dàng, không cần vì việc công mà ảnh hưởng đến giao tình riêng của chúng ta."

Ở bờ sông đốt pháo hoa, mấy người náo nhiệt có chút trẻ, sau đó lại tiếp tục chiến đấu ở chiến trường Cừu Ca. Cừu Ca là nơi chiếu phim buổi tối lớn nhất ở Vũ Lăng, lâu ba trở lên là hội sở VIP cao cấp, cho phép hát karaoke. Tuy hôm nay là giao thừa nhưng người ở đây vẫn vô cùng tấp nập, Hề Hi hát được hai bài thì không hát nữa, thấy bọn Đào Bản ở đằng kia uống rượu cũng không đi quán, dù sao nơi này cũng có phòng để nghỉ ngơi.

Một lát sau Tần Lạc Lạc đi tới đây, khẽ tai nhỏ giọng nói với cô: "Vừa rồi tôi nhìn thấy Trương Trạch hôn Du Khả Dương, bị Du Khả Dương tát một cái."

Tin tức này cũng quá dọa người rồi, Hề Hi trừng lớn mắt, ở trong phòng tìm một vòng quả thật không thấy Du Khả Dương và Trương Trạch. Cô cũng học theo đề thấp giọng nói: "Cung phản xạ của Trương Trạch cũng quá dài rồi, nếu anh ta nói sớm một chút có thể Dương Dương đã không dính hôn với cái người họ Triệu gì kia rồi."

"Anh ta không phải phản ứng chậm. Là nhất gan." Tần Lạc Lạc khinh thường: "Du Khả Dương đã dính hôn lập tức sẽ đi Bắc Kinh rồi anh ta mới lo lắng thì có ích lợi gì! Nhà họ Du không có khả năng từ hôn, trừ phi ddl.qđ đầu óc bị nước vào, trong vòng tròn này của chúng ta sau khi dính hôn lại từ hôn so với lý hôn còn tệ hơn. Lại nói nhà họ Trương cũng không có khả năng vì anh ta mà đồng thời đắc tội hai nhà, vừa rồi Du Khả Dương tát anh ta một cái đã là nhẹ nhàng rồi."

Hai người đang nhỏ nhỏ nói thầm lại nhìn thấy Du Khả Dương dẫn đầu đẩy cửa đi đến, trên mặt cô ấy cũng không nhìn ra cái gì, trái lại Trương Trạch đi vào sau về mặt suy sụp.

Du Khả Dương không ngồi lâu, cô ấy tìm Đồng Dao đi ca hát. Hề Hi và Tần Lạc Lạc đưa mắt nhìn nhau, Tần Lạc Lạc buông tay: "Chúng ta coi như không biết đi, để cho cô ấy hết mấy tiếng phát tiết tâm tình."

Sau một lát, Hề Duy gọi điện thoại tới, lúc này bọn Hạ Y Đào Bản vẫn đang náo nhiệt gào khóc, Du Khả Dương và Đồng Dao vẫn đang ca hát, trong phòng thật sự quá loạn, Hề Hi nói một tiếng với Tần Lạc Lạc, cầm di động ra ngoài nghe điện thoại.

Hề Duy hỏi cô ở đâu, sao còn chưa trở về. Hề Hi nói ở Cừu Ca, giọng điệu Hề Duy lập tức không tốt: "Sao lại chạy chỗ rồi hả? Bây giờ anh đi đón em, em đừng có chạy lung tung."

"Anh, năm sau Du Khả Dương và Đồng Dao đều phải rời khỏi Vũ Lăng, hình như Trình Hạo cũng phải ra nước ngoài, đây có thể là một lần tụ tập cuối cùng của bọn em, anh để cho bọn em chơi đùa thật vui đi, anh yên tâm, em không làm chuyện xấu cũng không uống rượu, chỉ ở trong phòng bao riêng."

Lý do quá hợp lý, Hề Duy cũng không quá kiên trì, anh ta nghĩ nghĩ nói: "Báo số phòng của em cho anh, anh em kết nghĩa của Hạng Việt chính là ông chủ của Cừu Ca, anh bảo cậu ta giúp đỡ đề ý bọn em một chút." Để cho em gái ở cả đêm tại nơi chiếu phim buổi tối dù thế nào anh ta cũng rất lo lắng, nhưng mà qua năm nữa là em gái rất nhanh đã 19 rồi, anh ta cũng không thể quản quá nghiêm được, tránh cho gấu nhỏ phản nghịch tạo phản, chỉ có thể lui một bước thôi.

Từ sau ngày nói với em gái chuyện của cậu nhỏ đó, Hề Duy cảm thấy em gái nhà mình quả thật là gấu nhỏ.

Hề Hi ngoan ngoãn báo số phòng, cúp điện thoại trở về ghế lô, đi vào một bước, chấn động, không nghĩ tới Du Khả Dương và Tần Lạc Lạc thế mà lại uống rượu, cũng không ai ca hát, âm nhạc đã tắt đi, đèn thanh-hung lớn trong phòng đã bật lên, gần như là mỗi người một bình rượu, nhìn thấy Hề Hi quay lại, Đào Bản chuyển chai bia cho cô: "Tối, tối hôm nay không say không về." Nói xong bị Hạ Y ở phía sau đập một cước: "Cô ấy mới bao nhiêu tuổi, chỉ là một đứa nhỏ thôi."

"Anh chỉ lớn hơn tôi hai tuổi thôi." Hề Hi lườm cậu ta một cái, tiếp nhận chai bia trong tay Đào Bản tự mình uống một ngụm: "Bia mà thôi, lại không uống say."

Đào Bản nói đúng thế đúng thế: "Dù sao tối nay cũng không về, tôi đã đặt phòng trên lầu hết rồi."

Thẩm Gia lại nói cậu ta: "Cậu yên tĩnh một chút," lại nhìn Hề Hi, "Cô đừng uống, anh Hề Duy mà biết sẽ không bỏ qua cho chúng ta." Hề Hi nhăn mặt nhăn mũi, đập vào cánh tay cậu ta: "Sao anh lại dài dòng như ông cụ thể, thật mất hứng, bọn họ đều uống tôi không uống có vẻ không thích hợp đâu."

Hạ Y kéo cô đến bên cạnh mình, Thẩm Gia trêu tức liếc cậu ta một cái, dắt Đào Bản về bàn rượu trước.

"Đi thôi, tôi đưa cô trở về trước." Hạ Y nói. Hề Hi không vừa ý: "Tôi không đi, vừa rồi đã nói với anh trai tôi rồi, buổi tối không quay về."

"Tôi đây đưa cô về phòng nghỉ ngơi."

"Dương Dương bọn họ đều đã uống rượu rồi, sao lại đuổi tôi đi?"

Hạ Y thấy biểu hiện trẻ con của cô, có chút bất đắc dĩ, nhỏ giọng nói với cô: "Lại vẫn không nhìn ra sao? Trình Hạo thích Đồng Dao, Trương Trạch thích Du Khả Dương, Tần Lạc Lạc thích Đào Bản, đêm nay bọn họ ý không ở trong lời, cô đứng ở chỗ này thêm loạn nữa."

"Thêm... Loạn...?" Hề Hi bị lời này làm cho có chút lờ mờ: "Không phải là như tôi nghĩ ý kia chứ?"

"Đúng là ý như cô nghĩ kia," Hạ Y gõ xuống đầu của cô: "Đây là trò chơi người lớn, bọn họ muốn mượn rượu nổi điên, cô ở chỗ này vừa không uống rượu lại không liên quan, ngược lại làm cho bọn họ không được tự nhiên."

"Nhưng Du Khả Dương đã dính hôn với cái người họ Triệu kia nha! Vừa rồi Lạc Lạc còn nói nhìn thấy Du Khả Dương cho Trương Trạch một bạt tai"

đấy"

"Đưa cốc," Hạ Y nói, "Nếu như thật sự tức giận sao Du Khả Dương có thể vẫn ở lại uống rượu?" Nói xong không cần biết cô có nguyện ý hay không, lập tức dặt cổ tay cô đi ra ngoài. Vừa đi ra, lại nhìn thấy Hạng Việt từ bên kia đi tới, nhìn thấy anh, mắt Hê Hi phát sáng, Hạ Y lại không nghĩ nhiều, cho rằng chỉ là tình cờ gặp nhau.

"Anh em nhờ anh đến đón em." Hạng Việt đi tới là một câu như vậy, tay anh mang theo chút cường thế kéo Hê Hi đến bên cạnh mình, nhìn Hạ Y nói: "Tôi đã chào hỏi qua, buổi tối các cậu chơi đùa cứ ghi tên tôi, đừng đùa lqđ.đd quá muộn, nếu muốn trở về thì dưới lầu đã có xe sẵn rồi, uống rượu đừng lái xe, không an toàn." Anh giống như trường bồi dẫn dò một phen, giọng nói nhu hòa, làm cho người ta như tắm gió xuân. Hạ Y nghĩ nếu là Hê Duy bảo anh ta (HV) tới đón em gái thì cũng không tiện nói cái gì, gật gật đầu, nói mấy câu tạm biệt Hê Hi.

Hê Hi để mặc anh dặt tay mình đi thang máy xuống lầu, cô ngoan ngoãn khéo léo, Hạng Việt cũng không để ý cô, đến bãi đỗ xe, ngồi vào trong xe, cô lại đột nhiên nghiêng người sang ôm cổ hôn lên môi anh...

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Edit: Thanh Hưng

Nụ hôn này gấp gáp lại nhiệt tình, mãnh liệt như rượu Vodka, không ngọt không đắng không chát, mà lại như lửa nóng đốt cháy răng môi, kích thích yết hầu, hừng hực trong tim phổi.

Khi hai người thờ hồng học tách ra, Hê Hi tựa lq.ddd vào trán anh mặt mày cong cong: "Thật sự là anh trai em bảo anh tới?" Hơi thở của cô phun lên mặt anh, cùng anh quần quýt chung một chỗ, có chút ý xuân kiều diễm không thể nói rõ.

Hạng Việt trầm mặc: "Trước đó anh ở trên lầu." Cũng không nói rõ có phải Hê Duy nhờ vả hay không.

Cô "Nha" một tiếng, lại hôn hôn môi anh một lát, không tiếp tục truy hỏi, ngược lại nói: "Em đã giải thích với anh trai em là buổi tối không quay về, đêm nay em ở đâu anh phải phụ trách."

Vốn cho là cô muốn truy hỏi rõ ràng nhưng không nghĩ tới lại im lặng, Hạng Việt đã nghĩ trăm phương ngàn kế chuẩn bị chiến tranh đối thủ lại đột nhiên nửa đường lui binh, giống như một quyền đánh vào bóng, không chỗ dùng sức, tâm tình phức tạp có thể tưởng tượng được.

Hê Hi thừa dịp anh không chú ý lại trộm hương, đầu lưỡi nhấp nhấp môi của anh để lại một vết nước hình tròn. Nở nụ cười giống như hồ ly nhỏ tham lam chiếm được tiện nghi: "Đi thôi, đi nhà trọ của anh." Nói xong buông cổ của anh ra, lui người trở lại trên ghế, thắt xong dây an toàn nhưng đợi một lát vẫn không thấy anh có động tác, cô ngáp một cái, hỏi: "Sao vẫn còn không lái xe? Hiện tại đã là rạng sáng gần hai giờ rồi." Hoàn toàn không nghĩ là ai trên chóc người khác tâm thần không yên, lại vẫn dám chỉ ra thời gian.

Ánh mắt Hạng Việt thâm trầm nhìn cô, cô thán nhiên nhìn lại, lại vẫn tự nhận đáng yêu nháy mắt mấy cái. Sau một lúc lâu, Hạng Việt thở dài, xoay chìa khóa, giẫm lên chân ga khởi động xe. Lamborghini màu đen được đèn thanh hưng đường hai bên chiếu vào lộ ra vẻ thâm trầm nhanh chóng tăng tốc, chạy nhanh như gió. Hê Hi tay mất lạnh lẽo bắt được tay vịn trên xe, không đợi cô khiển trách, tốc độ xe thoáng cái chậm lại, từ từ lại biến thành chạy đều, giống như khoảnh khắc bay nhanh vừa rồi chỉ là ảo giác của cô.

Trong xe xuất hiện yên tĩnh quý dị, anh không chớp mắt lái xe, cô mím môi một mình buồn bực. Sau một lát, anh mở nhạc, một ca khúc piano trôi chảy vang lên, là nhạc nhẹ Schubert, mới vừa mở không tới một phút đồng hồ cô đã giờ tay tắt đi. Anh phân tâm liếc nhìn cô một cái, cô trừng lại một cái khiêu khích, cặp mắt mèo xinh đẹp kia lóe ra ánh sáng đặc biệt, có vẻ đẹp rung động lòng người.

Hạng Việt không nói gì thu hồi tầm mắt chuyên chú lái xe, Hê Hi cũng không có động tác khác, lười biếng tựa vào trên ghế dựa, ngáp một cái lại một cái, ánh mắt chưa xót chảy ra vài giọt lệ. Giống như cực kỳ mệt mỏi, phờ phạc. Nhưng mà khi xe rẽ một cái lên đường Tần Lĩnh, cô lại tức khắc trừng lớn mắt phản ứng cực nhanh: "Em đã nói đêm nay em không quay về!" Đây là con đường nhất định phải đi qua nếu muốn về Hê Trạch, tuyệt đối không phải đường đến nhà trọ của anh. Hạng Việt nhàn nhạt nói: "Ồ Cửu Ca anh còn có xã giao, một lát nữa vẫn phải quay lại."

"Em mặc kệ, hoặc là đưa em quay lại Cửu Ca tìm bọn Hạ Y uống rượu, hoặc là dẫn em tới nhà trọ của anh, cái khác không bàn nữa." Sau khi cô đưa ra hai lựa chọn, cánh tay lập tức ôm ở trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn kéo căng, bày ra tư thế không thương lượng nữa nhưng kỳ thật trong lòng đã làm tốt công tác chuẩn bị bị đá kích, anh tựa như bông hoa trên Cao Lĩnh muốn ngắt là quá khó khăn.

Hạng Việt không đáp lại, dừng xe vào ven đường. Trong xe u tĩnh vắng vẻ, ánh sáng yếu ớt của đèn đường xuyên thấu qua cửa kính xe chiếu vào vẽ ra hình ảnh mờ ngơ của hai người, Hê Hi nhận thấy biểu tình không thân thiết trên mặt anh, trực giác cho rằng anh đang tức giận.

Cô có chút thương cảm, trong lòng chua xót.

"Em biết anh không thích em, em quán anh như vậy có phải gây ra rất nhiều phiền phức cho anh hay không?"

"Đêm nay anh không nên tới tìm em, anh tìm em là sẽ cho em hi vọng, nếu anh không đến thì em sẽ thất vọng nhưng chắc hẳn sẽ không khổ sở. Em không phải người có da mặt dày, theo đuổi anh cũng cần rất nhiều dũng khí. Lần một lần hai lần ba em có thể kiên trì được, nhưng nhiều lần hơn, dũng khí dùng hết rồi, em sẽ biết khó mà lui thôi. Hiện tại anh vừa cho em hi vọng lại vừa muốn bóp chết hi vọng của em, Hạng Việt, anh như thế cũng có chút không được, thực sự lạnh lùng vô tình với em một chút, em nghĩ em sẽ càng cảm kích anh hơn."

Thấy anh không hé răng, cô mệt mỏi thở dài: "Thôi, anh đưa em trở về đi, về sau đừng quan tâm em nữa, em sợ không quản được chính mình."

Sau một lúc lâu, cuối cùng xe lại một lần nữa khởi động, cho đến khi đến Hề Trạch, anh đều không nói một câu nào với cô, cô cũng không chủ động hé răng. Lặng im trong lúc này trở thành âm thanh chính của cô và anh.

~~~~~
Đối với nhà họ Hề mà nói, giao thừa vừa nhạt nhẽo lại không thú vị, nhưng mừng một đầu năm vừa bắt đầu thì nhà họ Hề sẽ xôn xao náo nhiệt trở lại. Ngày này hàng năm tân khách lui tới đều rất nhiều, thân thích của nhà họ Hề cũng không ít, còn có người nhà mẹ đẻ Sầm Úy. Từ mừng một đến 15 tháng giêng đều không ngừng nghỉ.

Hôm nay người hai nhà chú hai chú ba Hề Hi còn có hai nhà anh cả anh hai Sầm Úy đều tới. Hề Hi không thích Sầm Úy, đương nhiên cũng không muốn gặp người nhà họ Sầm, hơn nữa tình cảm với Hạng Việt lại không được, tâm tình lại càng không tốt. Từ khi rời giường đã là khuôn mặt lạnh nhạt, trừ Hề Duy, ai nói chuyện với cô cô đều hờ hững, ngay cả người cha ruột Hề Bá Niên này khi nói chuyện với con gái đều phải thật cẩn thận.

Sầm Úy nhìn thấy sắc mặt của kẻ nữ này cũng có chút lo lắng trùng trùng, cảm thấy một lát nữa người nhà mẹ đẻ qua đây đoán chừng sẽ không trôi chảy. Bà ta không nói với chồng lo lắng của mình, chỉ có thể vụng trộm gọi điện thoại cho anh cả bên nhà mẹ đẻ báo ông ta dặn dò mấy đứa nhỏ trong nhà đến lúc đó đừng chọc vị Tiểu Tổ Tông này.

Hề Duy cũng nhìn ra tâm tình em gái không tốt, tưởng rằng cô không muốn cùng người nhà họ Sầm giao tiếp nên lén dặn dò cô: "Giữa trưa ăn bữa cơm tùy tiện xã giao hai câu là được, không cần để ý quá nhiều tới những lq.ddd người đó," còn nói, "Mấy ngày hôm trước không phải em còn nói muốn gặp Tiểu Minh sao? Tiểu Mập Mạp kia không biết có có còn nhớ chúng ta hay không." Hề Minh là con trai chú ba của Hề Hi, năm nay cũng mới năm tuổi, là đứa bé thứ hai mà vợ chú ba đến khi gần bốn mươi tuổi mới sinh hạ được, so với anh trai nhỏ hơn mười bảy tuổi, là đứa trẻ ít tuổi nhất ở thế hệ bọn họ rồi.

Nói đến Hề Minh, trên mặt Hề Hi lộ ra ý cười, cô nói: "Khẳng định còn nhớ em, tháng trước em còn nói chuyện video với em ấy." Lại ghét bỏ nhìn anh trai: "Anh thì khả năng là em ấy không biết, tròn một năm không gặp rồi."

Vài năm trước, người một nhà chú hai của Hề Hi di dân ra nước ngoài, nhờ Hề Bá Niên giúp đỡ mở công ty mậu dịch ở Australia, lợi nhuận ổn định; chú ba định cư ở Thượng Hải, phụ trách chi nhánh của Hề thị ở đó. Cha mẹ của Hề Bá Niên đã qua đời, quan hệ của ba anh em rất tốt, không những không xuất hiện tình tiết nhà giàu có khoa trương lại giả tạo mà lại hỗ trợ lẫn nhau, tuy nhiên cũng không tránh được có chút lòng riêng, không thể phải trái rõ ràng được. Đương nhiên, cũng có thể là do ba anh em không sinh hoạt chung một chỗ, cách khá xa, hàng năm chỉ có thể gặp mặt một hai lần cho nên mới có vẻ cực kỳ thân thiết.

Tới trước chính là người nhà họ Sầm, vừa tới là khoảng mười người, Hề Bá Niên chỉ có thể mở miệng bảo Hề Duy giúp đỡ chào hỏi khách khứa, cũng không dám sai sử con gái. Vì hàng năm người nhà họ Sầm đều phải chịu công chúa nhỏ nhà họ Hề lạnh nhạt nên mấy năm nay cũng thành thói quen rồi. Lại nói nhà họ Sầm dựa vào cây đại thụ nhà họ Hề này mới phát lên, cực kỳ biết đạo lý kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, cũng không chủ động trêu chọc cô nhóc này.

Đội hai anh em của Hề Bá Niên dẫn theo người nhà đến, Hề Trạch lập tức náo nhiệt. Hề Hi đối với thân thích nhà mình vẫn tương đối thân thiết, đương nhiên, này cũng cùng hai người chú đối với người nhà họ Sầm lạnh nhạt, đối với thẳng nhóc con Hề Tề thái độ thường thường là có quan hệ.

Thế hệ này của nhà họ Hề chỉ có cô là một người con gái duy nhất, dĩ nhiên nhận hết nuông chiều, các cô chú cũng đối tốt với cô, ở chung một chỗ với nhóm anh em họ kia cũng khá vui.

Hề Minh là Tiểu Mập Mạp nhu thuận, miệng đặc biệt ngọt, gọi chị gái, chị gái thật sự rất thuận miệng. Lại nói, trừ bỏ cậu bé, lại vẫn là Hề Hi nhỏ tuổi nhất, con trai của chú hai còn lớn hơn cô một tuổi. Ăn cơm xong, các trưởng bối ngồi xuống nói chuyện, bọn tiểu bối có thể tự chơi rồi. Hề Duy lớn tuổi nhất trong đám người đương nhiên phải phụ trách chăm sóc em trai em gái và khách khứa.

Bên ngoài trời giá lạnh không có gì hay để chơi đùa, mọi người lập tức kéo nhau đến câu lạc bộ. Bên trong câu lạc bộ chia phòng đánh bài, phòng chơi bi-a, phòng trò chơi trẻ em còn có phòng máy vi tính, phòng chiếu phim, phòng thể thao, tùy tiện muốn cái gì cũng đều có.

Vốn là Hề Hi dẫn theo Hề Minh tới phòng trò chơi trẻ em vui chơi, về sau điện thoại reo thì đi nhận điện thoại, trở về lại nhìn thấy nhóc béo mười tuổi nhà họ Sầm đang đề Hề Minh ở trên mặt đất, em trai họ khóc lóc nức nở sắp không thở nổi rồi. Hề Hi không kịp nghĩ nhiều, đi lên dùng leq.uyd.ond.iend.an lực đẩy nhóc béo kia, trước tiên ôm lấy em trai họ lên kiểm tra xem có bị thương hay không, nào biết nhóc béo kia tính tình không nhỏ, bị đẩy xuống đất vẫn còn không tức giận, lại nhào lên dùng đầu va vào người khác, thiếu chút nữa đẩy thân thể nhỏ bé của Hề Hi ngã sắp xuống. Hề Hi buồn bực không thôi, nhưng mà đối phương lại là đứa bé, không thể động thủ, chỉ có thể nói chuyện, nhử mày tròng măt: "Cút ra đi!"

Nhóc béo có lẽ cũng là bình thường bị chiều hư, đâu có thể nào nói cút là cút, cô nhóc ngẩng đầu: "Chị có mẹ sinh mà không có mẹ dưỡng! Chị mới cút! Đây là nhà chồng của tôi!"

Mười mấy người đang ngồi trong nhà Hề Bá Niên cùng nhau chuyện trò vui vẻ, đang nói tới đứa nhỏ đều đã lớn, nên suy xét hôn nhân đại sự gì gì đó đột nhiên nhóc béo nhà họ Sầm bùm mặt khóc chạy vào, trực tiếp bỏ nhào vào trong lòng của mẹ cô nhóc, mẹ nhóc béo thấy con gái khóc lóc thương tâm, lại nhìn thấy trên mặt nhóc béo thậm chí có dấu vết bàn tay rõ ràng, này còn gì nữa, lập tức đau lòng không thôi, ôm lấy con gái hỏi là ai đánh cô nhóc.

Nhóc béo khóc đến thương tâm, nghẹn ngào nghẹn ngào nuốt còn chưa nói rõ ràng, theo sau là Hề Hi về mặt lạnh nhạt nói: "Tôi đánh."

Sầm Úy nhú mày: "Cô lớn như vậy, sao lại vẫn bắt nạt đứa bé?"

Hề Hi cười lạnh: "Tôi không đánh nó tàn phế là bà đã nên vụng trộm vui vẻ đi! Nói tôi có mẹ sinh không mẹ dưỡng? À!" Ánh mắt cô nhìn về phía Hề Bá Niên: "Nuôi con chó nó vẫn biết nhớ kỹ ai đối tốt với nó, ông đầu tư nhiều tiền cho nhà họ Sầm như vậy, kết quả là mắng ngược lại chủ nhân rồi."

Lời này quá đã thương người rồi, cho dù nhà họ Sầm là dựa vào cây đại thụ nhà họ Hề này nhưng vẫn là muốn mặt mũi, nghe vậy đều lập tức đứng lên, sắc mặt thập phần khó coi. Sắc mặt Hề Bá Niên cũng không tốt, trước tiên ông ta đưa mắt nhìn vợ chân tay luống cuống, lại đáng thương nước mắt sắp rơi đầy mặt, lại nhìn về mặt lạnh nhạt của con gái.

"Hề Hi, giải thích."

"Bảo tôi giải thích? Ông muốn người giải thích với chó sao?"

"Vô liêm sỉ!" Hề Bá Niên tức giận đập lên bàn trà, chủ hai Hề Bá Khang lập tức khuyên: "Đừng so đo với đứa nhỏ, con bé cũng là bị tức giận đến mất khôn, người nào thấy mẹ mình bị mắng có thể không tức giận?" Chủ ba Hề Bá Hoa cũng nói: "Anh cả, anh mắng con bé làm cái gì, con bé mới bao nhiêu tuổi!"

Bên này hai người cô một trái một phải vỗ vỗ vai Hề Hi, ôn nhu trấn an, tràng diện nhất thời cứ giằng co như vậy.

"Bá Niên, thôi, tôi biết con bé vẫn khinh thường tôi, chỉ là Linh Linh sẽ không nói như thế." Sầm Úy chủ động mở miệng nói.

"Bà lại vẫn biết tôi khinh thường bà!" Hề Hi hận nhất là loại dáng vẻ kệt cớm này của bà ta: "Không cần nề mặt lão già nữa, hôm nay tôi sẽ nói cho bà biết, ở trong mắt tôi, nhà họ Sầm các người đều là chó! Nói tôi có mẹ sinh không có mẹ dưỡng? Một đứa nhỏ mười tuổi nếu chưa từng được nghe có thể nói được những lời nói này? Ha, nhà họ Sầm các người chỉ mong sao tôi và anh trai tôi đều chết đi mới tốt đúng không? Như vậy tiền bạc của lão già đều là của thằng nhóc con Hề Tề kia rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Edit: Thanh Hưng

Lúc Hề Duy đến, Hề Bá Niên đang bị hai người em trai giữ lấy không cho động thủ, Hề Hi đứng ở đằng kia giống như một gốc cây Tiểu Bạch Dương, thẳng tắp mà kiêu ngạo, cầm quạt cường ngẩng lên thật cao, giống như thanh hung gió thổi không ngã, mưa dội không cong, đối với toàn bộ đều không có chỗ nào sợ hãi. Mà người nhà họ Sầm thế nhưng lại ở một bên xem náo nhiệt, sắc mặt anh ta âm trầm đi qua đứng ở trước người em gái: "Ba, đừng để cho người ngoài chế giễu."

Hề Bá Niên nhìn thấy con trai trưởng của mình, lửa giận đang kêu gào tạm dừng trong khoảng khắc, sau đó bỗng nhiên lại rùng rục trở lại, chỉ về phía con gái nổi giận đùng đùng: "Con hỏi một chút vừa rồi con bé nói cái gì đó! Ha! Có ai gọi em trai mình là thằng nhóc con!? Có ai lại nguyên rủa chính mình và anh trai chết!? Có ai lại trách mắng nói mẹ kế mưu toan tài sản?!"

"Đừng lời kéo che dấu cho bản thân nữa! Nếu bà ta không có mưu đồ tiền bạc, nói ra chính ông có tin hay không!" Hề Hi mới không sợ lão già tức giận, vốn hai chủ của cô cũng giữ rất chắc, lúc này anh trai cũng đến đây, vậy thì càng không cần lo lắng, càng nói càng lớn: "Chính ông làm việc không biết hổ thẹn, lại vẫn không biết xấu hổ giáo huấn tôi, nhóc béo kia nói tôi có mẹ sinh không mẹ dưỡng sao ông không tức giận, tôi nói hai câu ông lại phát hỏa với tôi, người ta nói có mẹ kế thì có bố dượng, quả nhiên một chút cũng không sai! Ông không biết xấu hổ tìm tiêu tam hại chết mẹ tôi, là chính ông thẹn với lòng! Một con chó cũng dám nói tôi có mẹ sinh không mẹ dưỡng, ông không được nói tới mẹ tôi! Năm đó khi mẹ với ông cùng nhau dõc sức làm việc, cái tiêu tam này ở đâu?! Ông muốn tăng bốc chó, đẩy tôi đi, tôi chính là không được ông yêu thích!"

Chờ cô nói xong, Hề Duy mới nói giọng cảnh cáo: "Hề Hi."

Hề Hi nhún vai, lại vẫn tỏ vẻ tùy thân: "Anh, nhóc béo kia nói em có mẹ sinh không có mẹ dưỡng, vừa rồi nó còn bắt nạt Tiểu Minh, đề Tiểu Minh ở dưới đất kém chút nữa là không thở được, em đẩy nó ra, nó còn dùng đầu đụng vào em"

Cô ba Triệu Văn đứng một bên nghe được con trai bảo bối bị nhóc béo năm sáu chục cân kia đè ép sắc mặt lập tức trầm xuống, chủ ba cũng là về mặt mặt hừng, lúc này vừa lúc Hề Nhâm ôm em trai Hề Minh còn đang khóc thút thít đến đây, vì thế tình hình lại thay đổi, người nhà họ Sầm trở nên bị động.

"Chuyện khác tôi mặc kệ, nhưng con tôi năm nay cũng mới năm tuổi thôi, sao đứa nhỏ hơn mười tuổi lại có thể quá đáng như vậy." Trong lúc tất cả mọi người cho rằng cô ba muốn bạo phát, Triệu Văn lại nhìn về phía Hề Bá Niên: "Anh cả, con nít cãi nhau ầm ĩ cũng không có gì, chúng ta đều rất bận rộn, sao lại vẫn vội vàng tới đây? Anh cũng đừng chỉ trích Hề Hi không đúng, người khác lq.d không khiêu khích thì sao con bé có thể bạo phát tính tình lớn như vậy? Không nói con bé, ngay cả chúng ta, nếu là có người dám mắng trưởng bối của mình, các người ai nói không tức giận, đứng ra một cái." Bà ấy nhìn chung quanh một vòng, trọng điểm nhìn về phía người nhà họ Sầm, người nhà họ Sầm lúng ta lúng túng cũng không ai hé răng. Lời này muốn người ta phải tiếp lời như thế nào đây?

Triệu Văn thu hồi tầm mắt, một lần nữa nhìn về phía Hề Bá Niên: "Anh cả, hôm nay việc này em nghĩ là tới đây thôi, tuy người nhà họ Sầm không đúng nhưng mà Hề Hi cũng xả giận rồi, tuy con bé nhỏ tuổi nhưng lòng dạ cũng không nhỏ, hẳn sẽ không tính toán chi li với người khác, có phải hay không, Hề Hi?"

Hề Hi đón được ánh mắt của cô ba, không tình nguyện "Nha" một tiếng: "Quyết định như vậy đi." Giọng điệu vừa miễn cưỡng lại bỏ thí này thật sự là tức chết người ta, sắc mặt Sầm Úy càng khó coi hơn, không chỉ là vì người nhà họ Hề cùng nhau đối phó với bà ta, càng bởi vì anh trai và chị dâu bị người giáp mặt mắng thành chó lại vẫn không thể tức giận, thật sự bức tức không chịu nổi.

Thật ra Hề Bá Niên rất thương con gái, vừa rồi quá tức giận mới lập tức muốn động thủ, lúc này tỉnh táo lại lại không nữa, giọng điệu hòa hoãn, cuối cùng cũng tìm được mặt mũi, nhàn nhạt nói: "Lần sau không thể lấy lý do này nữa, được rồi, đi chơi đi."

Tự mình tìm được cái bậc thang để xuống, cũng phải thể hiện cho ra hình dáng!

Hề Hi đắc ý nhìn Sầm Úy "Hừ" một tiếng, cánh tay nhỏ vẫy một cái: "Đi, đi chơi đi." Nhóm anh em họ vừa mới lục tục chạy đến xem náo nhiệt hào hứng đi theo gấu nhỏ, ngay cả Hề Tế cũng bị anh họ nhà chú hai dẫn theo, để lại đứa nhỏ nhà họ Sầm mặt mặt đứng ở đằng kia giận mà không dám nói gì.

Nhà họ Sầm bị xấu mặt như vậy cũng không thích hợp ở lại nữa, nói mấy câu lập tức chào tạm biệt ra về. Hề Bá Niên cũng không giữ, chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói chút chuyện linh tinh, một chữ cũng không nhắc tới bồi thường, cũng không nói cái gì an ủi, giống như vừa rồi không phát sinh chuyện gì.

Sầm Úy tức giận đến gan cũng đau, lấy cớ mệt mỏi quay về phòng hờn dỗi. Triệu Văn và cô hai nói đi tìm bọn nhóc cùng nhau rồi đi, Hề Bá Niên đứng lên nói với hai người em trai: "Đi, đi thư phòng, khoảng thời gian trước tôi mới có được chút trà tốt cho các chú nếm thử."

Hề Bá Khang cười: "Mấy năm nay em ở nước ngoài bị cà phê đầu độc, không thể phẩm trà được."

Hề Bá Hoa cũng đi theo đứng lên: "Vẫn là anh cả xem trọng, trà đã không biết có mùi vị gì rồi."

Hề Bá Niên cười mắng: "Vây các chú vẫn là uống nước lọc đi."

Ba anh em đi thư phòng, uống trà một lát, Hề Bá Khang dẫn đầu nói: "Anh cả, vốn chuyện nhà của anh bọn em cũng không tiện nói, nhưng suy cho cùng Sầm Úy vẫn là mẹ kế, nói bà ta thật lòng với hai đứa bé, em không tin, anh khẳng định cũng không tin. Nhà chúng ta thuộc loại gia đại nghiệp đại, anh nên tự hiểu rõ, Hề Tế là đứa bé ngoan, nhưng cho dù tốt cũng không phải một mẹ với Hề Duy, tục ngữ nói một ngọn núi không thể có hai con hổ, Hề thị có thể có được thành tựu hôm nay không dễ dàng, anh hao phí bao nhiêu tâm huyết thì tự mình biết, đừng để lq.d đến lúc đó lòng dạ đàn bà mà làm hồng gang son vất vả khổ sở mới có được. Em nghe chú ba nói chuyện nhà họ Hạ, đây là vết xe đổ, anh em cùng một mẹ sinh ra còn có thể nháo đến tòa án, càng miễn bàn Hề Duy và Hề Tế rồi. Hề Tế ấy à, tương lai cho chút sản nghiệp, cả đời không lo ăn mặc là được, nếu nó có bản lĩnh thì chính mình gây dựng sự nghiệp, không bản lĩnh thì ăn tiền lãi."

Hề Bá Niên biết chuyện vừa rồi để cho hai người em "Lòng còn sợ hãi", lo lắng ông ta thật sự muốn làm "Bổ dưỡng", cười khổ thờ dãi: "Ngày 22 tháng giêng là sinh nhật Hề Hi mười chín tuổi, tôi và ông Hạng đã bàn rồi, đến lúc đó làm một bữa tiệc tối lớn, chính thức bỏ xuống chức vị tổng giám đốc để cho Hề Duy giúp một tay, nhà họ Hạng thì là Hạng Trác."

Hề Bá Khang và Hề Bá Hoa nghe vậy đều nhẹ nhàng thờ ra, tuy nói hiện tại bọn họ đều có sản nghiệp riêng nhưng Hề thị càng cường thịnh, đối với bọn họ mà nói đương nhiên càng thêm ưu đãi. Hề Duy đã gần ba mươi tuổi, Hề Tế lại mới mười tuổi, tuổi tác cách nhau quá nhiều, nếu như anh cả thực sự mơ hồ không dứt, tiền đồ của Hề thị tuyệt đối đáng lo.

Những ngày đầu năm mới này Hề Hi trải qua không tốt chút nào, bởi vì chuyện Hạng Việt nên đầu tháng giêng cô giả bộ bệnh không đi die.nda.nleq.uyd.on chúc tết nhà họ Hạng, lúc Hạng Việt tới chúc tết cô lại chạy về chỗ ở của mình. Trong lòng Hạng Việt cũng không nói rõ là cảm giác như thế nào, lúc vốn nên gặp mặt lại không thấy được người, chung quy lại giống như ít đi một cái gì đó, vắng vẻ.

Sau ngày 15 tháng giêng, mỗi bạn nhỏ đều vội vàng chạy đông chạy tây, Du Khả Dương đi học ở Bắc Kinh, Đồng Dao đi nước Anh, Trình Hạo đi nước Pháp, Trương Trạch cũng không nói một tiếng đã đi Mĩ. Đoàn thể nhỏ chín người lập tức ít đi bốn, thật sự là tổn thất nghiêm trọng.

May mà cũng có việc mừng, Tần Lạc Lạc và Đào Bán chính thức ở cùng một chỗ rồi. Hai người vừa mới bắt đầu, trưởng bối hai nhà cũng đã bắt đầu kế hoạch nửa năm sau sẽ đính hôn, so với đương sự thì tích cực hơn rất nhiều. Tần Lạc Lạc ngẫu nhiên cũng châm chọc Hề Hi: "Suy cho cùng thì ba mẹ tôi hạn không thể gả tôi đi luôn đấy, giống như tôi là không ai muốn vậy."

Hề Hi tròn mắt trắng mắt: "Lúc cô châm chọc có thể trước tiên che ô mai trên cổ cô đi đã hay không."

Tần Lạc Lạc khụ khụ hai tiếng, ha ha nở nụ cười.

Bạn tốt có mùa xuân, thậm chí Hề Hi có cảm giác chính mình thể lương không nơi nương tựa.

Ngày 22 tháng giêng là sinh nhật mười chín tuổi của cô, bởi vì một ngày này còn có tin tức trọng đại muốn tuyên bố, cho nên đừng thấy không phải sửa sang gì gì đó, nhà họ Hề làm rộng mời rất nhiều tân khách và nhân vật nổi tiếng tới tập hợp. Bạn học, thầy giáo trong trường học đến rất nhiều, vô cùng náo nhiệt, ngày này hàng năm Hề Hi đã thu quà đến mỏi tay, năm nay bởi vì làm lớn, quà thu được lại càng nhiều hơn so với những năm trước.

Vốn cô cực kỳ vui vẻ, nhiều người vây quanh một mình cô như vậy, thật tốt. Nhưng khi nhìn thấy Hạng Việt, tâm tình vui vẻ của cô lại giảm bớt rồi.

Hôm nay Hạng Việt mặc một thân tây phục màu xám bạc, khí chất nho nhã, ôn nhuận như ngọc, cực kỳ giống thiếu gia nhà lành, trong số khách nam tới nay tới đây giá trị nhan sắc thật sự là có thể ngao thị quần hùng. Đương nhiên, ở trong mắt cô, đẹp trai số một thế giới vẫn là anh cả nhà mình, mà thứ tự này vĩnh viễn sẽ không thay đổi!

"Sinh nhật vui vẻ." Anh ôn nhu nói, thuận thế đưa cái hộp xinh đẹp trong tay tới. Hề Hi cứng nhắc "Nha" một tiếng, thần tốc liếc anh một cái, lại vội dời tầm mắt đi, nhận quà nói lời cảm ơn. Sau đó giống như không còn gì có thể nói, bên người còn có những người khác, anh rất đẹp trai, tương đương hấp dẫn người khác phái, chỉ một thoáng chốc nhân vật chính Hề Hi này đã bị một đám phụ nữ đẩy ra khỏi vòng luẩn quẩn, cô thảm hận, cuối cùng thì ai mới là nhân vật chính đây!

Hạ Y đi tới đưa cốc nước trái cây cho cô, dắt tay cô đến một bên: "Đừng đứng gần mấy người phụ nữ kia quá, lúc điên cuồng không người nào để ý cô là ai đâu."

"Hiện tại phụ nữ cũng quá không rụt rè rồi!" Hề Hi hừ hừ, lại nghiêng đầu đánh giá bạn tốt: "Sao hôm nay bên cạnh anh lại sạch sẽ như vậy?" Bỗng về ngoài của Hạ Y, ở trong yến hội như thế này sao bên cạnh lại không có mấy con bướm hoa hoét?

Hạ Y gõ xuống cái trán của cô: "Bọn họ đều cho rằng hai ta là một đôi, hôm nay sinh nhật cô, cô nói ai dám dúi mù như vậy lại chạy tới bên cạnh tôi?" Nói xong lại vẫn ghét bỏ "Hừ" một tiếng, cứ như là cô không lên được mặt bàn vậy. Hề Hi hết chỗ nói rồi: "Tôi xinh đẹp như hoa, anh xứng sao?"

"Tôi cho là xứng, cô sẽ thành một đôi với tôi?"

"Á..."

"Đang nói chuyện gì?" Một phút đồng hồ trước Hạng Việt còn bị vây quanh đã thần kỳ thoát ra được, đây là công phu xê dịch trong chớp mắt à!

Tuy giải trừ xấu hổ, nhưng Hề Hi cũng không để ý đến anh, Hạ Y cười cười, không đáp hồi lại: "Giá trị trường của anh tốt như vậy, sao lỡ bỏ ra?"

"Tôi đây tính cái giá thị trường gì." Hạng Việt từ chối cho ý kiến, không dấu vết xen vào giữa hai người, lại không lq.d mặt không nhạt nói hai câu với Hạ Y, sau đó nhìn về phía Hề Hi: "Anh có chút chuyện muốn hỏi em."

Hạ Y thức thời, nhún nhún vai rồi đi.

Hề Hi ở trong lòng phi nhỏ bạn tốt N lần, nhưng lại không thể không đối mặt với anh.

"Anh muốn hỏi em điều gì?" Cô có chút không được tự nhiên, không nghĩ muốn cùng anh đơn độc ở chung một chỗ.

Hạng Việt nói: "Khoảng thời gian trước anh tới trong tiệm của em mua hai bộ đồ cho thú cưng."

Cô nháy mắt nãy cái: "Khi nào vậy?"

"Mùng hai hay là mùng ba, không nhớ rõ nữa."

"Nha, vậy hẳn là chị Phương mở cửa hàng, năm trước chị ấy đã nói nếu không vội sẽ mở tiệm buôn bán." Chị Phương, là bà con xa học bác sỹ thú y kia của Đào Bân.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Em Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.